

AYİNESİ İŞTİR KİŞİNİN, LAFA BAKILMAZ

"Vahşi Doğu'nun yalnız kovboyu" R. T. Erdoğan, "solcu-halkçı" söylemleri ve mazlum halkın "avukatlığı" maskesinden bağırıp-çağırırken ve bazı "sulugöz" milletvekillerini ağlatırken "lafla peynir gemisi yürütmeye" çalışıyor adeta! Bir yandan perde arkasından askeri operasyonlar artıyor, bir yandan "halkçı" Kılıçdaroğlu'nun halkın muhalefetine yedeklemeyi hedefleyen rüzgarı esmeye devam ediyor, bir yandan da işten atmalar, işçi cinayetleri, hak gaspları hız kesmeden sürüyor. İsrail'in katillliğini görüyor ve nefretle kınıyoruz. Fakat TC gibi bir devletin sözcüsü olan Erdoğan'ın "esip gürleyen" açıklaması "yavuz hırsız" ikiye bölünmüştür!

Siyonist İsrail devletinin Gazze'ye yardım malzemesi taşıyan gemilere saldırarak, gizlenen sayıda insan katletmesi dünyanın her yerinde protesto edildi. Katilliliğine, emperyalist ABD'den de tam destek alan "Ortadoğu'nun tehlikeli ve şımarık, yeni yetme çocuğu" İsrail, tüm sınır tanımazlığı ile hala Mavi Marmara gemisindekilerin İsrail askerine saldırdığını ve askerinin de kendini "savunmak" için onları katlettiğini iddia ediyor. Deniz ve hava destekli operasyon düzenlerken, son teknolojik silahlarını insanlara yöneltirken kendilerini "gül" değil de, "sopa, yemek bıçağı" vs. ile karşılamalarını bir türlü hazmedemediğini anlatıyor. Siyonist katil, son yılların en büyük insan-

lık suçlarından birini işledi; ancak emperyalist-kapitalist sistemin sözcüleri, kendilerini "ezilenlerin avukatı" ilan eden emperyalist patentli kuruluşlar bu durum karşısında "ağzularının ucuyla" kınaktan başka birşey yapmadılar.

Tam da bu sırada devreye "Davos fatihi" R. T. Erdoğan girdi. "Ortadoğu kahramanı" Erdoğan, askeri-ekonomik ve sosyal anlaşmalarını sürdürdüğü İsrail'e meydan okuyarak, adeta "daha ikiyüzlü nasıl olunabilir?" sorusuna yanıt oldu!

Kürt halkının temsilcilerine ve demokratik kurumlarına yönelik gözaltı-tutuklama-katletme furyasına her gün bir yenisi eklenirken T. Kürdistanı'nda gerillaya yönelik operasyonlara hız ve-

rilirken; Kürt çocukları katledilir, hapisanelere konular, işkencelerden geçirilirken, insanlar sokak ortasında polis kurşunuyla katledilirken, emperyalist paketlerle krizin faturası halkın omuzlarına yüklenirken, madenlerde, tersanelerde işçiler patronların kâr hırsı cinayetlerine kurban edilirken bunları "kader" diye nitelendiren birinin, Gazze Açık Hapishanesi'ndeki Filistin halkı için döktüğü gözyaşları ne kadar samimi olabilir?

Bir timsahın gözyaşından da fesat olan bu gözyaşları, ne Erdoğan'ın ne de siyonist katil İsrail'in halklara hesap vermesinin önünde engel olabilecektir!

RÖPORTAJLAR

1 Çorlu'da kadın işçilerden karanlığa bir kıvılcım

Deri-İş Sendikası'nın insanlık dışı ve kölece çalışma koşullarına karşı örgütlenme çalışması yürüttüğü **Yeşil Kundura**'da, patron sendikal çalışmayı fark eder fark etmez **3 kadın işçi**yi işten çıkardı. Fabrika önünde direnişe geçen işçilerle İşçi-köylü gazetesi olarak bir röportaj yaptık. *Sayfa 2*

2 Sağlık emekçileri taşeron karşı direniyor

İstanbul **Koşuyolu Kalp Hastanesi**'nde sağlık emekçileri, Dev Sağlık-İş ile birlikte sendika çalışması yürütürken, hastane yönetimi işi taşeron devretti. Bunun üzerine işten çıkarılma tehdidiyle karşı karşıya kalan işçiler, direnişe geçti. Biz de İşçi-köylü gazetesi olarak onları ziyaret ettik ve kayıt cihazımızı onlara uzattık. *Sayfa 5*

3 Bölgede haksız savaş yöntemleri uygulanıyor

Kürt halkına yönelik askeri ve demokratik saldırılara, operasyonlara her geçen gün bir yenisi daha ekleniyor. Saldırıları daha da yoğunlaştırırken, Amed İşçi-köylü okulları süreci hakkında BDP Diyarbakır İl Başkanı **Nijad Yarık** ile süreç üzerine bir röportaj gerçekleştirdi. *Sayfa 6*

4 Taşeron işçileri örgütlenme arayışında

Son günlerin en çok tartışılan gündemlerinden biri olan taşeron, işçiye ve emekçilere daha kötü çalışma koşulları, yoğun sömürü getirirse de, bu duruma çözüm arayanlar için de **yeni politikalar** üretmenin kapısını açıyor. Bu yöntemlerden biri olan ve ülkemizde yalnızca 3 tane bulunan taşeron işçi derneklerinden **İstanbul** ve **İzmir**'de çalışma yürüten derneklerle röportajlar gerçekleştirdik. *Sayfa 12*

DDSB Kurultayı gerçekleştirildi!

Güvencesizliğin, taşeronlaşmanın, sendikal bürokrasi ihanetlerinin arttığı bu süreçte, Devrimci Demokratik Sendikalar Birliği, Zonguldak'ta işçi cinayetine kurban giden maden işçilerine atfettiği 2. Kurultayını 30 Mayıs'ta, Ankara'da gerçekleştirdi. *Sayfa 8*

Kadın çalışmasında derinleşelim!

Değişik alanlardan katılımcılara ev sahipliği yapan **YDG 3. Genç Kadın Buluşması, 5-6 Haziran**'da Ankara'da gerçekleşti. Değişik alanlardan katılımcılara ev sahipliği yapan buluşmada, ayrı bir kadın örgütlenmesine olan ihtiyaç tartışıldı. *Sayfa 10*

İsrail katletti, Erdoğan şov yaptı

Siyonist devlet İsrail'in, Gazze'ye yardım taşıyan gemilere yönelik saldırısı sonucu onlarca insan hayatını kaybetti, yüze yakın insan yaralandı, yüzlerce insan katliama maruz kalmasına rağmen gözaltına alındı ve bilinmeyen sayıda kişi de "kaybedildi"! Katil İsrail'e karşı büyüyen öfke sokaklarda eylemlere dönüştü. *Sayfa 9*

Vartnik kıvılcımını yangına çevireceğiz -1- İlk buluşma

"Bu röportajın ilk planlamasının yapıldığı andan itibaren içimi coşkun bir heyecan kaplamıştı. İptal olma kaygısı ise her şey netleşene kadar sürdü. Şimdi ise gerillaya doğru ilerliyordum kurmayla birlikte. İnsan çok istediği bir şeye yaklaştıkça içinde bir eksiklik olacağına dair bir his uyanır. Bende de öyleydi."

"Bir kaçış değil bu, dinlenmek ya da düşünmek için toplumdan, şehir yaşamından bir soyutlanma değil. Bir piknik günü veya 'saklı cennetleri' keşfi için bir yolculuk değil. Aksine toplumun bağrına dalabilmek, şehirlere akabilmek için bir tercih. Kaçmak ya da inzivaya çekilmek, kapitalist sistemin ezdiği bireye, post-modernizmin dayattığı bir

Sayfa 15-16

"Çocuklar yasalardan büyüktür!"

İstanbul **Maltepe Çocuk Hapishanesi**'nden gazetemize yollanan mektubu yayınlıyoruz ve duyarlılık çağrısında bulunuyoruz:

"Bizler AKP hükümetinin kendi çıkarları için gündemleştirdiği çocuk yasalarına veya diğer kirli sistem politikalarının yalanlarına umudumuzu bağlamıyoruz. Herhangi bir beklentimiz yok. Çağrımız demokrasi ve insan haklarından yana olan insanlarımızdır. Bizler ve bizler gibi binlerce Kürt çocuğuna reva görülen bu insanlık dışı uygulamalar karşısında sessiz kalmak bu anlayışı onaylamak değil de nedir? Vicdan sahibi olan tüm insanları bizlere yapılan bu uygulamalar karşısında duyarlı olmaya çağırıyoruz!" *Sayfa 7*

İşçi-köylü'den

Amed'de cellat
Gazze'de sahte avukat!

□ Sayfa 2

Sınıfsal Yaklaşım

Devlet terörü uygulayan
pervasız alçaklar!?

Sayfa 3

Emekçinin Gündemi

Sınıfın devrimci alternatifi:
DDSB!

Sayfa 4

Pusula

Kendini tanımak, sınıfını
tanımaktır!

Sayfa 11

Evrensel Bakış

NPT Konferansı ve
İran-ABD düellosu

Sayfa 13

İşçi havzası Çorlu, şu sıralar sıcak günler yaşamaya aday görünüyor.

Yüzbinlerce işçinin güvencesiz, insanlık dışı koşullarda çalıştığı bu bölgede bir direniş mayalanıyor. İşçiler için adeta susuz bir bozkırı andıran bu bölge, alev alacağı güne doğru adım adım yaklaşıyor. Neden mi söz ediyoruz?

Çorlu'da bir haftasını geride bırakan Yeşil Kundura direnişinden elbette. Bölgenin en büyük, Türkiye'nin de sayılı kundura fabrikalarından biri olan Yeşil Kundura'da yürütülen sendikal mücadeleden ve direnişe geçen kadın işçilerden...

Yeşil Kundura'da insanlık dışı ve kölece çalışma koşullarına karşı 'artık yeter' diyen işçiler Deri-İş Sendikası ile mücadeleye başlayana kadar patron için her şey güllük gülistanlıktı. İsteddiği işçiyi işten çıkarıyor, istediği zaman mesaiye bırakıyor, maaşları da canı ne zaman isterse o zaman ödüyordu. Ne var ki işçilerin sabrı dolmuş taşmak üzereydi. Bu koşullara karşı direnişe geçen işçiler sendikaya üye olmaya karar verdi. Böylece Yeşil Kundura'nın kaderi de değişmeye yüz tuttu.

Sendika, uzunca bir süredir fabrikada örgütlenme çalışması yürüterek çoğunluk yetkisini almak için mücadele etmekteydi. Ancak sayının 200'ü geçtiği günlerde patron sendikayı fark etti. Ve direnişin öncülerinden üç kadın işçiyi işten çıkardı. Biz de İşçi-Köylü gazetesi olarak bir süredir takip ettiğimiz bu sendikal çalışmayı ve kadın işçilerin direnişini daha yakından takip etmek amacıyla soluğu Yeşil Kundura'da aldık.

Yeşil Kundura'da dizginsiz sömür!

Sendikayı ilk defa bu mücadele sırasında duyan kadın işçilerle kaynaşmamız uzun sürmedi. Direnişe geçen kadın işçilere yaşadıkları sorunları ve sendikaya neden üye olduklarını sorduk.

Kadın işçiler yaşadıklarının da etkisi ile hızlıca, duraksamadan anlatmaya başladılar.

İlk sözü Kezban Elmas alıyor. Kezban Artvin Boyabatlı. Fabrikada işe ilk başladığı dönemlerde çalışma koşullarının daha iyi olduğunu ve giderek kötüleştiğini anlatıyor:

"Paralarımızı alamaz olduk. 6 aylık ikramiyelerimiz var, onları vermediler, mesailer mecburi bırakılmaya başladık. Bize ilk başta 'sabredin düzelecek' dediler ama nereye kadar?"

Ancak zaman geçtikçe değişen bir şeyin olmadığını gören işçiler de bir arayışa girmiş.

"Ne yapabiliriz diye düşünmeye başlarken arkadaşlarımız vesilesi ile sendikaya ulaştık. Sendikayı çözüm olarak gördük" diyerek sözlerine devam ediyor Kezban. Sendikal çalışma yürüttüğünü öğrenen müdür Kezban'ı müdür yardımcısı ve ustabaşı ile birlikte odaya çekiyor. 'Sendikanın kötü bir şey olduğunu ve sendikacıların da işçileri satacağını' söyleyerek sendikayı karalıyor, onu da tehdit ediyor. Ancak mü-

Çorlu'da kadın işçilerden

Yeşil Kundura'da insanlık dışı ve kölece çalışma koşullarına karşı 'artık yeter' diyen işçiler Deri-İş Sendikası ile mücadeleye başlayana kadar patron için her şey güllük gülistanlıktı.

karanlığa bir kıvılcım!

dür ve saz arkadaşları baltayı taşaya vuruyor. Kezban onların bu tavrı ile işçilere karşı düşmanlıklarına daha fazla ikna olarak çıkıyor odadan ve sendikal mücadeleye daha sıkı sarılıyor. Bu görüşmeden bir hafta sonra da "işçi azaltıyoruz" denilerek işten çıkarılıyor.

Kezban, işçi arkadaşlarını ikna etmek için çok uğraşmış, toplantılar örgütlemiş. Çoğu arkadaşının da kendisi gibi düşündüğünü, ancak korktukları için sendikaya üye olmadıklarını söylüyor. Burada söze Dilek Şengal giriyor.

Dilek de sendikal mücadelede öne çıkan öncü işçilerden. İşçilerin sendikaya neden üye olmadıklarını ve çalışma koşullarını uzun uzun anlatıyor:

"Fabrikanın her bölümünde çalışmak zorundaydım. 'Seni fabrikanın her yerinde çalıştırabilirim' diyor. Ve bunu mecburen benim gibi bir sürü arkadaşım kabul ediyordum. Haziran'dan Mart'a kadar sabah sekiz-akşam dokuz'a kadar çalıştık, vardiyalı çalıştık. On saat çalışmamız gerekirken 16 saat çalıştık. Yirmi saat çalıştık. Ertesi gün yeniden işe geldik. Mesaiye kalacağımızı, 6'ya çeyrek kala öğretiliyorduk. Buna itiraz ettiğimiz zaman 'mecbursunuz kapıda sizin gibi yüzlercesi var seni atarım, onu alırım' denildi."

O da Kezban gibi sendikal faaliyet yürüttüğü gerekçesiyle müdürün odasında ağırlandığı ve 15 dakika sonra işten çıkarıldığını öğreniyor.

Yeşil Kundura'da her tarafa yerleştirilen kameralar ve işçilerin bir dakikasını bile boş bırakmayan çalışma temposu adeta bir cehennem haline gelmiş. Fabrika, işçilerin anlatımı ile her ayakkabıdan 250-300 TL kar elde ediyor. Yani işçilere iki kunduralık maaş ödeniyor. İşçilerin 2009 yılında alamadıkları iki ikramiyeleri ve 2010 yılından bir ikramiyeleri bulunuyor.

Kadın işçilerin emeği var hakkı yok!

Dilek Kurtuluş dokuz aydır Yeşil Kundura'da çalışıyor ve ilk geldiği günü dün gibi hatırlıyor. Çünkü işe başladığı ilk gün son dakikada mesaiye kalacağı

söyleniyor. İşçilerden mesaiye kalmaları istendiğinde işçilerin hayır deme şansı da bulunmuyor.

Dilek de diğer işçi arkadaşları gibi daha önce sendikayı tanımayanlardan. Direnişe ilk başladıklarında bir süre terdihinlik yaşamış. İçerideki bazı işçilerin 'ortalığı karıştırırlar', 'hepimiz işten çıkarılacağız' şeklinde düşündüğünü ve kendilerine böyle baktıklarını dile getiriyor. Ancak geçen bir hafta içinde kendini daha rahat hissettiğini ve bunu yavaş yavaş aşmış olduğunu söylüyor. Aslında aynı durum diğer kadın işçiler için de geçerli. Toplumun kadına yüklediği misyon dikkate alındığında böyle düşünceleri ve hissetmelerini de doğal karşılamak gerekiyor. Kadın işçiler bir yandan sendikal mücadele verirken bununla birlikte kadının özgürlüğü üzerine atılmış ağırları da direnişleri ile bir bir parçalıyor.

Fabrikada çalışan işçilerin yarısına yakını kadın işçilerden oluşuyor. Buna rağmen çalışma koşulları sanki kadın işçiler yokmuş gibi düzenlenmiş. Fabrikada kreş yok, hamilelik izni 'lütfen' veriliyor veya çoğu zaman hiç verilmiyor. Kadın işçiler özellikle hamilelik dönemlerinde çok zor günler yaşıyor. Hamile-

lik döneminde bile erkelerin yaptığı iş yapıyor. Birçok kimyasal madde ve ilaç içinde çalışan kadın işçiler tüm ısrarlarına rağmen daha hijyenik bir yere alınmıyor. İtiraz ettikleri zaman ise kapı gösteriliyor.

Dilek Şengal daha önce iki erkek işçinin çalıştığı bölüme tek başına verilmiş. Bir süre sonra işin ağırlığından dolayı sol kolunu kaldıramaz hale gelmiş. Doktora çıkmış, ancak müdürler rapor

yazılmasını istemedikleri için diğer tüm hastalıklarda ve şikâyetlerde yaptığı gibi ağrı kesici vermiş.

Sendikasız, hayatta dönmem!

İşçiler yaşadıkları bu zulme karşı direnişe geçmiş olmanın oldukça mutlu görünüşümlerini. Yüzlerinden eksik olmayan gülmüşemeleri ve gözlerindeki ışıltı bunu anlamaya yetiyor.

Dilek Şengal fabrika önünde yürüttükleri direniş için: **"Hakkımı aramak için buradayım. Yeşil kundurayı yeşil kundura yapan bizleriz"**, Kezban Elmas; **"Ne kadar sürerse sürsün kesinlikle vazgeçmeyeceğim çünkü ben utanılacak hiçbir şey yapmadım. Onlar utanılacak şeyleri yapıyorlar"** derken Dilek Kurtuluş da **"Sendikasız hayatta dönmem"** sözleri ile direnişteki kararlılıklarını ortaya koyuyorlar.

Fabrikada mücadele yalnızca dışarıda kadın işçilerin direnişi ile sınırlı değil. Söyleşimiz sırasında içerdeki işçilerin topluca yemekhaneden çıktığını ve dışarıdaki işçilere el salladığını gördük. İçerideki işçilerin kendilerine destek olmak ve patronun keyfi ve hukuksuz tutumunu protesto etmek için yemek boykotu yaptıklarını öğrendik. Patron güvenlik ve bekçileri aracılığı ile işçilerin bir araya gelmesini engellemeye çalışırken işçilerin dayanışması ise görülmeye değer. Direnişin başlaması ile birlikte

Fabrikada çalışan işçilerin yarısına yakını kadın işçilerden oluşuyor. Buna rağmen çalışma koşulları sanki kadın işçiler yokmuş gibi düzenlenmiş.

patronun, içerdeki işçiler üzerindeki baskıları da artmış. Güvenlik dışarı çıkan işçilere dolmuşa bine kadar eşlik ediyor.

Yeşil Kundura'da işçiler direnişleri ile hem fabrikada hem de Çorlu'da güzel bir geleceğe kapı arılıyor.

Direniş, işçilerin elinde bir kıvılcıma dönüşebilir. Biz DESA'yı anlatan bir film hediye ettik patrona. Bir görsünler istedik başlarına gelecekleri öğrensinler diye. İçerideki arkadaşlardan önemli bir destek var. Çorlu'ya bir kıvılcım çıktık!

(İstanbul)

İşçi-köylü'den

Amed'de cellat, Gazze'de sahte avukat!

İsrail devletinin Gazze'ye yardım götüren gemilerden birine yaptığı silahlı baskının ölüm ve yaralanma ile sonuçlanması, gündemin bir anda değişmesine neden oldu. Hiç şüphesiz bu saldırı kamuoyunun gündemine otursa da; inişli-çıkışlı bir rota izlemesine rağmen, Kürt ulusal sorunu değişmeyen bir gündem olarak yerini korumaya devam ediyor. Nitekim PKK'nin tek taraflı olarak ilan ettiği ateşkese son vermesiyle birlikte gerilla saldırıları da giderek yoğunlaştı. Gemiye saldırı eylemi ile gerillanın İskenderun'daki askeri birliğe dönük saldırı eyleminin aynı döneme denk gelmesi, kimi burjuva politikacıları ile medyasını yeni bir buluşa sevk etti. "Gerilla baskınının arkasında İsrail parmağı vardır" iddialarını ciddiye alıp üzerinde tartışma yürütmek kuşkusuz bizim işimiz değil. Gerçekleri tersyüz eden ve komplote teorileriyle kafalarını bozan burjuva kalemşörlerin işidir. Bizim esas işimiz, ezilen Filistin halkının haklı ve meşru davasını ikiye bölme değil, kendi bölgesel çıkarlarına, iç iktidar mücadelesine alet etmeye çalışan Tayyip ve süreksizleşen çetrelere ayna tutmaktır. Bizim esas işimiz, içerde Kürt çocuklarını kurşunlayan-tutuklayan TC hükümet sözcülerinin Filistin çocukları için sarfettikleri her "insan" sözcüğünün altında yatan riyakarlığı açığa çıkarmaya çalışmaktır. Bu sorumluluktan hareketle, öncelikle TC-İsrail ilişkilerinden başlamak istiyoruz:

Bilindiği gibi, ne Filistin-İsrail sorunu ne de TC-İsrail dostluğu yeni değildir. Bilakis TC-İsrail dostluğu, İsrail'in Filistin halkına uyguladığı zulüm kadar eskidir. Yine dün İsrail'in Filistinlileri yok etme politikalarına bir yanda dil ucuya itiraz ederken, diğer yandan onunla birlikte efendileri ABD emperyalizminin bölgesel çıkarlarını korumak için kılıç kuşananlar bugün bir anda İsrail sionizmini hatırlar oldular. Peki değişen ne oldu? Gerçekten TC Ortadoğu'da İsrail'le uzun yıllara dayanan ve bölge halklarına karşı suç işleme üzerine kurulan politikada bir değişikliğe mi gidiliyor? Bu gürlü ortamda buna evet diyen birçok çevre olabilir. Ama bölgenin stratejik durumu, güçler dengesi ve TC'nin ABD ile olan yarı-sömürgeci ilişkisinin yüklemiş olduğu uşaklık görevlerini bilen herkes sorunun görünenden daha farklı olduğunu, olacağını anlamakta zorlanmaz.

Nitekim egemen sınıfların sözcüsü Tayyip, en öfkeli durumunda dahi uşaklık kimliğini unutmadan kükrüyor: "İsrail bu saldırgan tutumuyla Türk dostluğunu kaybeder veya kaybetmez." Tam da burada sormak gerekiyor: **İsrail ile TC dostluğu hangi zemin üzerinde kurulmuştur?** Bu soruya verilecek doğru yanıt, yalnız geçmişten yaşanan gerçeklere ışık tutmayacak aynı zamanda yaratılan bu suni firtınanın dinmesinden sonra sürececek olan TC-İsrail dostluğunu da aydınlatacaktır. Çünkü tarihin geçmiş sayfalarına değil, yakın dönemdeki sayfalarına dahi baktığımızda TC-İsrail dostluğunun yükseldiği zemini görmekte, okumakta zorlanmayacağız.

ABD emperyalizminin Ortadoğu halklarına uyguladığı kıyım politikaları biliniyor. İşte bu bilinen politikaların bölgedeki saç ayakları ve suç ortakları İsrail ve TC devletidir. TC ile İsrail arasında yapılan askeri anlaşmalar, bölgesel askerî tatbikatlar hiç kimse tarafından bir şey değildir. "Terörizme karşı mücadele" adı altında ilerici, yurtsever ve devrimci güçlere karşı istihbarat akışında, teknik bilgilerin alışverişinde bu iki haydut devlet dayanışması ve dostluğu tartışılmaz. Nitekim PKK liderine dönük yürütülen operasyonda İsrail devletinin oyması olduğu rol herkesçe bilinmektedir. Keza gerilla savaşına karşı mücadelede yeni "buluş" olarak sunulan Heron uçaklarının mimarı da İsrail devletidir. Bu uçakların alışı için TC'nin İsrail devletiyle yaptığı anlaşmaların mürekkibi henüz kurumuş değildir.

Peki TC başbakanının Davos'ta yaptığı "one minute" çıkışından sonra koparılan tüm firtınalara rağmen TC-İsrail ilişkilerinin üzerinde yükselmış olduğu zeminde esasta bir değişiklik oldu mu? Elbette ki hayır! Yapılan askeri anlaşmalar devam ediyor. Ve zaman zaman ilişkilerde yaşanan kimi aksaklıklar da esas tabloyu bozmuyor. Tayyip ve suç ortaklarının İsrail devletini değil, hükümetini hedef alan açıklamalar yapması -ki aynı durum İsrail hükümeti için de geçerlidir- tesadüf değildir. Çünkü hükümetler geçicidir. Ama haydut devletlerin çıkar ilişkileri ne kadar değişkenlik içerse de varlığını sürdürmeye devam eder. Tüm bu gerçeklerden sonra sunları söylemek mümkündür.

Tayyip ayrıca, yapılan saldırıyı "insanlık dışı bir devlet terörü" olarak nitelendirdi. Saldırının bu nitelikte olduğu doğrudur. Doğru olan diğer bir şey ise kendisinin sözcüsü olduğu hükümetin içerde Kürt halkına ve diğer ezilenlere uyguladığı devlet terörüdür. Peki Tayyip bu çelişkili durumu görmeyecek kadar kör müdür? Elbette ki hayır! Çünkü o sadece Filistin halkının acıları üzerinde politika yapmaya çalışan ikiye bölme politikalarını deşifre etmek de bir o kadar ertelenmez görevdir. Kürt çocuklarına kurşun yağdıranların, Filistin çocukları için döktükleri gözyaşları inandırıcı ve ikna edici olamaz. Amed'de cellat rolüne soyunmaların, Gazze'de mazlum Filistin halkının avukatlığına soyunmaları gerçek avukatlığın değil, ancak sahte avukatlığın kanıtı olabilir.

Ülkenin diğer sıcak bir gündemi ise; PKK'nin yoğunlaşan eylemlerinin egemen cephesinde yaratmış olduğu telaş. Nitekim uzun dönemdir beklenen, Federe Kürdistan Bölge Başkanı Mesut Barzani tam da bu dönemde Ankara'ya geldi. TC hükümet sözcüleri bir yanda Barzani ile görüşmeleri sürdürürken diğer yandan "güvenlik zirvesi" toplantısını yaptılar. Irak Kürdistanı topraklarına yapılan top atışları, farklı bölgelerde aralıksız olarak süren operasyonlar, bazı Kürt illerinde sivillerin giriş-çıkışı yasaklanan alanların tespiti, 14 ayında bir Kürt çocuğunun sokak ortasında kurşunlanması, aralarında BDP milletvekillerinin de olduğu barışçıl gösterilere karşı estirilen devlet terörü vb. tüm bu veriler bize "güvenlik zirvesinde" devlet terörünün yoğunlaştırılması kararının çıktığını gösteriyor.

Türk egemen sınıfları bu kuşatma hareketi içinde bölgedeki gerici devletlerle yaptığı ittifakların yanı sıra -ki İran'ın Kürdilere dönük saldırılarını artarak devam ediyor- Federe Kürdistan Bölge Yönetimi de bir saldırılardan bir aktörü haline getirmeye çalışıyor. Barzani'nin Türk Dışişleri Bakanı ile yapmış olduğu basın toplantısındaki şu söylemleri tek başına pek bir anlam ifade etmez. Ama onun sınıfsal karakterini, ABD emperyalizmi ile varolan ilişkisini dikkate aldığımızda çok da iyimser olunmaması gerektiği ortadadır. Ne diyor Barzani: **"Hiçbir şekilde şiddetin devam etmesinden yana değiliz. Türkiye'nin güvenliğini de kendi güvenliğimizden ayrı görmüyoruz. Üzücü olayların sona erdirilmesi için tüm çabalarımızı göstereceğiz."** Bu çabaların niteliğini ve kapsamını zamanla göreceğiz. Ama her halükarda KDP önderliğinin PKK hareketine karşı eski tarzda bir saldırı içine girmeyeceğinin işaretleri mevcuttur. Tabii ki burada ABD emperyalizminin bu konuda Federe Kürdistan hükümeti üzerinde ne düzeyde bir baskı kuracağı da oldukça önemlidir. Hiç şüphesiz Kürt halkının böylesi iç çatışmalara karşı mesafeli bir duruş sergilemesi de bölgesel Kürt hükümetinin tutumunu etkileyecektir.

Kürt illerinde sürdürülen operasyonlara karşı tavır geliştirmek, bu eksenli gelişen protesto eylemleri içinde, bulunduğumuz her alanda yer almak, örgütlenmesine ön ayak olmak güncel bir görev olarak algılanmalıdır. Emperyalistlerin, işbirlikçi-faşist gerici devletlerin ezilen halkları, ulusları birbirine boğazlatmaya çalışan tüm karşı devrimci politikaları deşifre ederek, teşhir etmek ezilenlerin mücadele birliğini ve dayanışmasını içeren propaganda araçlarını kullanmada yoğunlaşmak ertelenemez görevlerimizin arasındadır.

- Bize biraz bölgeden ve patronun tutumundan söz edebilir misiniz?

Ali Bayram (Deri-İş Sendikası Trakya temsilcisi): Trakya'da Çorlu, Tekirdağ-Çerkezköy ekseninde 1400'ün üzerinde deri iş koluna bağlı fabrika çalışıyor. Bu fabrikaların diyebiliriz ki yüzde 95'i örgütsüz. Parmakla sayılabilecek örgütlü yer var. Bunlarda da Teksif, Türk-Metal gibi sendikalar var.

Buradaki çalışan işçi arkadaşlarımız haliyle sendikanın ne olduğunu bilmiyorlar. Bu fabrika 90'lı yıllardan yabancı bir patrona aitti ve biz burada örgütlüydük. Daha sonra Yeşil Kundura aldı burayı. Burada

DESA direnişinin deneyimleri bize öğretiyor

400'e yakın işçi arkadaş çalışıyor. Burada 6-7 aylık bir çalışmamız var. Bu süre içinde 200'ün üzerinde işçiyi üye yaptık. İşveren bunu duyunca işçi arkadaşlarımızı kapıya koydu. Biz de direnişe geçtik. O günden bu yana yetkililerle görüşme talebinde bulunduk. Ve "kesinlikle muhatabımız değilsiniz, sizinle görüşmeyiz" dediler. Tabii arından genel merkez düzeyinde görüşme talebinde bulunuldu. Yarına kadar bir süre tanıdık. İşveren de Deri-İş sendikasını bilmiyor. Rahat, "astığım astık kestğim kestik", istediğini yapıyor. İşveren sendikasını gitmiş. İşverenler sendikası "Deri-İş'le görüş" demiş. Şu anda üyelik çalışmalarımız devam ediyor. İçerde çalışan işçi arkadaşlarımız destek vermek amacıyla bizi ziyaret ettiler. Bugün de yemek boykotu başladı. Bu eylem en azından üye olmayan arkadaşlara da bir güven veriyor. İşçiler "sendika bizi satar" diyor. Biz bir haftadır buradayız, güveni yavaş yavaş sağlıyoruz. Ki bunun sonucunda üyelik durmadan devam ediyor. Bu da demektir ki belli bir güven sağlamışız. Kamuoyu çalışmalarına da başladık. Kadın

platformu ile görüştük, yerel basına haber verdik. Yeşil Kundura'nın mağazalarının önünde boykot eylemlerimiz olacak. Yeşil Kundura yurtdışında belli başlı markalara iş yapıyor. Bunların da imzaladığı davranış kuralları olduğunu biliyoruz. DESA'dan aldığımız deneyimle Yeşil Kundura'da da benzer bir süreç örgütleyeceğiz. Biz DESA'yı anlatan bir film hediye ettik patrona. Bir görsünler istedik başlarına gelecekleri öğrensinler diye. İçerideki arkadaşlardan önemli bir destek var. Çorlu'ya bir kıvılcım çıktık!

MALATYA BÜROMUZ TAŞINMIŞTIR

Hamidiye Mahallesi

Turgut Temelli Caddesi

Barış İşhan Kat: 3 No: 93

Sistemin uzunca zamandır, değişen dünya-bölge konjonktürüne bağlı olarak içine girdiği denge arayışları olanca hızıyla sürüyor. Son dönem gelişmelerine damgasını vuranın da yine bu arayışın ürünü olduğu görülüyor.

AKP eliyle propaganda edilen bir dizi "açılım"ın fiyasko ile sonuçlanması denge arayışları sırasında bazı "değişim"lere ihtiyaç duyulmasını da beraberinde getirdi. Gündeme gelen, getirilen sözde "değişim" in en belirgin olarak kendini gösterdiği yer ise CHP cephesinde yaşananlar oldu. Denge arayışının ürünü olan "değişim ihtiyacı" CHP'nin allanıp-pullanarak halka dönük yeni bir aldatmaca içine girilmesini de beraberinde getirdi.

"Gandi Kemal" olarak piyasaya sürülen "bizden biri" gibi bir görüntü çizmesine önem verilen Kılıçdaroğlu etrafında öyle bir fırtına koparıldı ki diğer tüm hayatı gündemler neredeyse görünmez oldu. Sanki işçi ve emekçilerin aynı günlerde yaptıkları ciddi eylemler, Kürtlere dönük kapsamı daha da genişleyen saldırılar, işsizlik-açlık-yoksulluk bu topraklarda yaşanmıyordu!

Ağacın kurdu kendi içindedir

Öncelikle kısa da olsa CHP-Kılıçdaroğlu etrafında koparılan fırtınaya ve de bununla hedeflenen ne olduğuna değinmekte fayda var. Her şeyden önce neo-liberal politikaların kıskacında olmaktan kaynaklı halkı her geçen gün daha da yoksullaştıran işsizliğin-açlığın pençesinde kıvranan ülkelerde halkın sisteme karşı hoşnutsuzluğu artışı geçmekte ve neredeyse tüm bu ülkelerde "halkçı", "sol" söylemlerin prim yaptığı görülmektedir. Çok sayıda Latin Amerika ülkesinde işbaşına gelen-getirilen "solcu", "sosyalist" liderler de benzer süreçlerin ürünüdür. Böylelikle sistem bir takım göstermelik reformlarla ezilenlerin öfkelerini nötralize etmek ister en başta. Halkın değişik kesimlerinde ve de emek cephesinin kimi kesimlerinde kafa karışıklığı yaratarak toplumsal muha-

"Bozuk düzende sağlam çark olmaz!"

lefele etkisizleştirilmenin en iyi yollarından birinin de bu olduğu defalarca kanıtlanmıştır. CHP, dolayısıyla Kılıçdaroğlu özgülünde yapılmaya çalışılanlardan biri de budur.

CHP, her fırsatta da vurgulayacağımız gibi TC'nin yani devletin kurucu partisidir. Bunun içindir ki bu devleti ve onun kurumlarını-icraatlarını her koşulda savunmaya, bu icraatları kendisine fırsat verildiğinde, hepsinden daha büyük azimle hayata geçirmeye ant içmiş bir partidir. Bu icraatlar ise; en başta ezilen emekçilere dönük her türden hak gaspı ve saldırı, ırkçı şoven politikaların kışkırtılması ve Türk (ve hatta Müslüman) olmayan kesimlere dönük imha inkar (bu çerçevede Kürt düşmanlığı) ve de emperyalizme her koşulda uşaklık ve daha çok sayıda halk düşmanı politikalar...

Kılıçdaroğlu'nun Dersimli olması üzerine yürütülen propaganda gelince... **Unutulmasın ki CHP aynı zamanda Dersim İsyanı'nda Dersim'i kıyımdan geçiren partidir.** Bundan birkaç ay önce Onur Öymen'in Dersim katliamına ilişkin Meclis'te yaptığı konuşmayı alkışlayanlardan (sonradan çark etse de) biridir, aynı zamanda üzerine oynanmaya çalışılan Dersim kitleleri, sanırız bunu unutmamıştır ve de unutmamalıdır. Unutulmaması gereken bir şey daha var ki; bu da her ağacın kurdunun içinde olduğudur!

Son dönemdeki gelişmelerin en geç önümüzdeki yıl yapılacak olan seçimlerle yakın bir bağ içinde olduğu da atlanmamalıdır. Atılan adımların tümü önümüzdeki seçimler hesabına katılarak atılmakta, bir anlamda seçimlere yatırım yapılmaktadır.

Uşaklar efendilerinin

talimatım yerine getirdi!

Irak işgalinin hemen ardından başta ABD olmak üzere batılı emperyalistlerin hedeflerinde olan İran'ın Brezilya ve Türkiye ile imzaladığı bu üçlü anlaşma, ilk başlarda ABD ve diğer emperyalist güçlere bir meydan okuma olarak sunuldu. Uranyum zenginleştirilmesi meselesi bahane edilerek yaptırım dayatmasının sürdürüldüğü günlerde emperyalizme uşaklıkları tescilli olan iki ülkenin İran'la bu anlaşması ilk günlerde gerçekten de ciddi bir şaşkınlık yaratmıştı. Bu konu aynı günlerde (Mayıs'ın son haftası) gerçekleştirilen "Medeniyetler İttifakı" forumunda bir araya gelen liderlerin de başlıca konularındandı.

Her şeyden önce bu toplantılar, "Medeniyetler Çatışması" adı altında ezilen halklara-uluslara dönük işgal savaşları ve daha bir dizi siyasal ekonomik-sosyal saldırı gerçekleştiren emperyalist güçler tarafından organize edilmektedir. Amaç sözde çatışan medeniyetler arasında sözde bir ittifak sağlanması olarak getirilmektedir. Oysa söz konusu çatışma ezilenler ve ezilenler arasında insanlık tarihi boyunca süren çatışmaların günümüzdeki halidir. Bunun içindir ki bu ikisi (ezen-ezilen) arasında bir ittifak mümkün değildir. En azından çatışmaya nihai son verecek olan ancak iki sınıf arasındaki mücadelenin ezilenler lehine sonuçlanması ile olacaktır. Kısacası "Medeniyetler İttifakı" ezilenlere dönük yeni bir aldatmacadan ibarettir.

Bu toplantılarda yapılmak istenen çok açıktır ki emperyalizme bağımlı ülkelerin bağımlılığının daha da artırılmak istenmesi, emperyalizmin boyunduruk zincirlerine yeni halkaların eklenmesidir. Buraya katılan ülkeler arasında Türkiye ve Brezilya da bulunmaktadır. Her iki ülkenin de

emperyalizme bağımlılık derecesi bilinmektedir. Brezilya da "halkçı", "solcu" söylemlerle iş başına gelen kimilerine göre sosyalist Lula döneminde, emperyalizme hem de ABD emperyalizmine bağımlılık had safhaya çıkmış, Lula neo-liberal politikaların en sadık uygulayıcısı olmuştur. Peki nasıl oldu da emperyalizme bağımlılıkları her geçen gün daha da artan bu iki ülke (ve liderleri) İran'la yaptıkları anlaşma ile birlikte emperyalistlere hele de ABD emperyalizmine kafa tutabilirlerdi?

Ancak meselenin hiç de öyle "kafa tutma" olmadığı-olmayacağı çok geçmeden açığa çıktı. Meğerse bu iki lider, efendileri ABD Başkanı Obama'nın kendilerine yazdığı bir mektuptaki talepleri yerine getirmişler!

20 Nisan tarihli ve hem Lula'ya hem de Erdoğan'a gönderilmiş olan 2.5 sayfalık mektubun ortaya çıkması ise ABD'nin İran'la yapılan anlaşmaya karşı bir tutum içindeymiş havasına girmesiyle gerçekleşti.

Türk egemen sınıfları ve onların günümüz temsilcisi AKP, bu vb. anlaşmalar ile bölgedeki "güçlü lider" imajının artışı izlenimi yaratmaya çalışsa da, söz konusu olan emperyalist projelerin uşak rejimler aracılığı ile hayata geçirilmesinden başka bir şey değildir. Ve AKP de kalsa CHP de gelse, bu projelerin hayata geçirilmesi çabası sürecektir. Çünkü bozuk düzende sağlam çark olmaz!

Sınıfsal Yaklaşım

DEVLET TERÖRÜ UYGULAYAN PERSASİZ ALÇAKLAR!?

Gündem o kadar hızlı akıyor ki doğrudan bağlantısı olmayan birçok olay ve gelişmenin birbiriyle özel ilişkilendirilmesine yönelik saptırma çabaları sanılanın aksine daha fazla etki doğurabiliyor. CHP'deki kaset-kaset operasyonu, Öcalan'ın 31 Mayıs işareti ve nihayet Mavi Marmara baskını elbette aynı coğrafyadaki sınıf çatışmasının sonuçları ve dolayısıyla birbirleriyle ilişkili olmak durumunda. Ancak bu olay ve gelişmelerin rol üstlenen aktörler arasında yanlış bağlantılar kurmanın bedeli, mücadeleye kısa devre yaptırılmaktadır. Egemenlerin amacı, tam da bu olsa gerek...

Siyonist-faşist İsrail devletinin saldırısına dair "hayret" ve "şaşkınlık" içeren bütün ifadeler en iyimser tanımla aymazlık ve körlük, ama günümüzdeki esas haliyle kasıtlı bir **yanıltma ve işbirlikçiliğin** eseridir. İsrail'in kuzulu amacı ve sözcükleri tarafından hiç gizlenmeye gerek görülmeden **felsefesi** bellidir. Nitekim 62 yıllık işgal sürecinde uyguladığı politikalar ve pratik de ortadadır. Gayri meşruiyetin ikiz kardeşi olarak alabilirdiğine vahşet ve şiddet, emperyalizmin politik refleksidir. Stratejik merkez Ortadoğu'nun kalbine bıçak gibi saplı duran İsrail şu veya bu olayla değerlendirilemeyecek kadar açık bir konum üzerindedir almaktadır.

Bütün gelişmeler geniş bir pencereden ve nesnel bir ufuk turu eşliğinde ele alınmak zorundadır. Aksi takdirde yoldan çıkılmaya uygun o kadar gedik açılmaktadır ki buralardan **boşluğa** uçmak kaçınılmaz olacaktır. Egemen sınıfların çoğu kez zimni olarak paslaşmış yönettiği süreçlerin deşifre edilmesini için olguların bütün yönleriyle masaya yatırılması gerekir. Ama bundan da öte **sınıfsal bakışın** ihmaline dair kaygı taşınır taşınmamasından söz etmeliyiz. Çünkü doğru ve düzgün okumanın sırrı buradadır.

Düşman sınıfların, burjuvazi ile proletaryanın ortak çıkarları yoktur. Kimi durumlarda meydana gelen çakışma hali geçicidir. Ama burjuvazinin sürekli biçimde işlemeye çalıştığı temanın bu "**ortak çıkarlar**" olması halkların aldatılmasındaki en etkili -çelici-unsurların başında gelmektedir. Bunun gelip dayandığı temel de sınıfsallığın reddi başrol oynar. Bu nedenle ortak paydanın başka kavramlar üzerinden çizilmesi gerekecektir. Bu politikanın **ulusal ve dinsel** renk/motifler üzerinden yürütülmesi en etkili yol olagelmıştır. O nedenle dermandan parlatılan, ön-celenen, sürekli üretilen bir milliyetçilik ve din teması vardır ki bu durumun istisnasını

taşıyan herhangi bir ülkeden söz edilemeyecektir.

Son İsrail saldırısında **taraf** gibi konumlandırılan her iki devletin kuruluşundan başlayarak mevcudiyetine esas aldığı ana unsurlara bakılırsa dediğimiz daha iyi anlaşılacaktır. Ama bir başka iyi anlaşılması gereken husus, gerici ve faşist devletlerin aynı safta bulunmalarından kaynaklı ancak sınırlı adımlar atabildikleridir. Bunların savaşta uzanan pek çok örneği de bulunmaktadır ama dikkat edilirse bu örneklerde genellikle farklı emperyalist güçlerin müdahalesinden söz etmek gerekir. Daha başka örneklerde ise emperyalistlerin çatışmaya izin vererek yönetime politikasının geçerlilik arz ettiğinden bahsetmeliyiz.

Son dönemde en keskin kriz anı gibi gösterilen "**van münit**" hadisesinden hemen sonra bile askeri anlaşma (4 adet, heron ve dominatorla ilgili) ve tabii ki planı-uygulanması yapıldığı, şimdi ortaya serilen bazı bilgiler sayesinde açığa çıkıyor. Oysa İsrail'in OECD üyeliğine verilen destek "gizli" bir ajandaya sahip değildir (27-28.05). Bunlar bilinemez ya da tahmin edilemez olaylar, ilişkiler değildir ama kitlelerin yanıltılması bu tip koşullarda daha da önem arz ediyor. Teverat'tan "**öldürmeyeceksin**" talimatını okuyarak her zamanki uzum demagojilere sığınan Tayyip'in seçtiği konuşma mekânı Konya'dır. Katillikle suçladığı İsrail'in savaş uçaklarının "ortak" eğitim ve tatbikat yaptığı, savaş pilotlarının eğitildiği yerdir Konya! Birlikte, hem de kendi ülkenin "**öldürme**" eğitimi, tabii ki yap sonra da "öldürmeyeceksin" de. Pervasızlıkla, alçaklıkla suçladığı İsrail'e kritik bir askeri işbirliği faaliyeti sürdüren Türk devletinin pek açık ki yaptığı pespaye bir iki yüzlülük, yalancılık ve sahtekârlıktır. Katliam karşısında mevcut yönetimi "**manyaklar çetesi**" olarak gösterip esas felsefeyi mahkûm etmek de özü itibarıyla Siyonizm'e hizmet edicidir. Zira tıpkı Türk devlet yapılanmasında olduğu gibi onlarca hükümet ve yönetici gelip gitmekte, çark aynı yönde işletilmektedir...

Ama bütün bunlar çarpıcı olmakla beraber asla şartırcı olmamalı, öyle algılanmamalıdır. Zira eğer bunlara şaşırınsak sınıf düşmanlarımızı iyi tahlil edemiyor, **düşman** kavramını bulanıklaştırıyoruz demektir. Bunlardaki ikiyüzlülük, sahtekârlık ve çarpıtma hali karakteristiktir. Bu yüzden yalnızca saldırıları değil bütün icraatları "demokrasi", "özgürlük", "adalet", "umut" ve "demokrasi" gibi şeklelere bulanmıştır. İnsanlıkta, ahlakta, hak ve hürriyetlerden bu kadar dem

vurmaları da tesadüfi değildir. İşte tam da bu nedenle İsrail saldırısı ile aynı güne denk gelen İskenderun eylemini ilişkilendirme çabaları anlamıdır. Üstelik dikkat edilecek olursa bu İsrail ile PKK bağlantısı yaratma, taşeron edebiyatına sığınma çabaları hem AKP sözcüleri hem de MHP ve Kasket Kemal'den gelmiştir. Bu sayede medyanın geniş bir koro oluşturduğu görülebilmektedir.

Geçen sene 10 Mart'ta Tahran'a giderken "**öncelikli sorun**", "**iyi şeyler olacak**" diyen sonra 9 Mayıs'taki Prag yolculuğunda bunu tekrarlayan Gül şimdiki de 24 Mayıs tarihli Kazakistan seferi esnasında "**en önemli sorun Kürt meselesi**" dedi. Bunun samimi bir itiraf olduğuna kuşku yok. Ama böylese atılan bütün adımlarda bunun izlerini aramak gerekmez mi? Bu izleri bulmak çok zor değildir. Bölgede etkin bir **güç** ya da olmadı **inisiyatifli** bir pozisyon alma ihtiyacının gerektiği noktada, kalıcı adımlar atmanın bölgesel boyutlara sahip olan Kürt sorununda mesafe almaktan geçtiği net biçimde görülebilmektedir.

Bunun bir diğer önemli bölge sorunu olan Filistin'e çakıştığı noktadaki kavşığın bekçisi İsrail'dir. Öyle ki İsrail, daha az bilinen biçimde, aynı zamanda Kürt sorunuyla da yakından ilgilidir. Çünkü İsrail **misyonu** gereği yalnızca Arap dünyası ve beraberinde Filistin değil bölgedeki bütün dinamiklerle ilgili olmak durumundadır. Nitekim Türkiye Kürdistanı'nın sınır bölgelerindeki "yasal ve yasadışı" faaliyetleri bu rolüyle ilgilidir. En son 12-17 Mayıs tarihleri arasında Türk devletinin daveti üzerine gelen 5 kişilik askeri heyet Şirnak ve Hakkâri sınırında inceleme yaptı. Dahası Irak Kürt federe devleti ile hızla gelişme kaydeden ilişkilerini de bu çerçevede okumak gerekir.

Bütün uşaklar arasında olduğu gibi Türk ve İsrail devletleri arasında da rekabet vardır. Bunun pazardaki "**tezgah**" sayısını artırma ve sisteme daha yararlı olma çabasıyla yakın ilgisiz bulunmaktadır. Ne var ki sorunların çok çeşitli boyutları bu dengeyi kurmada her zaman şans faktörünü etkileme gücü taşımayabilir. Burada ülkelerin kuruluş felsefesi ve demografik yapısından söz ediyoruz. Zira bilinir ki "**çimento**" -resmi ideolojisi/felsefesi- konusunda hassas olunmazsa ayakta kalma olasılığı o kadar zayıflayacaktır. Bu yüzden Filistin sorununun Hamas'la aldığı İslami rengin, bu işin has tıccarı AKP ile yakın bir ilişkisi vardır. Dahası Türkiye halkı, komünist, devrimci, yurtsever güçlerin yakın ilişkisi, katkısı ve faaliyeti nedeniyle Filistin'e **özel bir hukuk** geliştirmiştir. Ama zaten İsrail vahşeti ve ölümüne direniş sayesinde Filistin bütün dünya mazlumlarına ilgi ve destek odağıdır. Bu ilgi ve desteğin direniş ruhu ve gücünü **transfer**

ettirici boyutları da ihmal edilemez.

Tayyip'in "gürlemeli" konuşmasını "bir tek savaş ilan etmediği kaldı" diye yorumlayanlar arasında lime lime dökülen **riyakârlığa** ölçü biçmiş oluyorlar. Birkaç tatbikat, bir futbol maçı iptal ettirmenin ne kadar etkisiz bir tavrı olduğunun herkeşçe görülebilmesi gerekir. Büyükelçi çağırma ya da yüzlerce örneğe yeni birisini ekleyen BM GK'nden kınama kararı çıkarmanın karın doymadığı, aksine pervasızlığı daha da kamçılantı, **cesaret verici** etki taşıdığı açıktır. Nitekim esas hareket ve karar noktasında duran ABD'nin tavrı kayıtsızlık yoluyla destek olmuştur. AKP kadrolarının manevi önderleri ve de baş destekçilerinden Fetullah Gülen'in "**İsrail'den izin alınmalıydı, otoriteye isyan olmaz**." sözleriyle takındığı tavrı -buna Arınç'ın "**hocamız ne derse doğrudur**" demiş olması -, sorununun yaşıdığı boyut ve geleceğiyle ilgili konuşma bakımından önemli **şifreler** sunmaktadır.

Olaylara bir yandan Davutoğlu'nun sözleriyle "**Türkiye'nin 11 Eylülü**" diye bir sıçrama ve hareket noktasını tespit ediyorsa yaklaşığını söyleyecek, diğer yandan da ciddi hiç bir tavrı geliştirmeyip aksine önderlerinin eliyle tam aksi yönde yapılan değerlendirmeye uygun biçimde davranacaksınız. Kendi parlamentolarını son anda "can güvenliği" nedeniyle geri çektiği netleşenler, ortaya çıkan kanlı bilançodan dolayı kendilerine pay çıkartılması üzerine, "**saldırıyı öngörememiştik**" şeklinde beyan vermeleri hangi **gerçeğe** işaret etmektedir?

Faşist-siyonist İsrail'in Mavi Marmara gemisindeki "yardım gönüllülerine" yaptığı saldırı ve katliam karşısında sıkı bir duruş sergilemek ve Filistin direnişine destek temelinele mücadeleyi yükseltmek hiç kimsenin şüphesi olmasın ki **güncel bir kampanya** çerçevesinde öncelikli görevlerden birisi haline gelmiştir. Türk devleti ve bu bağlamda AKP'nin teşhiri ile çeşitli İslamcı güçlerin samimiyeti ve tutarlılığı sorgulamak sorunun bir diğer boyutunu oluşturmaktadır ve bu ikisinin karşı karşıya konulması tam da düşmanın istediği bir yönelim olacaktır. Kaldı ki bunların ihmale gerek kalmayan bir tema içerisinde yerli yerine oturduğu bir **gerçeklik** üzerinden ilerlemenin önünde engel de yoktur. AKP'nin 12 Eylül referandumundan başlayarak seçimlere kadar uzanan dönemde çok yönlü olarak işleteceği propaganda ve destek kampanyasında, tabanına yönelik en önemli mesajlardan birisi mazlum "müslümanların" dostluğudur.

Yardım konvoyunun kimlerce oluşturulduğu -bu bağlamda İHH'nin niteliği- ya da Türk devletiyle (ya da başka gerici ve emperyalist güçlerle) bağlantısı önemsiz sayılmaz

ama asıl öne çıkarılacak ve dikkat çekilecek husus on yılların işgali ve katliamlarının üstüne Gazze halkına karşı 3 yıllık ambargo eşliğinde yapılan işkence ve zulümdür. Filistin direnişinin önderliğinde Hamas'ın etkinlik kurması pek çok kesimin öteden beri kafasını karıştırmaktadır. Burada soruna **devrim, karşı-devrim** saflaşması/çatışması ekseninde bakmak gerekir. Anti-emperyalist konum alan bütün hareketler politik kimliği ne olursa olsun halk cephesindedir ve işbirliği, destek gibi bütün tasarruflar devrimin -hem de doğrudan- menfaatleri gereğidir.

Bu tavrı ve kampanyanın güçlü ve etkili olması, tam da faşist ve gerici güçlerin yürüttüğü aldatıcı ve kitleleri yedeklemeyi, farklı mecrada tutmayı hedefleyen faaliyetlerin önüne geçebilmenin de yegâne imkânını sunacaktır. Konu bu kadar gündemleşmişken soruna duyarlı bir kampanya yürütmemenin bedeli ağırdır. Zira bu vesilesiyle tam da tutarlılığın, geçmiş emeklerine sahip çıkma ve emperyalist-faşist-Siyonist saldırılara gerçek manada **barikat** oluşturmanın asil adresi de gösterilmiş olacaktır. Buna faşist saldırı ve zulme karşı birçok cepheye yoğun bir mücadelenin gerektiği günümüz koşullarında ne kadar ihtiyaç duyduğumuz tartışılmaz.

26 Mayıs ile sınıfın daha da alevlendirilecek yangınına su sıkmayı hedefleyen ve bunda hiç de küçümsenmeyecek bir "**başarı**" sağlayan gerici-revizyonist-reformist koalisyonun heveslerini kursaklarında bırakmalıyız. Tekel direnişine ivmelenen 1 Mayıs'la belli bir moral ve güç depolayan sınıf hareketinin bu tarz engellerle, gerici-faşist **sabote** politikalarına kurban edilmemesi yaşamsal önemdedir. Zaten koltuklarını ciddi biçimde sarsacak böylesi bir tavrı geliştirdiğine göre sendika ağaları da belli ki **kritik** bir eşkiçidir. O takdirde meydana çıkması gereken bütün bölge bombalanmaktadır. Irak Kürdistan'ına da yedenilen (Kandil, 20.05) diye sapıkça yorumlar yapanlarla süren kavga'nın ciddiyeti bellidir.

Ama tıpkı faşist-Kemalist devletin söz ve pratik uyumunda kendini çok net biçimde gösterdiği gibi **esas çatışma** ulusal sorunda trmanmaktadır. Baharla birlikte doz ve kapsamı büyüyen bir saldırı sürecinde yol almaktadır. Türkiye Kürdistan'ında neredeyse bütün alanlar "**geçici güvenlik**" adı altında açık savaş bölgesi ilan edilmiştir. En ileri boyutta katliam silahlarını kullanma serbesti getiren bu parselleme sayesinde bütün bölge bombalanmaktadır. Irak Kürdistan'ına da yedenilen (Kandil, 20.05) Türk devleti-nin İnan ve Irak gericileri ile kurduğu ittifakın yeni döneme özgü kazandığı biçimde, Barzan'ın resmî gezileyle verdiği destek ile İran'ın

Ezilenlerin uyanışı sürüyor

Tüm bu gündemlerde birlikte yaratılan kafa karışıklıklarının, ezilenlerin yakıcı sorunlarını-gündemlerini gölgelediğini daha baştan koymuştuk. Oysa Kürtlere dönük imha, linç vd. saldırılar, olanca hızıyla, hatta artarak sürmektedir. Ne tesadüftür ki! son günlerdeki artış öncesinde egemen sınıflar cephesinden yapılan "Kürt meselesinin önemine dair vurgu" (Gül tarafından, Kazakistan gezisi aşamasında), daha önceki "iyi şeyler olacak" vurgusunun ardından yaşananlarla benzerlik taşımaktadır. Kendi Kürt'ünü yaratma hamleleri boşa çıktıkça, imha, inkâr, linç saldırılarının artması da aslında şartırcı değildir. Ülkücü-faşist güruhların sürece dahil edilmesi, hemen her ilde Kürtlerin bunlar eliyle linçe maruz kalması, askeri imha operasyonlarına eşlik eder hale gelmiştir. Aynı şekilde işçi-emekçi yığınlarına dönük hak gasplarını da, konfederasyonların ihanetini de arkasına alarak trmanıyor. Ancak gerek işçi ve emekçi cephesinde (sendika işgalleri vb.) gerekse Kürt cephesinden yaşanan gelişmeler, baskı-zulüm ve zora karşı ezilenlerin uyanışının ciddi işaretlerini de içinde taşıyor. Bu uyanışın, tüm ezilenlerin birliğine dönüşmesi, bu birliğin ayağa dikilmesinden çıkacak ayak seslerinin egemen sınıflara korku salması, giderek uzak bir ihtimal olmaktan çıkmaktadır.

Irak sınırından 2 km içeri girerek **üs** oluşturması vardır. Kürt savaşçı ve direnişçilerine karşı seri idamlara geçen İran'la "nükleer taksas" anlaşmasının (17.05) önemli bir boyutunu da Kürt sorununun oluşturduğu gözden kaçırmalıdır.

İsrail'e "**pervasızca alçaklık**", "**devlet terörü**", "**sız öldürmeyi iyi bilirsiniz**" diye laf atan Tayyip, "**zorbalı, haydutlar, korsanlar bile belli ahlak kurallarına uyarlar**" derken aynı zamanda kendisini/devletini tarif etmektedir. Zira tam da aynı süreçte operasyonlara gaz verilmekte, yine başarılı kitle eylemleri vahşice bastırılmakta, yine çocuklar panzer altında ezilmektedir. Bütün bunların yüzlerce gözetli ve tutuklama eşliğinde sürdürüldüğü faşist devlet terörünün **dizginsiz** bir hal aldığı görülmektedir. Asker cenazelerinde kendilerine yönelik protestolar nedeniyle rahatsızlık duyan AKP'nin, Şerzan'ın da katilediği üniversitelerdeki faşist saldırıların karşısında gömüldüğü suskunluk -verdiği destek- dikkat çekicidir. Nitekim bütün saldırılar alışıldığı üzere polislerin işbirliğiyle yürütülmektedir. Muğla'yı Giresun, Tokat, İstanbul ve İsparta izlemiştir...

"**Taş atanlar, onlar aslında çocuk değil. Resmîyetle yaşlan küçük ama aslında onlar çocuk değil.**" diyerek çocukları katletme, işkence yapma ve hapishanelere doldurularına meşruiyet kazandırmak isteyen Şaron, Perez ya da Netanyahu değil Cemil Çiçek'tir. Bu sözlerin benzerleri, politikaları ve tutumlarından ortada ki bu Siyonist katillerce de sarf edilmiştir ama bu yaklaşıma tam da bu süreçte Çiçek'in sunduğu **gönülden** destek, enteresan bir buluşmaya işaret etmektedir. Enteresan olan bunlardaki benzeşmenin biçimsel düzeyde dahi bu kadar **yüksek oran** taşınmasıdır, benzeşmenin kendisi değil. Bizzat bu örnekle yorumlayacak olursak her ikisinin kaderini de direnişin "**taşçı**" çocukları belirleyecektir.

Süreç, seçim için son etaplara girilirken faşist diktatörlüğün azgınlaşan yönelimi ve Ulusal Hareket'in aldığı ateşkesi kaldırma kararlarıyla birlikte daha büyük çatışmalara ve daha ciddi toplumsal olaylara **ardına kadar** kapı aralamıştır. Bu yüzden egemen sınıfların bütün kliikleri ve dış politika eksenindeki bütün hamlelerini bu parantez içerisinde değerlendirmekte sakınca yoktur. Öyle olunca da sınıf hareketi ve diğer bütün kampanyalar kendi özgül ağırılıklarından başka ulusal sorunla **kaynak** noktaları bağlamında ele alınmak durumundadır. Bu, halk savaşçı stratejisindeki yönelim gereği yoğunlaşan kırsal alan faaliyetiyle **doğrudan** ilgilidir ve gelişmenin bölgeden başlayarak "**genel**" bir karakter kazanmasının anahtarı da buradadır...

Hava-İş sendikası ile THY anlaştı!

Türk Hava Yolları ile Hava-İş sendikası arasında devam eden ve uzlaşmazlık yaşanması üzerine grev kararının asıldığı görüşmeler, anlaşma ile sonuçlandı. 22. Dönem Toplu İş Sözleşmesi THY Yönetim Kurulu Başkanı **Hamdi Topçu** ile Hava-İş Sendikası Genel Başkanı **Atıl Ayçin** tarafından imzalandı. İmzalanan sözleşmeye göre; 12 bin çalışanın ücretlerinde artış gerçekleştirilecek. Ücretler 2009 yılının ilk altı ayında yüzde 8 artacak, aynı yılın ikinci altı ayında yüzde 2'lik artış yaşanacak. 2010 yılının ise ilk 6 ay için yüzde 6, ikinci 6 ay için de yüzde 5 oranında ücret artışı yapılacak. Öte yandan her ay çalışanlara ödenmekte olan sosyal yardım miktarı da brüt olarak 2009 yılı için 130 liradan 250 liraya, 2010 yılı içinde 250 liradan 280 liraya çıkarılacak.

(İstanbul)

Fırıncılar TİS imzaladı!

Tek Gıda-İş Sendikası ile Tüm Ekmek Sanayi İşverenleri Sendikası arasında yapılan görüşmelerde sözleşme imzalandı.

Buna göre; ücretlere birinci yıl yüzde 9, ikinci ve üçüncü yıllarda ise TÜİK tarafından açıklanan enflasyon oranında zam yapılacak. Aylık sosyal yardımlarda da artış sağlandı.

(H. Merkezi)

Aynur Çamalan kazanacak!

Tekel İşçilerine destek vermek amacıyla, 4 Şubat iş bırakma eylemine katıldığı gerekçesiyle TÜBİTAK'taki işinden atılan **Aynur Çamalan**, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nden bu yana sürdürdüğü direnişine devam ediyor. Çamalan, 13 Mayıs günü 24 saatlik açlık grevi eylemi yaptı.

TÜBİTAK önünde gerçekleştirdiği oturma eylemini hem devrimci ve demokrat kamuoyunun hem de TÜBİTAK patronlarının gündemine daha fazla sokmak amacıyla bu eylemi yapan Çamalan'a destek olmak amacıyla 24 saat boyunca bizler de onun yanında olduk. Hep bir ağızdan türküler söyledikimiz, sohbet ettiğimiz gün boyunca etraftan geçen insanların büyük ilgiyle karşılaştık. Ancak devrimci ve demokrat kamuoyunun bu eyleme ilgisiz kalışı bizim açımızdan düşündürücüdür. Çamalan TÜBİTAK önünde direnişine devam ediyor ve kendisinin de ifade ettiği gibi kazanacağına sonuna kadar inanıyor.

(Ankara)

Anlaşma yoksa grev var

Lastik-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Goodyear, Pirelli ve Brissa fabrikalarında 3500 işçiyi kapsayan TİS görüşmeleri anlaşmazlıkla sonuçlandı. Goodyear'ın Sakarya'nın Adapazarı ilçesinde bulunan fabrikasında grev başlatan sendika, 27 Mayıs günü yaptığı basın açıklaması ile kamuoyuna bilgi verdi. Goodyear Adapazarı fabrikası önünde gerçekleştiren eylemde işçiler "**Toplu sözleşme hakkımız grev silahımız**" sloganını sık sık attı.

Eylemde bir konuşma yapan Lastik-İş Sendikası Sakarya Şube Başkanı **Suat Güzel**, ücret ve sosyal haklarını barındıran 59. ve 21. maddelerde anlaşma sağlanmadığını belirtti. Patrona 'yüzde 10 oranında zam, daha sonraki 1,5 yılda ise 6 ayda gerçekleşen enflasyon oranında ve sosyal yardım artışında ise yüzde 20 bir artış talep edildiğinin' altını çizdi ve patronun bu noktadaki değişmez anlayışına karşın greve gittiklerini söyledi.

(H. Merkezi)

Esenyurt direnişinde yeni aşama

Esenyurt Belediyesi'nde çalışırken sendikalarından istifa etmedikleri gerekçesiyle işten çıkarılan belediye işçilerinin direnişinde yeni bir döneme girildi.

Belediye-İş Sendikası 2 No'lu Şube üyesi işçiler Belediye Başkanı AKP'li Necmi Kadioğlu tarafından "**ya sendikadan istifa eder güvencesiz çalışsınız ya da işsiz kalırsınız**" tavrına karşı sendikalarına ve

geleceklerine sahip çıktı. İşçilerin bu tutumunu bahane eden Belediye Başkanı, önce birkaç işçiyi işten çıkardı, kısa süre içinde de bu sayı 16'ya çıktı.

Sendikalarına sahip çıkarak direniş kararı alan işçiler, işten çıkarılmaları üzerine belediyenin karşısında bugün onlarla özdeşleşen kültür merkezinin önünde pankartlarını açarak eylemlerine başladı.

Necmi Kadioğlu ve Başkan Yardımcısı **Emin Batmazoğlu** sendikaya olan düşmanlıklarını direniş boyunca gösterme fırsatı buldu. İşçilere türlü baskılar uygulandı, tehdit edildi, zorla sendikadan istifa ettirilerek önlerine konulan sözleşmelere imza attırıldı, direnişçi işçilere saldırıldı, pankartları yırtıldı ve gözaltına alındılar. Ne var ki tüm bunlara karşın direniş adım adım büyüyerek Esenyurt'a dalga dalga yayıldı.

Belediye işçileri, 2 No'lu Şube önderliğinde her hafta gerçekleştirdikleri eylemleri, Esenyurt'un her mahallesinde dağıttıkları on binlerce bildiri ile sendika taleplerini tüm Esenyurt halkına duyurdu. Tüm engellemelere karşın direniş her geçen gün Esenyurtlu işçi ve emekçilerle daha fazla bütünleşti.

Esenyurt yerinde devrimci ve ilerici kurumlarla birlikte oluşturdukları platform ile iki dayanışma etkinliği ve bir de miting düzenleyen belediye işçileri, gerçekleştirilen eylemlerin ve direnişlerin değişmez yüzü oldu.

Direniş karşısında geri adım atan Belediye Başkanı, işçilerin bir kısmını işe aldıktan sonra Genel-İş üyesi işçilerin de Belediye-İş 2 No'lu Şube'ye geçmesi ile tahammülsüzlüğünü bir kez daha göstererek 68 işçiyi işten çıkardı. Geçen süre içinde birçok işçi işe iade davalarını kazanırken AKP'li Belediye Başkanı hukuksuz bir şekilde işçileri işe geri almadı. Mevsimler deviren **direnişin 280'li günlerinde Kadioğlu sendika ile görüşmeyi kabul etti.**

Sendika ile yapılan görüşmelerde belediye yetkilileri açık bir şekilde direnişten duydukları rahatsızlığı dile getirerek direnişe son verilmesini talep etti.

Buna karşılık sendika da işten atılan işçilerin geri alınması ve sendikadan kabul edilmesini talebinde bulundu. Yapılan görüşmeler sonucunda Belediye Başkanı, sendikadan varlığını ve örgütlenmesini kabul edeceği ve işçileri de davalarının sona ermesi ile birlik-

te işe geri alacağı taahhütünde bulundu.

Direnişin 287. gününde bu gelişme üzerine direnişe ara verildi. İşçiler AKP'li Necmi Kadioğlu'nun verdiği sözü tutmaması halinde eylemlerine yeniden ve daha militan bir şekilde devam edeceklerini de ifade ediyorlar.

Sendikadan tüm görüşme çabalarına rağmen bunu kabul etmeyen ve işçilere defalarca saldıran Belediye Başkanı'nın attığı adım direnişin yarattığı etkinin de bir göstergesi aynı zamanda. Belediye Başkanı, işçilerin 287 gün süren kararlı direnişi sonucunda bu noktaya geldi. Verdiği sözlere sadık kalıp kalmayacağı ise önümüzdeki günlerde ortaya çıkacak!

Örgütlenme hakkına saygı gösterilsin!

Direnişte geline aşama bir basın açıklaması ile kamuoyuna duyuruldu.

31 Mayıs günü Belediye önünde biraraya gelen işçiler, Belediye-İş sendikası pankartı açarak bir basın açıklaması gerçekleştirdi. "**Sendika hakkımız söke söke alırız**" sloganlarını haykıran işçiler adına açıklama yapan 2 No'lu Şube Başkanı **Hasan Güllüm** Belediye Başkanı'nın verdiği sözleri tutmaması istedi. Bunun yapılmadığı koşullarda işçilerin direnişe hazır olduğunu da sözlerine ekledi.

(İstanbul)

Uluslararası dayanışma!

Uluslararası sendika temsilcilerinin katılımıyla İstanbul Mahmutbey'de bulunan aktarma merkezinde 5 Haziran günü coşkulu bir eylem gerçekleştirildi. "**Yaşasın sınıf dayanışması**", "**UPS'ye sendika girecek başka yolu yok**", "**Sendika hakkımız engellenemez!**" sloganlarının sıklıkla atıldığı eylemde halaylar çekildi. Belediye İş 2 No'lu Şube, Basın-İş, Deri-İş, Tez-Koop-İş Sendikası'nın da destek verdiği eylemde konuşma yapan Deri-İş Genel Başkanı **Musa Servi**, demokrat ve ilerici kesimleri sınıf düşmanlarına karşı sınıf dayanışmasına çağırıyor.

Servi'nin ardından konuşan **Verdi Sendikası Köln UPS Temsilcisi Murat Şahin** UPS'nin yaptığı bu hak ihlalini kınadığını belirtirken **Hollanda FNV Bondgenoten Sendikası'ndan Jan De Jong** ise mücadelelerin kahramanlar isteğini, burada herkesin kahraman olduğunu belirtti. Eylemde **UPS Avrupa İşçi Temsilciliği Başkanı Gerhard Eggers** da UPS'deki çalışma koşulları ve hak ihlallerine dikkat çekerek işten atılan işçilerin geri alınması için baskı yapacaklarını söyledi. **NGG Dortmund Gıda İşçileri Sendikası temsilcisi Selahattin Yıldırım** da Avrupa'daki tüm demokratik kurumların TÜMTİS'in yanında olduğunu belirtti.

(İstanbul)

UPS'de direniş dayanışma ile büyüyor

Amerika patentli kargo şirketlerinden biri olan UPS'de yaşanan işçi kıyımına karşı direniş sürüyor. **Ankara, İzmir ve İstanbul**'un çeşitli şubelerinde sendikal örgütlenmeyi durdurmak amacıyla işten atılan işçiler, UPS'nin can damarlarında işyerlerinde direniş sürdürüyor. TÜMTİS'e üye olan işçilere yönelik baskı ise patron tarafından sürdürülüyor. Çalışan işçilerle direnişteki işçilerin birbirleri ile ilişki kuramamaları için direniş alanını kameralarla gözetiyor, selam veren işçiler hakkında disiplin soruşturması başlatılıyor.

UPS'nin şu an Türkiye'deki şubelerinde 5600 işçi çalışıyor. CP-Erka adlı taşeron, bu alanda faaliyet yürütüyor. Buradan da yine taşeron yine örgütsüzlük; kısacası güvencesizlik gerçekliği ortaya çıkıyor. 64 işçinin işten çıkarılmasının ardından işyerindeki baskı daha da arttı. UPS'de sendikadan faaliyeti bitmiş değil ancak örgütlenme çalışmasını aktif olarak yürüten işçilerin çıkartılması belli oranda örgütlenmenin gücünü düşürmüştür. Patronun bu noktada saldırılarına ağırlık verdiği de bir gerçek. Tüm bunlara rağmen işçiler **Kurtköy, Mahmutbey** ve UPS'nin diğer direniş alanlarında zalimin zulmüne inat "**UPS'ye sendika girecek başka yolu yok**" sloganını haykırıyor.

İşçilerin onurlu mücadelesi dayanışma mesajları ile büyüyor

UPS işçilerinin mücadelesini desteklemek için Japonya, Avusturya, Hollanda, İngiltere, Amerika, Almanya'dan birçok sendika ve kitle örgütü dayanışma mesajları yayımladı. Mesajlarda genel olarak UPS'nin uygulamaları protesto ediliyor. Hollanda'nın en büyük sendikalarından biri olan **FNV**

Bondgenoten; saldırıları kınadığını ve geniş çaplı bir uluslararası bir kampanyanın kaçınılmaz olduğunu belirtiyor. Açıklamada ayrıca UPS'nin İlkeler Broşürü'nde yer alan "UPS çalışanları hem verimli ve sadık birer çalışan, hem de iyi bir sendika üyesi olabilir" cümlesinin ne kadar ikiye bölüneceğini de belirtmekle birlikte (H. Merkezi)

Kader değil işçi katliamı!

Erzurum H Tipi Hapishane'deki tüm politik tutsaklar bir açıklama yaparak grizu patlamasında yakınlarını kaybeden ailelerin yanında olduklarını duyurdular. "30 işçiyi bir grizu patlamasında kaybetmiş olmanın büyük acısını ve buna sebep olan sisteme öfkemizin derin hincını sizler aracılığıyla halkımızla paylaşmak

istiyoruz" denilen açıklama "Ölüm en kolay yaşanan gerçeğdir bu ülkenin. Ölümü daima sırtımızda taşıyoruz. Üstelik bunu genellikle yaşamak için yapıyoruz. Kürtler ulusal haklarını elde etmek uğruna ölüyor, öğrenciler polis kurşunuyla, tutsaklar gardiyan ya da asker dayısıyla veya tedavileri engellenerek, kadınlar 'töre' denilen cinayetlerde... Bu kez 30 maden işçisini, sınıf kardeşimizi yitirdik, gene grizu patlamasına ölen almamızın 'kaderiyle!' deniliyor ve şöyle devam edil-

iyor; "...Ne Başbakan ne devlet kurumları ne de düzen partileri bu facialara acı, nefret ve öfke ile bakabilir. Onlar yaşanan katliamı olağan göstermenin telaşına düştüler. Açıklamalarını dinledik okuduk; facianın sorumlularına, sebeplerine ne nefret ne de öfke vardı sözlerinde. 'Kader' dediler, 'alışıldık' dediler; Allah'tan rahmet dilediler. Sözlerinde hiç öfke yoktu. Onlar sadece bunları reddedenlere öfke duyuyor. Onlar sadece kendilerinden hesap sorulduğunda acı duyuyor!!!

Umudumuz acıyı yaşayanlarda. Onlara sesleniyoruz büyük acı ve nefretle; **kolay ölümlere alışkın olmaya son verin. Hesap sorun, hakkınızı arayın. Her ölüm sizden çalınmış koca bir yaşamdır.** Elleriniz o yaşamları kolayca bırakmasın. Sarılmak gerekir o yaşamlara, hem de sınıksız! Biz tutsaklar acınızı paylaşıyoruz. Sırtımızda taşıdığımız ölümler bizim de hesabımız var. Gücünüz olduğunu ve yalnız olmadığınızı unutmayın...." (H. Merkezi)

Emekçinin gündemi

Sınıfın devrimci alternatifi DDSB

Geçtiğimiz günlerde yaptığımız DDSB kurultayının şiarı "**Örgütlenecemiz, Direneceğiz, Kazanacağız**" şeklindeydi. Bu Kurultay, içerik itibarıyla deneyim aktarımının, çalışmaların, düşüncelerin ortaya serildiği bir biçimde gerçekleşti ve örgütsüzlüğün, güvencesizliğin, iş cinayetlerinin temelinde yatan sorunlar üzerinde duruldu.

Ülkemizde çeşitli yasal düzenlemelerle çalışma hayatı öyle bir noktaya geldi ki, güvencesizlik, kurlsuzluk, kurlsuz çalışma koşulları, giderek hayatın her alanına nüfuz etmeye başladı. Özellikle de güvencesizliğin yaygın hale geliyor oluşu ve bunun sadece özel kesimde değil devlet

bünyesinde çalışan pek çok personelin mevcut 4857 İş Yasası'na dahi tabi olmadığı bir karanlığa doğru gidiyoruz. Şu anki kriz sosyal bir kriz. Küresel kriz daha çok küresel yoksulluk demek, küresel açlık, küresel işsizlik demek. Bu nedenle işçilerin ve emekçilerin kendiliğinden gelişen eylemlilik süreci, örgütlenme arayışı kendini göstermeye başladı. Bugün işçi sınıfına yönelik saldırı niteliği taşıyan pekçok yasal düzenleme Meclis'ten geçerken, diğer yandan fabrikalarda makine başında, tarlalarda çalışan işçilerin emeklerinin çok ciddi bir biçimde sömürüldüğünü görüyoruz. Kadınların, direnişlerde ön saflarda yer aldıklarını, erkeklerden çok daha azimle mücadeleye sarıl-

dıklarını ve bazı direnişlerin merkezlerinde olduklarını görüyoruz.

Bugün fabrikalarda artık 3 işçinin yaptığı iş 1 işçinin omuzlarına binmiş durumda. Zorunlu mesailer, çalışma saatlerinin uzunluğu, düşük ücretler, yıllardır hiçbir zam alamama, izne çıkmama, sigortalarının primlerinin yatırılmaması veya düşük yatırılması, iş sağlığı ve güvenliği tedbirlerinin olmaması çok yaygın bir noktaya gelmiş durumda. Ücretler enflasyon karşısında eridi, koşullar giderek ağırlaştı. Ancak şirketler aynı şekilde tarihlerinde belki de bir daha görme-yecekleri büyük kâr açıkladı. İşte tüm bunu sağlayan etkenler yukarıda bahsettiğimiz olgular sayesinde mümkün olabildi.

Bu durum, sömürü şartlarının katmerlenerek artıyor oluşu ve buna paralel sınıfın kendiliğinden eylemlilikleri veya örgütlenme talebi de ay-

nı şekilde artış gösteriyor. Bu tepki, günlük yaşamı makinenin bir dişlisi haline gelmiş, bir insan olduğu unutturulmuş, köleleştirilmiş, gününün 12 saatini patronuna para kazandırarak kalan sınıfın tepkisidir. Bugün direnişe geçen işçilerin en çok vurguladığı şey **insanca yaşamak**. Kendilerine insan gibi davranılmasıdır. Bu noktada TEKEK işçilerinin eylemi, tüm işçi sınıfına direnmeyi göstermesi açısından önemli bir basamak teşkil etti. Gelişen eylemlilikler sınıfın, önünde yeni bir engel yani sendikal bürokrasiyi de görmesini sağladı. Bu noktada gerçekleştirilen eylemler, işgallerin hedefi bu noktadaydı. Temel sorunumuz, sorumuz gereken soru son dönemlerde yaşanan hoşnutsuzluğun, tepkinin dışı vurulması, işçi sınıfında son dönemlerde yaşananlara başlanan kıpırdanma, hareketlilik, sorgulama, dü-

şünce üretmenin bir örgütlü güce dönüşüp dönüşmemesi meselesidir. Ve vurgulamak gerekir ki bu süreç önderliksiz yürüyemeyecektir.

İşçi sınıfına önderlik, hareketin en nitelikli halidir. Bu noktada DDSB'liler olarak yaptığımız Kurultay'daki bu ana vurgu yani "**Örgütlenecemiz, Direneceğiz, Kazanacağız**" vurgusu oldukça önemli bir yerde durmaktadır. DDSB'liler olarak daha fazla sınıfa yönelme arzusu taşıdığımız bir dönemden geçiyoruz. Bu noktada önemli deneyimler ve moral kazandırdığımız bir dönemdedir. Abartıya yer vermeden ama bunun yanında kendi gücümüzü de küçümsemeyen ilerlememiz gerekiyor. İşçi sınıfının son dönem eylemliklerini doğru temelde ele aldığımızda sınıfın bize nasıl kucak açtığını ve bizleri sahiplendiğini görebilmekteyiz. Bu noktada sistemin saldırıları

bir yandan sürekli devam ediyorken, bizler bu yakıcı duruma karşı etkili bir alternatif olmak durumundayız. Keza, bugün bu noktada alternatif olma iddiasını ortaya koyan DDSB'ye önemli görevler düşmektedir. Bugün sendikal bürokrasiyi hedefleyebilen bir eylemlilikler söz konusuysen sınıf sendikacılığı çizgisinde örgütlenmiş DDSB'yi kitlelerle buluşturmak son derece önemli bir yerde duruyor.

Tüm bunlar ancak daha fazla sınıfa yüzümüzü dönerek, sınıfın yanında olarak, onlarla paylaşımlarımız daha fazla artırarak mümkün olabilir. Gerçekleştirdiğimiz Kurultay, sınıfa daha fazla gitmenin ve örgütlenmenin, mücadelemizin ve kazanmanın vurgusunu taşıyor. Kurultayımız işçi sınıfını örgütleme iddiasını taşımaktadır. Bunun sorumlulukları hepimizin omuzlarına binmiş durumdadır.

SAĞLIK EMEKÇİLERİ TAŞERONA KARŞI DİRENİYOR...

Koşuyolu Kalp Hastanesi'nde sağlık emekçileri, sendikal örgütlenme faaliyeti yürütürken hastane yönetimi işi taşeronla devretti. Bunun üzerine çalışma şartları daha da ağırlaşan işçiler taşeron şirketin hazırladığı kölelik sözleşmesini imzalamadıkları gerekçesiyle işten çıkarılma tehdidi üzerine çeşitli eylemlerle direnişi sürdürüyorlar.

Sömürü sistemi, çok uzun yıllardan beri içinde olduğu kriz ortamından kendini kurtarmamış bir yöntem olarak uzun zaman dilimlerine yayarak uygulamaya koydu neo-liberal politikalarını. Bunun bir ürünü olarak bütün işçi sınıfına dayatılan, egemenler için çok büyük avantajlar sağlayan ama işçilere ve emekçilere tamamen güvencesizlik, açlık, yoksulluk ve sefalet dayatan taşeronluk sistemi, halkın ihtiyacını karşılayan kuruluşlarda sorunları daha da derinleştirmektedir.

Bunun bir örneği de Koşuyolu Kalp Hastanesi'nde sağlık emekçilerinin yaşadıklarıdır. DİSK'e bağlı Dev Sağlık-İş sendikasında örgütlenmeye başlayan işçilerin yaşamı, 2 ay önce hastane yönetiminin işçileri taşeron şirkete devredip hepsini işten atması ile değişti. İşçiler hemen direnişe geçtiler. Bizler de İşçi Köylü gazetesi olarak direnişteki işçileri ziyarete giderek bir söyleşi gerçekleştirdik.

- Bu sürece nasıl geldiniz?

- **Ziya İncedere;** Burada 10 aydan beri sendikalaşma faaliyetlerimiz var. Önceden sendikayı tanımayan insanlardık. Sendikayla tanış-

tık. O nedenle de mücadele sürüyor. 2 ay önce buraya bir şirket geldi, ellerinde sözleşme ile, bizler "bu sözleşmeyi imzalamayacağız" demedik. Ama "imzalayacağız" da demedik. Çünkü içinde insanlık onurunu zedeleyen maddeler vardı. "Resmen kölelik yasası bu" dedik ve şiddetle karşı çıktık. 1 Nisan itibarıyla hastane önünde büyük bir direniş oldu. Kimi arkadaşlarımız korkuyla,

sözleşmeyi imzaladı, geri kalan 160 arkadaşımız da imzalamadı. Ve ardından işlerinde benim de olduğum 15 arkadaşımızın işine son verildi. Bizi burada bir daha görmek istemediklerini söylediler. Biz de onlara dedik ki "eğer böyle bir şey yaparsanız biz burayı TEKEL'e çeviririz."

- Hastane yönetiminin tavrı nasıl oldu?

- Sonra dediler ki "sözleşmeden bazı maddeler çıktı". Biz bunları kabul ettik. Fiili olarak da olsa Dev Sağlık-İş'le birlikte toplu iş sözleşmesi imzaladık. Ve ardından işimize başladık. Fakat aradan 1 hafta geçti, 4 arkadaşımızın yerinin değiştirileceği söylendi ve bizlere bazı kağıtlar imzalatılmak istendi. Biz "yer değiştirmeye karşıyız. Hastane içinde yer değiştirebilir ama bu kağıtları imzalamayız, bu kağıtlar işten çıkarılmamızı kolaylaştıran maddeler içeriyor" dedik. Çünkü taşeronlar böyle yapıyorlar.

Bir de her hafta giriş-çıkış imzalarımızı kontrol etmek zorundayız. Çünkü taşeronla hiç kimse güvenmiyor, sonuçta bu insanlar bizim yerlerimizi değiştirdiler. 1 aydır bu sorunları yaşıyoruz. Yer değiştirmeden sonra 26 Mayıs'ta TEKEL'e destek eylemimizi hastaneye giderek sendikamızın almış olduğu karar doğrultusunda öğle yemeği saatinde bahçede yaptık. Sonra şirket yetkililerinden bir tanesi arkadaşlarımızı uyardı. "Bahçeye çıkmazsınız, hastane kıyafetleri ile eylem yapamazsınız" dedi. Taşeron sistemin gelmesiyle iş barışı bozulmuş oldu.

- Hastanenin sendikaya yaklaşımı nasıl?

- Hastane yönetimi "bize birkaç gün süre tanıyın. Bu süre zarfında çözeceğiz" dedi. Birkaç gün sonra bizleri tek tek görüşmeye çağırdı. Görüşmelerde geri adım atacak gibi görünüyorduk. Biz de sorunun birkaç gün içerisinde çözüleceğini umuyoruz.

- Siz bu sürece nasıl dahil oldunuz?

- **Ali Gövde;** 6 senedir Koşuyolu Kalp Hastanesi'nde teknisyen olarak çalışıyordum. Eski Koşuyolu'nda sorumlu teknisyendim. Orası kapandı, 6 seneden sonra buraya geldim, ama beni temizlikçi olarak çalıştırmak istediler. Ben de bunu kabul etmedim. Onlar da bu işi yapıyorsan yap, yoksa çık git dediler. Ben de bu durumu kabul etmeyeceğimi söyledim ve onlar da çıkış verdiler. Ben 21 gündür buradayım arkadaşlar sonradan geldi.

- Son olarak söylemek istediğiniz bir şeyler var mı?

- Sendika olmadan asla. Biz buradan sendikalı çıktık, sendikalı olarak işe başlayacağız. Bizler işimizi geri istiyoruz.

(Kartal)

"Ölümler Kolay" "Ölümler Güzel" ya Gerçekler?

17 Mayıs günü Zonguldak'ta TTK'ya ait Karadon Maden Ocağı'nda meydana gelen Grizu patlamasında yaşamını yitiren 30 maden işçisi, Türkiye madenlerinde yaşanan cinayetleri tekrar gündeme getirdi. Katliam sonrası senaryolar yine aynıydı. İktideli'de yaşanan sel için "derenin intikamı" sözlerini sarf eden anlayış, maden cinayetini de "kader" olarak yorumlamaktan geri kalmadı. Bu idealistçe yaklaşım, ülkemiz egemenlerinin iki omuz arasında çalışan bir kafa değil, bedenlerine ağır gelen bir fazlalık taşıdıklarını gösterdi.

Maden işçilerinin katledilmesinden birinci dereceden sorumlu olanlar bu anlayışın söylemleri ve bunun taşıyıcısı olan burjuva medya tarafından korunuyor. 28 Mayıs günü Zonguldak'ta yayın yapan 67 TV'de "Analiz Özel" programına katılan Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Ömer Dinçer, maskesini çıkararak utanmazca yaklaşımını gösterdi. Bu yaklaşımın ardından da hayatını kaybeden madencilere ailelerine "sabır" dersi verme pervasızlığını gösterdi.

"İlk 19 madencimizin bedeninde herhangi bir yanık yoktu, güzel öldüler. 8 madencimizde ise hafif yanıklar vardı, onların kimlik tespitlerinde sorunlar yaşandı. Maden işçileri ailelerine teslim edildi. Aileler huzur içinde" söy-

lemleri ile bir yandan ölümü ve ardında bırakılan acı ve hüznü bu kadar basite indirirken, katliamın taşeronla ilgisi olmadığını belirterek, kârın insan değerinden yüce tutan anlayışın temsilcisi olduğunu açıklıyordu. Özelleştirme, taşeronlaştırma saldırıları ile sömürü çemberinin daraltılması ve işçilerin ölüm yolculuğu tüm bu yaşananlara rağmen artık görmezlikten gelinmeyecek bir hal aldı. Dinçer'in bir diğer konuşması ise kamu kurumlarına ait madenlerde yaşanan ölümlerin taşeron şirketlere nazaran daha fazla olduğunu belirlemesidir. Resmi istatistiklerde tablo bu şekilde olabilir. Taşeron gibi azgıncı sömürü mekanizmasını besleyip, aşırı kâr hırsı ile büyütülüp serpilmesini sağlayan bir devletin kendine ait maden ocaklarında ölümlerin az olması beklenemez. Her şeyden önce katliamı "kader", ihmali "derenin intikamı" sayan sistemin resmi istatistikleri de ortadadır. **Daha düne kadar Tuzla'da hayatını kaybeden bir işçiyi denizde arayan kurtarma ekiplerinin aradığı cesedin dışında başka bir cesedi bulması gerçekleri göstermek için yeterlidir.** Bir avuç anofel'in cebi uğruna nice madenler, yıkıntılar ve sular altında işçilerin bilinmez akıbeti yatıyor.

Maden işçilerinin dipsiz kuyulara doğru

başlattığı ölüm yolculuğu dışarıda ailelerine her gün soluksuz bir bekleş bırakıyor.

İşte Mayıs'ın 17'sinde madendeki tüm soluklar kesilirken dışarıdaki soluklarda aynı anda yerini ağıtlara bıraktı. Umutla süren bekleşlerle umudun nasıl tükendiği yaşandı ve öğrenildi. Son olarak cesetlerin karıştığı söylemleri umutları yeniden diriltmedi ama Tıp alanında yaşanan bu duruma tepkileri artırdı. "Güzel öldüler" "Kimlikleri tespit etmekte zorlanmadık" diyen Dinçer'in tüm söylemlerinin ne kadar boş ve temelsiz olduğu da bu gerçeklikle rengini gösterdi.

Her türlü katliam için yeni alanlar hazırda

Kapısında "Her şeyden önce iş güvenliği" yazılı reklam tabelalarının bulunduğu ve işçileri soluksuz bir çalışma alanına gönderirken "Uğurlar ola madenci" sözlerinin uçtuğu madenlerin tüm gerçekliği yaşanan her ölümlerle kendini ortaya koyuyor. Kesenin derdine

düşülüp denetim, çalışmaya uygun materyaller ve sağlık koşullarının bulunmadığı dipsiz kuyularda asgari ücret pahasına bir yeraltı şehri yaratmaya mahkûm bırakılıyor maden işçileri. Yaşanan katliamlar bir şekilde örtülmeye çalışılsa da ölümler unutulmaz. Ne katliam hafızalardan silinir ne de katliamı yaratanlar. Yaşanan onca ölümlere rağmen madenin tekrardan açılması tüm çehresiz, perdesizliği gösteriyor. Bu da yetmezmiş gibi Maden Kanunu'nda yapılması öngörülen değişiklikler Meclis'ten geçti. Eğer tasarı yasa olarak kabul edilirse. Türkiye'de bulunan 1 milyon 200 bin hektarlık alan ve bu alanlar içinde bulunan 79 yabani hayat ve canlı türlerinin yok edilmesi Maden şirketlerinin insafına bırakılacak!

Mevsimlik işçiler göç yollarında!

Evlerine ekmek götürebilmek amacıyla yılın büyük bir bölümünü evlerinden uzaklarda geçiren mevsimlik işçiler, yine yollara düştü. Yaz aylarının yaklaşmasıyla beraber yine her yıl gibi ekmek kavgası için binlerce mevsimlik işçi tren garlarını doldurmaya başladı. Yılın neredeyse 9 ayını gurbette oradan oraya, memleketin dört bir yanını gezerek ekmek parası kazanma derdine düşen mevsimlik işçiler hayatlarının büyük bölümünü göç ederek yaşamak zorunda bırakılıyorlar. Diyarbakır'da karpuz, Çukurova'da pamuk, Malatya'da kayısı, Karadeniz'de fındık onları bekliyor. Bir iş bittikten sonra diğerine, o bitince öbürüne, karınlarını zor doyurmaya yetecek kadar aldıkları ücretle yaşamlarını devam ettirmeye çalışıyorlar. Bu yıl da onlar için göç etme gurbete düşme vakti geldi. Bir umutla yollara düşen mevsimlik işçiler bu koşullarda çalışmanın zor olduğunu, yılın dokuz ayını gurbette memleketinden uzak zor koşullarda yaşamayı kimsenin istemeyeceğini ama başka çarelerinin olmadığını belirtiyorlar. Tren garında sallanan mendilin gözyaşlarıyla uğurlamanın ardından göç yolları bu yıl da mevsimlik işçiler için başlamış oldu.

(İzmir)

Gümüşhaneliler suyuna sahip çıktı!

Gümüşhane'nin Torul ilçesindeki Harşit Çayı'nda inşa edilmesi planlanan hidroelektrik santrali projesi kapsamında bölgede yaşayan insanların katılımıyla yapılması planlanan toplantı, tepkiler yüzünden yapılamadı.

GAE Enerji Üretim Ticaret Sanayi A.Ş. tarafından Harşit Çayı üzerinde yapılması planlanan Derya-1 Regülatörü ve Hidroelektrik Santrali (HES) Projesi için Atatürk Kültür Merkezi'nde tanıtım toplantısı düzenlendi. Toplantıya Gümüşhane Çevre ve Orman İl Müdürü Vekili **Nuriye Yıldız**, GÜLSAN Şirketler Grubu Enerji Koordinatörü ve şirket yetkilileri katıldı. Toplantıya çağrılan yöredeki köy muhtar-

ları ve yöre halkının katılmadığı toplantıda, şirket yetkilisi **Mutlu Uğur Akçay**'ın konuşması sırasında salona giren bazı muhtar ve köylüler, "Halkın katılmadığı yerde bu toplantıyı yapamazsınız, bu toplantı yasal değildir. Toplantıyı bitirmek zorundasınız" şeklinde tepki gösterdi. Toplantıya devam edilmesi üzerine grup tepkisini artırınca Çevre ve Orman İl Müdürü Vekili toplantıyı bitirdi. Çevre ve Orman İl Müdürü Vekili Yıldız, "Santralin kurulacağı bölgedeki köy muhtarları ve bir grup vatandaşın tepkisi üzerine toplantıyı iptal ettik. İptal edilen toplantı ile ilgili tutanak tutulacaktır" dedi.

GÜLSAN Şirketler Grubu yetkilileri ise halkın dilek ve isteklerini dinlemek, yöre halkına açıklama yapmak istediklerini vurgulayarak, "Ancak toplantıya katılmayan vatandaşlar, sunuma başladıktan sonra salona girerek, toplantının yasal olmadığını iddiasıyla toplantının sona erdirilmesini istedikler. İstekleri doğrultusunda toplantı da iptal edildi" diye konuştu.

Yöre muhtarları ve köylüler tepkilerini, salon dışında da sürdürürken, polis önlemlerini artırdı. Bir süre sonra kitle dağıldı. Yaşam alanlarının yok olmasına izin vermeyeceklerini belirten yöre halkı HES projesine ve Regülatöre karşı olduklarını, bunların doğayı katlettiklerini belirttiler. (İzmir)

Karadeniz yasta Munzur isyanda!

5 Haziran Cumartesi günü saat 13.00'te Munzur Çevre Derneği üyeleri tarafından Maslak'ta bulunan Orman Bakanlığı binası önünde bir eylem yapıldı.

"Nükleer, fosil yakıtlar ve barajlara dur de geleceğini karartma" Munzur Çevre Derneği imzalı pankart açan kitle yanlarında getirdikleri siyah kefenleri giydi.

Yürüyüş sırasında sık sık "Munzur özgür olacak", "Karadeniz yasta, Munzur isyanda", "Munzurda baraj istemiyoruz", "Hasankeyf tarihtir tarihime dokunma" sloganları atıldı.

Burada kitle adına açıklamayı Munzur Çevre Derneği üyesi İsmail Duman yaptı.

Dünyada ve Türkiye'de çevre felaketlerinin Rio süreci ve Kyoto Protokolü'ne karşı çıkan sermayedarların kar hırsından kaynaklandığını belirten Duman; Munzur ve Hasankeyf'te yaşam alanları ve kutsal değerlerin sular altında bırakıldığına dikkat çekti. Açıklamanın ardından dernek üyeleri, yanlarındaki siyah bandları İstanbul Çevre ve Orman Bakanlığı'nın binasının demirlerine bağlayarak eylemi sonlandırdı.

(Okmeydanı Partizan)

BÖLGEDE HAKSIZ SAVAŞ YÖNTEMLERİ UYGULANIYOR

On üç aylık ateşkes sürecinden sonra 1 Haziran'da Kürt Ulusal Hareketi, 6. kez verdiği ateşkes sürecini bitirmiş oldu. Kürt Ulusal Hareketinin Zap direnişinden sonra askeri operasyonlar görece azalmış ve özellikle demokratik Kürt siyaseti üzerindeki baskılar oldukça artış göstermişti. Özelde Kürt silahlı mücadelesine genelde ise silahlı mücadeleye yönelik, yeni tasfiye hareketleri geliştirilmiş ve yerel seçimlerin de bu tasfiye sürecinde oldukça önemli bir pozisyonda durduğu egemenler tarafından da açıkça dillendirilmişti. **Ancak devletin yerel seçimlerde umduğunu bulamaması demokratik Kürt siyasetçilerine yönelik operasyonları da beraberinde getirmişti.** Yerel seçimlerde aldığı başarısızlığın acısını öncelikle 14 Nisan'da gerçekleşen, ardından irili ufaklı birçok siyasi operasyonla devam eden ve son büyük operasyon olan **24 Aralık** operasyonu gerçekleştirmişti. Bununla yetinmeyen TC, kapattığı Kürt partilerine bir yenisini daha eklemiş, Kürt belediye başkanları, insan hakları aktivistleri ve birçok partili tutuklanmıştı. 2009 yılı bütün ezilenler için olduğu gibi Kürt halkı için de oldukça zorlu bir yıl olarak geçmişti. Ancak saldırılar 2010'da da hız kesmeden, aksine daha da sistemli bir halde devam etmektedir.

Devlet tarafından sahneye konan yeni saldırı dalgasının, katliamların adına "demokratik

açılım" ya da "Kürt açılımı" denilirken ortaya çıkan bilanço her zamankinden daha da iç karartıcı olmuştur. İnsan Hakları Derneği ve Türkiye İnsan Hakları Vakfı'nın 2009 raporuna göre; açılım süreciyle birlikte yaşanan hak ihlallerinin oranında ciddi bir artış söz konusudur. Ceylan Önkol'u katledenlerden hesap sorulmadığı gibi anaların yüreğine yeni Ceylanların acısı oturmakta, sadece 2009 yılı içerisinde Kürt halkına yönelik 1444 tutuklama gerçekleşirken binlerce de gözaltı yaşanmaktadır. Saldırıları bu kadar yoğunlaşmış bir boyuta vardığında ateşkesin sona ermesi ve savaşın tekrar başlaması kaçınılmaz bir duruma haline gelmiştir. Savaş uçakları sürekli medyaya savunma alanlarını bombalarken, gerillaya yönelik operasyonlar istikrarlı bir şekilde devam etmiştir. Gerilla cenazelerinin gelmeye devam etmesi üzerine; askeri operasyonların durdurulması için yapılan yürüyüşlere devlet bütün pervasızlığıyla saldırmıştır. Saldırıları toplumun bütün dinamikleri üzerinde yoğunlaşırken, yapılacak tek şey saldırıları püskürtmek için düşmanın adanmış dilden karşılık vermek olacaktır. Ateşkes sürecinin bitmesinin ardından Millî Güvenlik Konseyi tüm sivil ve askeri kadrolarıyla toplanmış ve ardından operasyonlara "tam gaz" devam kararı alınmıştır. Nitekim bu toplantının ardından askeri operasyonların durdurulması için Habur sınır kapısına yapılan ve aralarında milletvekillerinin de bulunduğu yürüyüşte kitleye polis saldırmış ve Şırnak milletvekili **Sevahir Bayındır** ağır yaralanmıştır. Bu yaşananlar devletin tutumunu açık bir şekilde bir kez daha gözler önüne sermiştir.

Süreç daha da yoğunlaşarak devam ederken bizler İşçi-Köylü okurları olarak BDP Diyarbakır İl Başkanı **Okur** ile süreç üzerine kısa bir röportaj gerçekleştirdik.

- Peki, siz Zap direnişinden bugüne kadar olan süreci nasıl değerlendiriyorsunuz? Yerel seçimler ve sonrasında demokratik Kürt siyasetçilerine yönelik operasyonları, tutuklamaları esas olarak neye dayandır-

yorunuz?

- Zap operasyonunda aslında devlet şunu gördü ve çeşitli şekillerde de dile getirdi ki; "biz askeri operasyonlarla bunları bitiremeyeceğiz." O andan sonra yönelimler değişti. AKP ile ordu arasında çatışmalar varmış gibi gözüküyor ama Kürtlere karşı her zaman ortak bir tavır var. Her iki taraf için de amaç Kürt direnişini kırmaktır. Zap'tan sonra demokratik alan üzerine bir yoğunlaşmanın olduğunu görüyoruz. Seçimlerde bölgede bütün güçler DTP'ye karşı birleşti, seçimlerde devlet ve DTP karşı karşıya geldi. Kürt halkı seçimlerden de zaferle çıkmayı başardı. Seçim sürecinde emeği olan tüm insanlarımızı yönelik sivil operasyonları gerçekleştirildi. 2000'e yakın arkadaşımız tutuklandı. Sayıları 1500 olarak geçiyor ama aslında 2000 dolayında ve halen yenileri eklenmektedir. Kürt halkı yine teslim olmamıştır.

Aslında bölgede özel savaş yöntemleri uygulanmaktadır. Kandil'den gelen Mehmet Şerif Gençdal'a yönelik tutuklama ve iddia da bunu göstermektedir. Arkadaşımıza yıllar önce söylediklerinden kaynaklı bir dava açılmıştır ancak arkadaşımız o tarihte Almanya'dadır. Bu belgeniştir, ancak hiç kimse tarafından dikkate alınmamıştır.

- "Açılım" sürecinden siyaset olarak olumlu beklentileriniz var mıydı? Şimdiye kadar olan gelişmeleri göz önüne aldığımız zaman iki taraf da bu süreçten nasıl çıktı?

- Özel beklenti şuydu: Kendileri de Kemalist zihniyetin mağdur ettiği bir noktada geliyor. Tabi biz bunların da hangi temellerden beslendiğini biliyorduk. AKP'nin arkasına aldığı güçlerle gelişmelerin olumlu yönde gelişebileceğine inandık, ancak devletin derin kesimiyle uzlaştı.

Biz bu konuda çabaladık, önerilerimizi sunduk. Bu esnada ciddi zorluklarla da karşılaştık. Saldırıları karşılaştık da teşhire yönelik yoğun çalışmalar yürüttük.

- Askeri ve siyasi operasyonlar "açılım" sürecini nasıl etkiledi? Gelişmeleri göz önüne aldığımızda süreç nereye doğru ilerli-

yor?

- Bütün gelişmeler yeni bir sürece işaret ediyor. Biz bir bütün halde bu süreci karşılamak için yoğunlaşacağız. Kalıcı bir barışın olabilmesi için bundan sonra daha yoğun bir çaba içerisinde olacağız. Bunun için operasyonlar derhal durdurulmalıdır.

Artık tek taraflı ateşkenden bahsetmiyoruz. Bunun için devletin somut adım atması gerektiğini belirtiyoruz. Ve BDP bundan sonra muhataplıyoruz. BDP bu süreçte elinden geleni yapmaktadır ve daha fazlasını da yapmaya

geminde de yansdı. Son zamanlarda İsrail'in gemiye yönelik saldırısı ile İskenderun eyleminin aynı zamana gelmesinin manidar olduğu söyleniyor. Bence de İsrail İran sularına denizaltı gönderirken Türk gemisinin Gazze'ye gönderilmesi manidardır. İnsani yardımların elbette ki gönderilmesini istiyoruz ancak; insani yardımlar bir politika aracı olarak kullanılmamalıdır.

Erdoğan'ın ise ikiye bölünmüş bir yaklaşım. Davos'ta "**Siz çocukları öldürmeyi iyi bilirsiniz**" diyen Erdoğan göreve geldiğinden

devam edecektir.

- Erdoğan, İsrail'in Mavi Marmara gemisine yönelik saldırısını "devlet terörü" olarak nitelendirdi. Sizin bu konudaki görüşleriniz nelerdir?

- Buradan İsrail politikalarını lanetliyoruz ve Filistin halkının acılarını paylaştığımızı, onların acılarını en iyi anlayanlar bizler olduğunu ifade ediyoruz. AKP iktidarı çok yönlü bir politika izlemektedir. Bir yandan İsrail ile istihbari ilişkiler, operasyonlara destek, ekonomik ilişkiler vs. geliştirirken, öte yandan İran ile geliştirilen politikaların da TC için önemi büyük. AKP hükümeti tehlikeli bir oyun oynuyor.

İsrail ile İran arasındaki gerginlik yardım

beri ortaya çıkan sayısal verilere baksın, karşılaştırsın. İsrail'de mi çocuklar daha fazla öldürüldü yoksa burada mı? İsrail'de ne kadar çocuk cezaevinde burada ne kadar?

- Bu süreçte Türkiye devrimci hareketinden beklentileriniz nelerdir?

- Türkiye solu çok dağınık ve bu durum genelle yansıyan bir durumdur. Bu durum çalışmalarımıza da yansıyor. **Gerekli desteği almaktan uzayız.**

BDP bir Türkiye partisi, bizim programımız bunu söylüyor. Sadece Kürt partisi değiliz. Biz koşulsuz Türk ve Kürt halkının bir arada olmasını istiyoruz.

(Amed İK okurları)

"Operasyonlar dursun, tecavüzler son bulsun!"

"Operasyonlara ve tecavüz kültürüne hayır" kampanyası kapsamında gerçekleştirilen eylemler devam ediyor.

4 Haziran günü Muş'ta bir araya gelen yüzlerce kişi; "**Ya onurlu bir barış ya da görkemli bir direniş**" yazılı pankart açarak Muş Belediyesi'ne kadar yürüdü. Eyleme katılan BDP milletvekillerinin yaptığı konuşmanın ardından eylem sona erdi.

BDP Nusaybin İlçe Örgütü de, Türkiye Kürdistanı'nda artan "operasyonlara dur" demek için Şirin Sokak'tan Hükümet Konağı Caddesi'ne kadar yürüyüş düzenledi. "**Üçlü ittifa-ka karşı ulusal birlik**" pankartının

açıldığı eylemde, açıklamayı BDP Nusaybin İlçe Başkanı **Süleyman Çiftçi** yaptı. Yıllardır süren çatışmaların tekrar hız kazanması ve "orta düzeyde" adlandırılan savaşın tırmanmasının kaygı verici olduğuna dikkat çeken Çiftçi, operasyonların mevcut durumu daha da alevlendirdiğini ve derhal durdurulması gerektiğini belirtti.

(İstanbul)

Barış mitingine izin verilmeli

29 Mayıs Cumartesi günü Basmane Meydanı'ndan Gündoğdu Meydanı'na yürüyüp orada bir basın açıklaması yapmak isteyen BDP'lilere izin verilmeli.

Yaklaşık 10 gün öncesinden Gün-

doğdu Meydanı'nda "Ege'de barış ve kardeşlik mitingi" için izin isteyen BDP'lilere Valiliğin cevabı çeşitli gerekçelerle ret oldu.

Bunun üzerine 29 Mayıs saat 11.00'de Basmane Meydanı'nda bir araya gelen BDP'liler, çeşitli siyasal partiler ve devrimci kurumlar yürüyüşe geçmek istedi. Polis kitleyi ablukaya alarak yürümelerine izin vermeyeceğini söyledi. Devreye giren BDP milletvekili **Sırrı Sakık** polisle tartıştı. Yaklaşık olarak 3 saat bekleyen kitle karşısında polis Çankaya Dörtüyal ağzına kadar yürütmesine izin verdi. Burada okunan basın metninin ardından konuşan Sırrı Sakık Ege'de son dönemlerde olayların

arttığını daha dün Şerzan Kurt'un vurularak öldürüldüğünü hatırlatarak bu olayların yaşanmaması için kin besleyenlere karşı, Kürt, Türk, Laz, Ermeni hep beraber mücadele edilmesi gerekir (İzmir)

Eyleme Polis Müdahalesi

BDP Silopi İlçe Örgütü bölgede artan operasyonlara dikkat çekmek için

Habur Sınır Kapısı'na doğru 10 bin kişinin katılımıyla bir yürüyüş düzenledi. "**Em rê nadin şer**" yazılı önlükle, Abdullah Öcalan'ın dev posterleri ve öldürülen Kürt çocukları ile HPG'lilerin fotoğraflarını taşıdı. "**Biji Serok Apo**", "**PKK halktır**

burada" sloganlarının atıldığı eyleme polis tazyikli su, gaz bombası ve coplarla müdahale etti. Yürüyüşe yapılan bu sert müdahale sonucu aralarında BDP milletvekillerinin de bulunduğu çok sayıda kişi yaralandı. BDP Şırnak Milletvekili **Sevahir Bayındır**'ın kalça kemiğinde kırık tespit edildi. Ambulansla Mardin Havaalanı'na getirilen Bayındır, ambu-

lans uçakla Ankara'ya götürüldü. Ayrıca müdahale sırasında bazı BDP'li milletvekiller de tartaklandı. Müdahale sırasında çok sayıda kişi gözaltına alınırken, kitlenin taş ve sopalarla karşılık vermesiyle çatışmalar mahallelere yayıldı. Özel hareket timleri ve çevik kuvvet polislerinin ablukaya aldığı mahallelerde çok sayıda yaralı mahsur kalırken, yaralılar hastaneye götürüldüğünden evlerde tedavi edilmeye çalışıldı. Gözaltına alınanlar, haklarında hiçbir işlem yapılmadan akşam saatlerinde serbest bırakıldı.

Öte yandan saldırıya sert tepkiler gelirken, saldırı devlet terörü olarak tanımlandı. BDP Siirt İl Örgütü, İsrail'in saldırısından farkı olmadığına dikkat çekerken birçok protestoda İçişleri Bakanı **Beşir Atalay** istifaya çağırıldı.

(Amed)

DİHA muhabirlerine saldırılar sürüyor!

Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi'nde okuyan ve aynı zamanda Dicle Haber Ajansı'nda (DİHA) muhabirlik yapan **Ömer Çelik**, son zamanlarda "açılım"ın bir ayağı olarak üniversitelerde tırmandırılan faşist saldırılardan birine maruz kaldı. Çelik, üniversiteden tanıdığı ve faşist olduğunu bildiği üç kişi tarafından takip edildikten bir süre sonra, beklediği durakta 8-

10 kişilik faşist bir grubun saldırısına uğradı. Başından ve kolundan yaralanan ve uzun bir süre yaralı halde ambulans bekledi. Çelik, bir ay "iş göremez" raporu aldı.

Bu olaydan kısa bir süre önce yine bir DİHA muhabiri olan **Pınar Ural** da katıldığı bir haber dönüşünde saldırıya uğramış ve bindiği otobüsten indirilmişti. (H. Merkezi)

HPG gerillasını on binler uğurladı

Dersim'in Nazimiye ve Pülümür ile Bingöl'ün Yedisu kırsalında yaşanan çatışmada şehit düşen HPG gerillası **Mahir Yılmaz** (Felat Amed) binlerce kişi tarafından Diyarbakır'da toprağa verildi.

25 Mayıs'ta faşist TC ordusu tarafından başlatılan operasyon sırasında şehit düşen dört gerilladan biri olan Yılmaz, memleketi Diyarbakır'da Yeniköy mezarlığına defnedildi.

3 Haziran günü Diyarbakır'a getirilen cenaze Yeniköy Camisi'nde kılınan namazın ardından binlerce kişi tarafından omuzlarda taşındı. Buradan mezarlığa kadar yürüyen kitle yürüyüş sırasında sık sık "**intikam, intikam**", "**Ey Şehit riya te riya meye**" sloganlarını haykırdı.

Şerzan Kurt Anıldı

24 Mayıs günü Yakın Doğu Üniversitesi'nde, polis kurşunu ile katledilen **Şerzan Kurt** ve Zonguldak'ta katledilen **30 madden işçisi** gerçekleştirilen basın açıklaması ile anıldı. 26 Mayıs günü Eskişehir Anadolu Üniversitesi'nde "Güneşe Giden Yoldaş Ölümsüzdür" yazılı pankart açılarak bir yürüyüş düzenlendi. "**Şerzan yoldaş ölümsüzdür**", "Disa disa serhildan disa disa berxwedan", "**Kahrolsun faşizme**", "**Faşizme karşı omuz omuz**", "**Ey hewal reya te reya meye**" sloganları atıldı. Yapılan açıklamalarda devletin katliamcı politikalarının asla gizlenmeyeceği belirtildi.

(H. Merkezi)

Dersim'de Beş Bölgeye Sivil Girişi Yasaklandı

Dersim'de beş bölge "geçici güvenlik bölgesi" olarak belirlenerek 7 Haziran-7 Eylül 2010 tarihleri arasında sivillerin girişine kapatıldı. Genelkurmay Başkanlığı tarafından Pülümür İlçesi sınırları içinde yer alan Efeçalı, Altınhüseyin, Kızılmeşçit ve Bingöl'ün Kiği sınır boyu, Nazimiye ve Pülümür ilçeleri arasında yer alan Dokuzkaya Vadisi, Çemişgezek, Hozat ve

Ovacık ilçeleri arasında yer alan ve Erzincan'ın Kemalîye İlçesi sınırlarına kadar uzanan Aliboğazı Vadisi, Pülümür ile Ovacık ilçeleri arasındaki Kocatepe Köyü, Çambulak, Büyürbaba, Yalmanlar ve Ahpanos Vadisi, Ovacık ve Pülümür ilçeleri arasında ve kısmen Erzincan sınırları içinde yer alan Munzur ve Mercan dağları bölgeleri "geçici güvenlik bölgesi" olarak ilan edildi.

Öte yandan Dersim'in birçok bölgesindeki operasyonlar devam ediyor. Nazimiye ve Pülümür ilçeleri kırsal alanlarında çıkan ve uzun süre devam eden çatışmalarda 4 HPG gerillası yaşamını yitirdi. Mazgirt kırsalı ve Ovacık Kırkmerdiven Vadisi ile Mercan dağlarında başlatılan operasyonlar da genişleyerek sürüyor. Öte yandan Dersim merkezde Özel Harekat Timi noktasına yapılan saldırının ardından bölgede başlatılan operasyonlar da devam ediyor.

(Erzincan)

Operasyonlara Karşı "Barış Nöbeti"

Aydın sanatçı ve çeşitli demokratik kitle örgütü üyeleri Dersim'de 6 Haziran günü "**Operasyonlar durdurulsun, Munzur özgürlüğe aksın**" adı altında bir miting düzenledi.

Yeraltı Çarşısı üzerinde başlayan mitingde

(H. Merkezi)

“Atıl kurt” Haluk Kırıcı yeniden efendisinin hizmetinde!

Ağanın eli tutulmaz derler. Bir açılmaya başladı mı torbanın ağzı, kimin bahtına ne çıkacağı belli olmaz. Hep bana hep bana da olmaz de mi ama?

Kürdünden Alevisine, Ermenisinden Çingenesine piyangodan ne çıktığı malumumuz. Adaletleriyle(!) baş döndüren egemenler, “açılım” meselesinde de eli kanlı faşist katilleri es geçmediler/geçemediler. Demirel’in, Denizlerin idamı Meclis’te oylanırken elini kaldırıp “üçü üç, üç, üç” diye haykırarak Mendereslerin rövanşıyla (!) taçlandırdıkları “eşitlik ve adalet” anlayışlarının kokusu yine yayıldı her yana. Bu kez de “sol”da oldukları aymazlığına kapılmış olacaktı ki; daha Güler’in katli zihnimizi/yüreğimizi korlamaya devam ederken – tarafımızca mahpus damı, hapishane olarak adlandırılır ancak mevzuu geçen faşist için beş yıldızlı otel konforunu arayan koşulları dolayısıyla hapishane olarak ifade edeceğimiz- hapishanedeki bir tahliye haberiyle dikildiler karşımıza. “... Ankara’nın Bahçelievler semtinde 7 TIP’li gencin telle boğularak öldürülmesi davasından tutuklu bulunan Haluk Kırıcı serbest bırakıldı!”

Nasıl mutlu olduk bilemezsiniz! Coşkudan gözlerimiz doldu! Televizyonun karşısında izlediğimiz yerden alkışlaya alkışlaya avuçlarımızı patlattık! “Sahiden demokratikleşiyoruz ya-hu” dedik. “Bak Haluk da unutulmadı, esen açılım yelinden nasibini aldı” dedik. Kah onur-

landık kah şöyle bir geçmişe daldık. Katliamları, anti-demokratik uygulamaları falan hatırladık. “Evlerden irak gitsin de gelmesin o günler” dedik. Devlet-i Ali’ye güvenimiz perçinlendi. “Adalet, eşitlik dediğin böyle olur; devlet baba açıldı mı böyle açılır” dedik!

Kimdir Haluk Kırıcı?

Yüzü “açılım” yeliyle serinletilen pek sayın Kırıcı, belli başlı katliamların planlanmasında, organizasyonunda vs. yer almış; silah, tel, bomba, bıçak gibi kesici, delici, boğucu, patlayıcı kimi silahlar kullanmak suretiyle ülkemizde anarşi ortamı yaratmayı hedefleyen dış mihrakların maşası kimi gencecik insanları katletmiştir.

“Yer altı dünyası” diye tarif edilen ancak kendi içinde yarattığı hükümlerle bizzat yerin

üstünü kana bulama misyonunu yerine getiren mafya türü yapılanmaların kuruluş ve örgütlenişinde bizzat yer almış; adam kaçırmaya, haraç toplama, alkoyma, topuğa sıkma gibi vatani müdafaa edici birçok eylem ve etkinliğin başarıya ulaşmasında başrol oynamış pek kıymetli bir zattır.

Şahsın kapkaranlık işleri, ülkemizde baş gösteren komünizm “tehdidine” karşı bizzat devlet eliyle oluşturulan katliamcı/ülkücü/faşist örgütlenmelerin başlangıcına tekabül etmekle beraber, ilk hapishane deneyimini Bahçelievler’de 7 TIP’li gencin katledilmesi davasından dolayı yaşar. 1991 yılında şartlı tahliye edilir ancak devlet erkani ufacık bir hata yaparak; 7 kişiyi öldüren bu caniyeye yalnızca 1 kişiyi öldürme cezası verildiği anlar ve bu şahsı tutuklamaya karar verir. Ancak ne hikmet ise Haluk artık hapishanedeki salıverilmiştir. Aki-tacağı daha çok kan olduğu için de kuş misali uçurmuş, ortalıktan kaybolmuştur. Haşmetli devlet, kan ter içinde kalana kadar, bakmadık işine deliği koymayana kadar her bir yerde, dağda, tepede, ovada, bayırda “Haluk çık ama artık, bak telaşlanıyorum” diye diye arar ama bir türlü bulamaz Kırıcı’yı.

’99 yılına gelinceye kadar özgür kuş misali oradan oraya uçar bu katil. Akabinde bodoslama bir kamyonu çarpan taksiyle açığa(!) çıkan kirli ilişkiler yumağında rol kestiği anlaşıncı ’99 yılında yeniden tutuklanır. Bu kez

sahnenin adı Susurluk’tur. Mafya, polis elelidir. Aslında bir kenetlenme durumu, içiçe geçmişlik sağır sultanın bile duyduğu bir gerçeklik olmasına rağmen bu talihsiz kaza ile yeniden göze sokulmuş olur. Halkımız rahat durmaz ve ülkenin her yanında öfke patlamaları yaşanır. Akşamları herkesler ışıklarını kapatıp evlerinde oturur. “Aydınlık yarınlar için 1 dakika karanlık” diye çevrilir diller. Hal bu denli boyutlanınca devlet de sırtını sıvazlayarak Kırıcı’ya der ki; “Merak etme biz sana bakacağız, ne ihtiyacın olsa göreceğiz, ama kusuru bakma öfkeyi dizginlemek gerek”. Ve Haluk’a yeniden hapishane yolunu açar/açmak zorunda kalır. 2004 yılında yine tahliye olan bu caniyeye yeniden tutuklanır ve Maltepe Hapishanesi’nde “cezasını” tamamlayarak 29 Mayıs 2010 tarihinde tahliye edilir.

Dört Yanı Sarmışsa Faşist Caniler; Abdullah Çatlı, Mehmet Ağar...

’91 yılında yanlışlıkla salıverilen Kırıcı ilk iş olarak evlenmeyi tercih eder. Nikah şahitliğini ise bizi hiç mi hiç şaşırtmayacak şekilde Mehmet Ağar yapar. Bizzat katil savunucusu, ağabeyi, babası, ustası, reisi, amiri olan Ağar bir kereliğine de şahitlik etmeyi denemiş olacak ki Kırıcı’nın nikah şahitliğini yapmaktan hiç mi hiç gocuntu duymaz. “Özgür” günlerinde Kırıcı’yı hiç yalnız bırakmayan bir diğer isimse

bahtı geçen Susurluk kazasında talihsiz bir şekilde ölüveren **Abdullah Çatlı** olmuştur. Nitekim bu zaatın Bahçelievler katliamını gerçekleştirmesi için Kırıcı’ya “atıl Kurt” talimatını veren kişi olduğu bilinmektedir. Çıracının şahidinin bozucu olması büyük bir tutarlılık arz etmekle beraber ziyadesiyle mide bulandırıcıdır da...

Sonuç Niyetine...

Egemen klikler bir yandan eskimiş derin devlet objelerini tasfiye ederek kendi derin devletlerini yaratmanın telaşına düşmüşken bir yandan “vefali” olmaktan geri durmuyorlar. Artık işe yaramayacağımızı düşündükleri Kırıcı’yı “Avrupa’da tatil yaparak can versin” saikiyle tahliye ederken bunu da estirdikleri “açılım”rüzgârının esintisi olarak gösteriyorlar. Malumunuz işlerini iyi biliyorlar. Mesele-nin adı “kullan at” olmasın diyerek jest yapıp, gönül alıyor, göz dolduruyorlar. Durum bütün-gülünç olmakla beraber, öfke kabartıcı, dimağ tırmalayıcı ve mide bulandırıcıdır.

Zihnimizde çevrilip duran kelimeler cümle olup kurulmaya bile değer görmemektedir mevzuu. Gerçek açılım rüzgârını estirdiğimizde kimlerin gırtlığına yapışacağımız her yaşanan hadiseler tekrar gün yüzüne çıkmaktadır. Biz isyan çılgınlıkları esip, devrim yağmuruyla suladığımızda yeryüzünü, kaçacak delikler arayacaklar. Yağmura sebep rüzgâr lazımdır. Rüzgâr olalım, eselim ki yağmur yağsın!

Tutsaklardan İran devletine kınama!

Erzurum H Tipi Hapishane’de tutulan **Mulla Çakıroğlu**, Haydar Sönmez, **Cengiz Kılınc**, Abidin Kahraman, **Cebrail Çakto**, Mehmet Yamaç, **Ali Abbas Yılmaz** ve Hasan Yıldız isimli tutsaklar, İran İslam Cumhuriyeti Ankara Başkonsolosluğu’na bir mektup yazarak İran devletinin idamlardan vazgeçmesini istediler.

“Devletinize bağlı mahkemelerde yargılanan 5 Kürt yurtseverin idam ile cezalandırıldığını ve 08.05.2010 tarihinde bu cezaların infaz edildiğini büyük bir üzüntü ile öğrenmiş bulunmaktayız. Devletinizin gerici karakteri ve kar-şı devrimci niteliği bizler için sır değil. Daha önce de komünist, devrimci, demokrat, yurtsever birçok insanı çeşitli biçimlerde katlettiğini biliyoruz. Sözde ‘Allah adına’ işlediğiniz cinayetlerin bir avuç egemenin, zorbanın, zengin-in, efendinin sultası için gerçekleştiği gizlenemez bir gerçektir. Elbette bu

haksız ve gerici güçler gibi bu iktidar da yerle bir edilecektir, bizzat zulmet-tiği halk tarafından” denilerek başlayan açıklama şöyle sonlanıyor; “Kürt ulu-sunun ayrılma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları için mücadele etmek, sadece Kürtlerin değil tüm komünist ve devrimci güçlerin görevidir. Bu se-beple bu uğurda mücadele ederken gerici ve karşı-devrimci İran devletine esir düşmüş ve idam edilmiş Kürt kardeşlerimizi bizden zorbalıkla alınmış kabul ediyoruz. Ancak onların mücadelesi bu vesileyle daha canlı ve gör-kemli hala gelmiştir. Bu mücadelenin zaferinden kaçınmak mümkün olmayacaktır. İdam bir ceza değil, bir cinayettir. Bu insanlık suçunu bugüne kadar işleyen İran devletimize çağrımız bu intikamcı yöntemi terk etmesi ve bun-dan sonraki idamları gerçekleştirmemesidir. Gerçekleşen idamlar nedeniyle devletinizi protesto ediyor, nefretle kınıyoruz.” (H. Merkezi)

Diyarbakır Hapishanesi’nden 31 Çocuk Sürgün Edildi

TMK mağduru çocukların serbest bırakılması için 3 günlük oturma eylemi başlatan aileleri, çocuklarının Diyarbakır E Tipi Hapishane’den başka hapishanelere sürgün edilmesini protesto etmek amacıyla eylem-lerini süresiz oturma eylemine çevirdi. Tutsakların aileleri çocukların serbest bırakılınca kadar oturma eylemine devam edeceklerini belirttiler. Adalet Ba-kanlığı’nın talimatıyla TMK mağduru 31 çocuktan 7’si Malatya, 4’ü Adıyaman, 3’ü Elazığ, 5’i Muş, 2’si Bitlis, 4’ü Siirt, 4’ü Mardin, 2’si de Midyat Hapishanesi’ne sevk edildi.

Biz de eylemdeki aileleri ziyaret ederek çocuğu sürgüne gönderilmiş olan baba **Hamit İhlamur**’dan süreç hakkında bilgi aldık. “1 senedir çocuğum hapishanede. Cuma günü görüş için geldik ve saat 9 olunca içeri girecektik. Oradaki askerler çocuklarımızın Elazığ’a gönderildiğini söyledi. Çocuk koğu-ş-

ları 7. ve 12. koğuşlar. Toplam 31 çocuk gönderilmiş. Oturma eylemi Cuma günü başlamıştı. Eylem başladıktan sonra daha fazla bilgi vermek durumunda kaldılar. Yetkililerin açıklama yapmasını bekliyoruz ve o za-mana kadar buradayız. İçeride yemek ve koğuşlar çok kötüydü. Sürekli idari ve disiplin cezaları uygulanıyor çocuklara. Çocuklarımızın sonuna kadar arkasındayız. **Başbakan Filistin’deki çocuklara sözde sahip çıkarken kendi ülkesinde yaşanan haksızlıklara, zulme bakmamakta.** Biz gerekirse eylemimizi açlık grevine çeviririz. Bu aileler o kadar uzaklara hangi koşullarda gidecekler. 5-10 çocuklu aileler bu masrafin altından nasıl kalkacaklar.” (Amed YDG)

Hem Konuş’u katlettiler hem de parayı gasp ettiler!

Polisin keyfiyetinin sınırı yok! Çünkü elinde insanları öldürme hakkı var ve bu “hakkını” da “siniri bozan” herhangi bir olay için kullanabilir. İşte bir insanın katledildiği kanlı bir örnek daha:

Murat Konuş; 9 Kasım 2009’da yaşanan bir gasp olayı ile ilgili soruşturma kapsamında evi basılıp zorla gözaltına alınarak İstanbul Asayiş Şube Müdürlüğü’ne getirilmiş ve yaklaşık 2 saat sonra buradan bir battaniye içinde hastaneye kaldırılmıştı. Konuş’un, kısa bir süre sonra da hastanede “**künt kafa travmasına bağlı beyin kanaması**” sonucu yaşamını yitirdiği haberi gelmişti.

Gasp soruşturması kapsamında gözaltına alınan 29 kişiden biri olan Konuş’un emniyette polis tarafından işkence gördüğü, güvenlik kameralarındaki görüntülerden de sabittir. Yalnızca işkence değil, gözaltına alınmaların üzerlerinde bulunan paraların da kayda geçirilmemesi üzerine polisler hakkında soruşturma açıldı. Açılan soruşturma için hazırlanan iddianamede, “Konuş’un İstanbul Asayiş Şube Müdürlüğü’ne geldikten sonra fevri davranışları nedeniyle başında hep bir memurun beklediği, bu nedenle beyin kanaması geçirecek derecede kendisine zarar vermesinin de mümkün olmadığı” kaydedildi. Ve sanık polisler hakkında müebbet hapis cezası istendi.

Marmara Üniversitesi’nde anadil talebine gözaltı!

Marmara Üniversitesi Haydarpaşa Kampüsü’nde 28 Mayıs günü “ana-dilde eğitim” talebini içeren afiş asmak isteyen yurtsever öğrenciler faşistlerin saldırısına uğradı. Hukuk Fakültesi’ne asılan afiş bahane eden faşistlerin saldırısı ilerici, demokrat ve yurtsever öğrenciler tarafından püskürtüldü. Bunun üzerine faşistlerin yardımına çekik kuvvet polisleri yetti. Okulun içi-

ne giren polis öğrencilere azgınca saldırarak altı öğrenciyi gözaltına aldı.

Tokat’ta Kürt öğrencilere saldırı

Muğla’da Şerzan Kurt’un polis kursunu ile katledilmesinin ardından üniversitelerde yaşanan faşist saldırılar da artmaya başladı.

23 Mayıs günü gözaltına alınan Gazi Osman Paşa Üniversitesi öğrencileri Serdar Vural, Aziz Toprak ve Murat Çelik’in götürüldüğü karakola giden Deniz Aktop ve Can Akyürek isimli iki öğrenci çıkışta faşistlerin saldırısına uğradı. 15 kişilik faşist grup karakoldan çıkan öğrencileri satarlarla yaraladı. Polislerin gözü önünde yaşanan saldırıda ağır yaralanan Serdar Aktop ile Can Akyürek, Tokat Devlet Hastanesi’ne kaldırıldı.

(H. Merkezi)

“Sen İsrail’den betersin!”

270.hafta

“Failler belli kayıplar nerede?” şiarı ile eylemlerine devam eden Cumartesi anneleri 270’nci haftada **Mehdi Akdeniz**’in akıbetini sordu.

30 Mayıs günü Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelen Cumartesi annelerinin bu haftaki eylemi 1994 yılında İstanbul’da gözaltına alınarak kaybedilen Halil Alpoş’un iki torunu tarafından yapılan konuşma ile başladı.

Alpoş’un torunları “**Dedemizin katilleri bulunana kadar burada oturacağız**” dedi. Konuşmanın ar-

dından Cumartesi anneleri Mehdi Akdeniz’in öyküsünü anlattı. Diyarbakır’ın Kulp İlçesi, Sesveren Köyü’nde, 1995 yılında, Jandar-ma’nın yaptığı operasyonda gözaltına alınan **Mehdi Akdeniz**’in, bu tarihten beri kayıp olduğunu dile getirildi.

271. Hafta

5 Haziran günü 271. buluşmasını gerçekleştiren Cumartesi anneleri kayıplarının akıbetini sormaktan vazgeç-miyor.

Eylemde ilk konuşmayı 1993 yılında henüz lise öğrencisiyken Mardin’in Dargeçit ilçesinde birlikte gözaltına alındığı 6 kişi ile birlikte kaybedilen Abdurrahman Coşkun’un yengesi **Mukaddes Coşkun** yaptı. “**Sen, İsrail**

il’den daha betersin Erdoğan. Bizim 14-18 yaşın-da çocuklarımızı öldürdün” diyen Mukaddes Coşku’nun ardından 28 Mayıs 1994 tarihinde Lice’de gözaltına alınarak kaybedilen 61 yaşındaki dede Bahri Budak ile 14 yaşındaki torunu Metin’in öyküsü anlatıldı.

Dede-torun asker tarafından boşaltılan köye bahçe malzemelerini almak için gitmiş ve bir daha kendilerinden haber alınamamıştı. 11 yıl sonra köyde koyun otlatan Abdülbaki Budak’ın tesadüfen bulunduğu kemik parçaları üzerinde yapılan inceleme sonucunda dede torunun katledilerek dere yatağına atıldığı ortaya çıktı. Ayrıca yerinde bulunan boş bermi kovanının TSK’ya ait olduğunu kesin-leştiği de dile getirildi.

“ÇOCUKLAR YASALARDAN BÜYÜKTÜR!”

Maltepe Çocuk Hapishanesi’nden işkence notları

Bizler AKP hükümetinin kendi çıkarları için gündemleştirdiği çocuk yasalarına veya diğer kirli sistem politikalarının yalanlarına umudumuzu bağlamıyoruz. Herhangi bir beklentimiz yok. Çağrımız demokrasi ve insan haklarından yana olan insanlarımızdır.

Maltepe Çocuk Hapishanesi, içinde tutulan tutsaklar “çocuk” olmasına rağmen işkence, baskı ve diğer hak gaspları olaylarının en sık yaşandığı hapishanelerden biri! Burada tutulan **siyasi çocuk tutsaklardan gazetemize gönderilen mektubu yayınıyoruz:**

“Maltepe Çocuk Hapishanesi’nde bulunan siyasi tutuklular olarak burada yaşanan sorunları sizlerle paylaşmak istedik.

Bu hapishanede siyasi tutuklular için işkence ilk günden itibaren başlıyor. Girişte asker ve gardiyanların onur kırıcı uygulamalarına maruz kalıyoruz. **Yerleri temizlemek, sarıya koyup dövmek vb.**

Adli yaşama tahammül edemeyip, yanımıza siyasi koğuşa gelmek isteyen olunca “**ailelerinizin dilekçesi gerek**” deyip getirmiyorlar. Aynı yalanlarla aileleri de korkutup çocuklarının siyasi koğuşa gelmesini engelliyorlar. En son yaklaşık 2 ay önce benimle birlikte 10 arkadaşım siyasi koğuşa olan arkadaşlarımızın yanına gitmek istedik. Tüm çabalarımıza rağmen talebimiz kabul edilme-yince bizler de **süresiz açlık grevine girdik. Açlık grevinde onlarca gardiyan tarafından saldırıya maruz kaldık. Bu saldırılar kameralar önünde ve savcılığın bilgisi dahilinde yapılmasına rağmen hiç kimse ses çıkarmıyor.** Tüm bu uygulamalara paralel olarak şu an siyasi davadan yakalanıp “adli” koğuşlarda kalmak zorunda olan birçok arkadaşımız var. Arkadaşlarımızın can güvenliğinden ciddi oranda endişe duyuyoruz!

Şu an koğuşumuzda 2 tane hasta arkadaşımız var. Bir arkadaşımız kan kusmasına rağmen kimi haplarla geçiştirmeye çalışıyorlar. Diğer arkadaşımız defalarca hastaneye

çıkartılmasına rağmen ayakkabı giymiyor, tedavi odasında askerlin bulunmasını istemiyor vs. sudan gerekeçlerle tedavi edilmiyor. Bir defasında “hastaneye çıkarılacak” diye arkadaşımızı götürdüler. Arkadaşımız, asker ve gardiyanlardan oluşan 30-40 kişilik bir grubun saldırısına uğradı. Bu durum hala aynı ve devam ediyor.

Yemeklerimiz deseniz ayrı bir dert! İçinden ufak taş parçaları, kıl, sigara izmariti çıktı defalarca. Koğuştaki 13 kişi olmamıza rağmen verdikleri yemek 6-7 kişilik! Bunu kabul etmediğimizde, ‘siz bilirsiniz’ diyerek bizleri açlığa mahkum ediyorlar. Bu şekilde sürekli kantinden kendi imkanlarımızla aldığımız kahvaltılıklarla beslenmek zorunda kalıyoruz.

En son Mayıs ayının son haftalarında aylık yapılan aramalarda asker, “**burası terör koğuşu**” diyerek, tüm koğuşu alt üst etti. Odalarımızı dağıtıp eşyalarımızı yerlere atmaları yetmezmiş gibi koğuştaki tüm çöpü çöp kovasından yerlere boşalttılar.

Bu ve buna benzer sorunlarımız devam ederken defalarca savcılığa çıkmamıza rağmen “**bize somut kanıtlarla gelin**” diyerek adeta yapılanları meşrulaştırmaya çalışıyorlar. Bizler AKP hükümetinin kendi çıkarları için gündemleştirdiği çocuk yasalarına veya diğer kirli sistem politikalarının yalanlarına umudumuzu bağlamıyoruz. Herhangi bir beklentimiz yok. Çağrımız demokrasi ve insan haklarından yana olan insanlarımızdır.

Bizler ve bizler gibi binlerce Kürt çocuğuna reva görülen bu insanlık dışı uygulamalar karşısında sessiz kalmak bu anlayışı onaylamak değil de nedir? **Vicdan sahibi olan tüm insanları bizlere yapılan bu uygulamalar karşısında duyarlı olmaya çağırıyoruz!**

Tekel işçilerinin Türk-İş temsilciliklerini 26 Mayıs'a birkaç gün kala işgal etmesi ve pek çok ilde temsilciliklere yönelik işgal eylemleri en çok Türk-İş bürokrasisini rahatsız etti. 1 Mayıs'ta başlayan sertleşme daha sonrasında pek umulmayan bir biçimde fiili işgallerle sürdü.

Bu dönemin kendine özgü eylem biçimleri, sınıfın baskılayıcı etkileri, kendine yol arayışı TEKEL özgülünde somutlanmaya başladı. Bu dönemde TEKEL ile başlayan başlayan sürecin Türk-İş'i de kapsayacak bir protesto eylemlerine dönüşeceği ve bugünkü duruma kadar evrileceği önceden kestirilememişti. Devlet yıllarca güvendiği Türk-İş'e destek olmak zorunda kaldı. Destek ağıktan olmasa da sınıf mücadelesini dizginleyebilecek en önemli misyonu devlet Türk-İş sayesinde sağladı. Türk-İş yıllarca işçi sınıfının kimlik bilincinin yok edilmesi için uğraş verirken, "partiler üstü politika", "çağdaş sendikacılık" kavramlarını sendikal politikaların merkezine koydu. Ancak hükümetin buyruklarını bugüne kadar yerine getirmeyi ödev sayan Türk-İş bürokrasisi bugün en zayıf olduğu ani, genel anlamda da sendikal bürokrasi en zayıf anını yaşıyor. Bu süreç salt Türk-İş'i değil diğer konfederasyonları da içine alan bir kapsamlı gelişmeye de oldukça müsait durumda.

Türk-İş köşeye sıkışmış durumda, tabii bunun en önemli etkisi alta kaynayan ve giderek TEKEL işçisinin ısıttığı sınıf kavgası. Yukarıda ise bu kavgayı kendince çoktan "mezarla gömülmüş" bir Türk-İş yönetimi var. TEKEL sürecinin gelinen noktada Türk-İş'in 12 madde üzerinde iyileşme sağlanması için 3 ay önceden süre tanıdığı 26 Mayıs öncesi açıklamalar bugün işe yaradığına şüpheli durumda. Aldığı kararları hayata geçiremeyen Türk-İş bürokrasisi eylemleri göstermelik içeriklerle doldurmaya, mücadeleyi militan bir süreçten uzaklaştırmaya çalışmak için zamana yayarak sınıfın ateşini söğürmeye çalıştı.

Bu süre zarfında işçilerin alttan basıncıyla zorlama pek çok karar alan, esip gürlmelerle sınıfa aynı paralellikte hat ve söylem tutturmaya çalışan bir Tek Gıda-İş bu süreçte kendisinden yapılması ilk önce beklenen adımları dahi atmadı. 4 Şubat "Genel Grev"inde üretimi durdurmadı. Tuzla'da deri işçileri üretimi durdururken hemen karşılarında Tek Gıda-İş'in örgütlü olduğu fabrika çalışmaya devam etti. Üyelerinin dahi grevden haberi yoktu. Bu da Tek Gıda-İş yönetiminin kendi tabanından ne kadar kopuk olduğunun bir göstergesi niteliğindedir. Kendi üyelerine dahi haber vermeden bu anlayış, başka günde işgallerde TEKEL işçileriyle boy göstermeye, Türk-İş'i bürokratiklik, kavgadan kaçmakla suçladı. Üretimi durdurmayan Tek Gıda-İş'e bağlı sendika şube başkanları TEKEL işçisiyle açık grevlerine, işgallere katılmaya başladı. 26 Mayıs'a sayılı günler kala, Türk-İş Başkanlar Kurulu toplantısında

Tekel Mücadelesi ve Sendikal Bürokrasi

da Tek Gıda-İş, 26 Mayıs için ayak direyen Türk-İş yönetimine karşı, bu kararı eleştiren, alınan kararların hayata geçirilmesini isteyen sendikaların yanında değil de Türk-İş'ten yana tavır koydu. 24 Mayıs günü Mustafa Türkel yaptığı açıklamada ise aksine, "koşulların değiştiği" tezine sığınan Türk-İş'i görevden kaçırmakla suçlamış, bu kararın bedelini Türk-İş Başkanı Mustafa Kumlu'nun ödeyeceğini söylemiştir.

Görülebileceği üzere bu yaklaşımlar Tek Gıda-İş Sendikası'nın Türk-İş'ten daha tehlikeli bir hat izlediğini ortaya koymaktadır. Türk-İş muhalefeti üzerinden prim toplayan Mustafa Türkel kaldı ki, kendi istifasını gerekçesini Mustafa Kumlu'ya yapılan hakaretleri göstermekten hiçbir çekince duymamıştır. Sınıfın bu kadar zorladığı, TEKEL işçisinin bu kadar kararlı olduğu kritik bir süreçte bir genel başkanının Türk-İş genel sekreterliğinden bu kararlar istifa etmesi tam bir sorumsuzluk örneğidir. TEKEL direnişini bitirme amaçlı yapılan ilk girişimi bu kararlar Mustafa Türkel yapmıştır. Bu noktada çoğu basında çıkan haberler Mustafa Türkel'in bu siyasi primine katkı sunmakta ve gerçekleri kaçırmaktadır. Maalesef son dönemde çıkan haberler Türk-İş üzerinden Tek Gıda-İş'in aklanmasına hizmet etmektedir.

Bugün süreci götüren ve dinamizm katan TEKEL işçilerinin inisiyatifidir. Ve bu inisiyatif sendikal bürokrasiyi can alıcı yerlerden vurmaya başlamıştır. Sendikal bürokrasinin en çok devletin işine geldiği unutulmamalıdır. Bu noktada yapılacak her eleştiri ve teşhir çalışması TEKEL mücadelesine hizmet edecektir.

"Kavgaya bitmedi daha yeni başlıyor"

Türk-İş ve Konfederasyonların 26 Mayıs günü gerçekleştirilecek olan genel eylem gününü bir saatlik eyleme indirgemelerini protesto etmek için TEKEL işçileri İstanbul başta olmak üzere Adana, İzmir ve Samsun'da Türk İş binalarını işgal etti. İşgal sırasında işçiler "Kavgaya bitmedi daha yeni başlıyor" sloganını haykırdı.

İzmir

Tekel işçileri 24 Mayıs günü saat 9.30'da Alsancağ'ın bulunduğu fabrika çalışmaya devam etti. Üyelerinin dahi grevden haberi yoktu. Bu da Tek Gıda-İş yönetiminin kendi tabanından ne kadar kopuk olduğunun bir göstergesi niteliğindedir. Kendi üyelerine dahi haber vermeden bu anlayış, başka günde işgallerde TEKEL işçileriyle boy göstermeye, Türk-İş'i bürokratiklik, kavgadan kaçmakla suçladı. Üretimi durdurmayan Tek Gıda-İş'e bağlı sendika şube başkanları TEKEL işçisiyle açık grevlerine, işgallere katılmaya başladı. 26 Mayıs'a sayılı günler kala, Türk-İş Başkanlar Kurulu toplantısında

Samsun

"Kumlu istifa", "Tekel'in

Ateşi Türk-İş'i yakacak" sloganları atan yaklaşık 50 Tekel işçisi Zafer Mahallesi'nde bulunan Türk-İş 6. Bölge Temsilciliğini işgal etti. Temsilcilik binasına "Yaşasın Sınıf Dayanışması Bafra Tekel işçileri" imzalı pankart astı. İşgal sırasında işçiler Türk-İş 6. Bölge Temsilcisi İsmail Topçu ile bir görüşme gerçekleştirdi. İşgalin ardından Tekel işçileri adına basına bilgi veren Tek Gıda-İş Samsun Şube Başkanı Yakup Sandıkçı Türk-İş yönetiminin istifa etmesini istediklerini belirtti.

Adana

24 Mayıs günü Türk-İş'in ihanetini protesto etmek isteyen Tekel işçileri, Adana İnönü Caddesi'nde bulunan Türk İş 4. Bölge Temsilciliğini işgal etmek istedi. Polis ve bölge temsilcisi Edip Gülnar'ın saldırısına uğrayan işçiler "Direne direne kazanacağız", "Gülnar İstifa" vb. sloganlar attı. Uzun süre direnen işçilere bölge yöneticileri sözlü tacizde bulundu. Arbedenin ardından işçilerin adına açıklama yapan **Kenan Aslantaş** işçilerin emeği ile kurulan sendikalara işçilerin alınmamasının açıklanabilir bir yanının olmadığını söyleyerek Edip Gülnar'ın da er ya da geç hesap vereceğini belirtti.

Tekel işçileri 26 Mayıs'ın hesabını sordu!

Dört konfederasyon tarafından karar altına alınan 26 Mayıs genel eylemi/grevi sendikal bürokrasiye ve engellemelere rağmen gerçekleştirildi.

İstanbul

26 Mayıs günü Taksim'de bulunan Atatürk Kültür Merkezi önünde bir araya gelen Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu, devrimci ve ilerici kurumlar buradan sloganlarla evlerine sahip çıkan Tekel işçilerinin bulunduğu Türk-İş 1. Bölgeye kadar yürüdü.

"AKP'ye uzlaşmacı sendikal anlayışa karşı inadına mücadeleye" yazılı Türk-İş İ-

tanbul Şubeler Platformu pankartı arkasında kortej oluşturan kitle sloganlarla Türk-İş yönetimini protesto etti. Esenyurt Belediye işçileri ve UPS işçilerinin de katıldığı eylem 1. Bölge önünde yapılan basın açıklamaları ile sürdü. Kitleyi alkış ve sloganlarla 1. Bölge binasının balkonundan karşılayan Tekel işçileri oldukça öfkeliydi. Tekel işçileri adına Tek Gıda-İş Cevizli Şube başkanı **Yunus Durdu**'nun konuşması sloganlarla protesto edildi.

"Kefenimizi taşeron sardı, mezarımızı devlet kazdı direnerek kazanacağız!" yazılı pankartla Tekel işçileri ile omuz omuza yürüyen Devrimci Demokratik Sendikal Birlik sık sık "Kahrolsun sendika ağaları", "Birlik-Mücadele-Zafer" sloganlarını haykırdı.

* Çapa Tıp Fakültesi önünde bir araya gelen KESK'e bağlı sendikalar "39 maden işçisini kaybettik, Türkiye işçi sınıfının başı sağ olsun", "Üniversitelerdeki faşist saldırıları kınıyoruz", "Güvencesiz kuralırsız ve eksik istihdam uygulamalarına hayır" yazılı pankartlar açtı. **BDP**, **ESP**, **EMEP**, **SDP**, **ÖDP**, Halkevleri vb kurumlarında katıldığı eylemde Zeytinburnu Kabataş tramvay yolunu trafiğe kapatıldı. Beyazıt Meydanı'nda son bulan yürüyüşün ardından maden ocaklarında yaşamını yitiren madenciler şahsında saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşunun ardından KESK Genel Başkanı **Samir Evren** bir konuşma gerçekleştirdi.

Ankara

Ankara'da 26 Mayıs günü Çankaya Belediyesi önünden Ziya Gökalp Caddesi'ne doğru yürüyüşe geçilmesiyle başlayan eylem, alana gelindiğinde Ankara Türk-İş binasına kendini zincirleyen Tekel işçilerinin gözetline alındığı haberinin alınmasıyla ısındı. Alanda hazır bulunan **DDSB**, **Alinteri** ve **DHF** kürsüden durumun anons edilerek kınanmasını, eğer arbede devam ediyorsa, Türk-İş öne gidilmesini talep ettiler. Ancak kürsüyü kuşatan sarı sendikal anlayış ve reformist siyasi yapılar, 26 Mayıs'ın özü itibarıyla Tekel işçileri için gerçekleştirildiğini unutmamak üzere anons talebimizi geçiştirmeyi tercih ettiler. Bunun üzerine bu üç kurum, kitlesel bir şekilde kürsünün önüne geldi ve sloganlarla yaşanan durumu teşhir etti. Bu tavır karşısında kürsüden anons yapıldı. Gözetline alınan Tekel işçilerinin ser-

Güvencesiz çalışmaya, iş cinayetlerine, emeğe yönelik her türlü saldırıya karşı Örgütleneceğiz, Direneceğiz, Kazanacağız!

DDSB Kurultayı Ankara'da Gerçekleştirildi

Bir yanda güvencesizliğin, taşeronluğun ve esnek çalıştırmanın yoğunlaştırıldığı ve bunların durmak bilmeyen işçi cinayetlerine kadar uzandığı, diğer yanda sendikal bürokrasinin ihaneti ve egemenlerin "daha fazla kar" hırsının yaşandığı bir süreçte **Devrimci Demokratik Sendikal Birlik maden işçilerine attığı 2. Kurultayı'nı, 30 Mayıs 2010 tarihinde Ankara Petrol-İş Sendikası'nda gerçekleştirdi.** TEKEL direnişinin kalbinin attığı yerde, Ankara'da gerçekleştirilen kurultay, Zonguldak'ta ölen maden işçileri şahsında devrim ve demokrasi mücadelesi yolunda hayatını kaybeden tüm işçi ve emekçiler için saygı duruşuyla başladı.

Kurultayın açışının anlatıldığı ilk konuşmada yaşanan süreç, işçi ve emekçiler cephesinden değerlendirilerek böyle bir süreçte kurultayın ihtiyacından ve öneminden bahsedildi. Son olarak da DDSB'yi yaratan mücadele dâmarından bahsedilerek, onu oluşturan görüşlerin '71 silahlı devrimci çıkışı ve 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nden bağımsız olmadığını, DDSB'nin 12 Eylül kararlarına rağmen Kazlıçesme'deki işçi direnişlerinden, belediye işçilerinin ve birçok alanda emekçilerin direnişlerinden ve sendikal mücadelelerinden geliştiği ve DDSB'nin bulunduğu sendikalarda sınıf sendikacılığını uygulamaya çalıştığı belirtildi. Konuşmanın devamında sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi. Ardından **Volkan Yaraşır** söz alarak, genel olarak Türkiye'deki işçi sınıfı mücadelesinden ve işçi havzalarında örgütlenmenin

öneminden bahsetti. Ardından Ankara Maden Mühendisleri Odası'ndan **Ersat Akyazılı** söz aldı. Mühendis arkadaşımız genel olarak işçi sağlığı-iş güvenliği, özel olarak da kömür ocaklarındaki iş kazalarını konu alan bir sunum gerçekleştirecek Türkiye'deki iş kazalarının siyasi nedenlerini ve bu kazaların "kaza" değil cinayet olması olgusunu çeşitli istatistiksel verilerle bizlere aktardı. Beğeniyle dinlenen sunumun ardından çeşitli alanlardan DDSB'liler yaşamış oldukları deneyimleri aktardılar.

Bu oturumda **Ankara DDSB** adına yapılan ilk sunumda, Kent A.Ş. direnişinden öğrenilenler ve TEKEL direnişinde yapılan çalışmalar birlikte ele alındı. TEKEL direnişinin işçi sınıfına katkılarının, bu direnişteki sendikal bürokrasinin yerinin, genel olarak **Ankara Direnişteki İşçi ve Emekçilerle Dayanışma Platformu**'nun ve özel olarak da DDSB'nin direnişteki rolü ve durumunun ele alındığı sunumda, birçok yönüyle direnişte kazanılan deneyimler ve ayrıca yetersizlikler ortaya kondu.

Daha sonra **İzmir**'deki çalışmaların anlatıldığı bir konuşma gerçekleştirilerek özel olarak taşeronlarda çalışan işçilerin örgütlenme mücadelesi aktarıldı. Taşeron işçi çalıştırmanın nedenlerinden bahsedilen konuşmada, İzmir'de yapılan DDSB toplantıları, sonrasında parkbağçe işçilerinin örgütlenmesinde atılan adımlar ve izlenen kitle çizgisi aktarıldı. Yine belediye yönetiminin, sarı sendikaların ve bazı siyasi yapıların örgütlenme çalışmasını sektöre uğratmak için sarf ettikleri çabalar aktararak İz-

mir'deki özgün durumlara değinildi.

Daha sonra ise **İstanbul, Çorlu** ve diğer şehirlerdeki deri işçilerinin örgütlenme deneyimleri, serbest bölgeler ve organize sanayiler bağlamında ele alınarak değerlendirildi. Mene-men, Gönen, Çorlu ve Tuzla organize sanayi bölgelerindeki örgütlenme deneyimleri, Desa direnişi ve uluslararası düzlemdeki mücadelenin önemi aktarıldı.

İstanbul'dan belediye işçileri içerisindeki çalışmaların; mücadele ve direnişlerin anlatıldığı diğer bir konuşmada ise genel olarak işkolunun özellikleri, karşılaşılan saldırılar ve bunlara karşı öne çıkan direniş ve sendikal mücadele aktarıldı. Özelleştirmenin ve taşeron çalıştırma uygulamasının yaygınlaştırılmasından kaynaklı eski örgütlenme modellerinin yerine daha yeni örgütlenme modellerinin hayata geçirilmesinin gerekliliği, sendikalaşma oranındaki düşüş belirtilerek Esenyurt Belediyesi'nde 300 güne yaklaşan direniş, kazanılan başarı ve buradan çıkarılan dersler aktarıldı. Alan faaliyetleri adına yapılan konuşmalar bittikten sonra sözü direnişlerden işçiler aldılar.

TEKEL işçisi Metin Arslan sistemin özelleştirme politikalarından ve sendika bürokratlarının durumundan; **Esenyurt Belediye işçisi Alihan Abalay** taşeron çalıştırma uygulamasından ve sendikali oldukları için işten atıldıklarından; **Ankara TÜBİTAK işçisi Aynur Çamalan** TEKEL işçilerini desteklediği için işten atılma sürecinden ve sendikasının sahiplenmeyen tutumundan bahsederek işçilerin

kendi mücadelelerinin önemini vurguladılar.

Yemek arasının ardından konfederasyonların genel durumu, işçi sınıfının mücadele tarihindeki yeri özet olarak değerlendirildi. Türk-İş'in misyonu, devletle ve AKP hükümetiyle ilişkisi, içerisindeki ilerici sendikaların karşılaştığı baskılar; konfederasyonların kimi reformist yapıların kıskacında olmasından kaynaklı sınıftan gitgede uzaklaştığı vurgulanarak DDSB'li sendikacılara söz verildi. Deri-İş Sendikası Genel Başkanı **Musa Servi**, Belediye-İş Sendikası İstanbul 2 Nolu Şube Başkanı **Hasan Güllüm** ve Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası 1 Nolu Şube Başkanı **Şahan İlseven** daha somut olarak sendikalar-daki sarı-bürokratik anlayışlardan örnekler vererek, DDSB çizgisini ve bu doğrultuda işçilerin güvenlerini alıp başarılar elde etmelerine rağmen sendikal bürokrasiden kaynaklı çeşitli engellemelerle de karşılaştıklarını anlattılar.

Serbest kürsü bölümünde daha canlı tartışmaların yapılmasının ardından son olarak sınıfın örgütlenme sorunları üzerine bir konuşma yapıldı. Yapılan konuşmada sendikalar, taşeron ve güvencesiz işçiler, işçi havzaları ve sanayi bölgeleri, emekçi mahaller, Kürt işçiler, emekçi kadınlar, gençlik, taban örgütlenmeleriyle bağlantılı olarak sınıfın devrimci-demokratik örgütlenmeleri vb. konulara ve örgütlenme ihtiyacına değinilerek sınıfın örgütlenme sorunları tartışmaya sunuldu. Son serbest kürsüde **öğrenci işçiler, kadın sorunu ve kadının işçi sınıfı ve örgütlülükler içerisindeki yeri ve yaygınla ilgili öneriler** veril-

best bırakılması istendi.

Erzincan

26 Mayıs'ta grev için Eğitim-Sen önünde bir araya gelen KESK üyeleri buradan Cumhuriyet Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. Muğla'da öldürülen üniversite öğrencisi Şerzan Kurt ve Zonguldak'ta göçük altında kalarak hayatını kaybeden 30 maden işçisi şahsında yapılan saygı duruşunun ardından Eğitim-Sen Şube Başkanı tarafından basın açıklaması okunduktan sonra eylem sonlandırıldı. Eyleme katılımın düşük olduğu ve kentte grev havasının bulunmaması dikkat çekti.

Malatya

KESK ve TEKEL işçilerinin yaptığı yürüyüş ve basın açıklaması Türk-İş, KESK, DİSK ve Kamu-Sen'in de bulunduğu sendikalarca gerçekleştirildi. Partizan da eyleme katılarak destekledi. Eğitim-Sen ve SES önünde toplanan kitle buradan eski belediye binasının oradaki parka kadar bir yürüyüş gerçekleştirdi.

Eylem alanına varan kitle burada halaylar çekti. Daha sonra Tekel işçileri adına yapılan konuşmada Türk-İş Başkanı Mustafa Kumlu'nun istifa etmesi istendi. Çekilen halaylardan sonra eylem sonlandırıldı.

Kocaeli

26 Mayıs eylemine sarı bürokrat sendikalar katılmazken DİSK'e bağlı Dev-Sağlık-İş yöneticisi ve duyarlı kişiler dışında katılım sağlanmadı. Esasen KESK'e bağlı sendikalardan katılım sağlanmıştır.

Merkez Bankası önünde toplanan kitle yürüyüşe geçti. Bizler de Halk Cephesi, BDSP, DHF ve Partizan olarak "Kahrolsun sendika ağaları", "Yaşasın sınıf dayanışması", "Maden işçisi ölümsüzdür" gibi ortak sloganlar belirleyip onları atarak yürüyüşteki yerimizi aldık.

İzmir

İzmir'de 26 Mayıs grevi geçen 4 Şubat grevine göre çok az katılımı gerçekleştirdi.

26 Mayıs günü sendikaların da açıklamalarının etkisiyle beraber iş bırakanların sayısı hayli düşük oldu. Basmane Gari'nda toplanan sendikalar ve devrimci demokrat kurumlar oradan Konak Sümerbank önüne bir yürüyüş gerçekleştirdi. TEKEL işçilerinden bir işçinin de konuşma yaptığı eylem yaklaşık bir saat sürdü. Konuşmasında sendikal ihanetten bahseden TEKEL işçisi birlikte mücadele çağrısı yaptı.

Nevşehir

Hacıbektaş SES üyeleri sağlık ocağı önünde bir basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasında ölen madencilerin ölüm sebebinin taşeronlaşma olduğu söylendi ve Tekel işçisinin direnişinden bahsedildi. Eylem "AKP halka hesap verecek" sloganlarıyla sona erdi. Eyleme Eğitim-Sen üyeleri de destek verdi.

di. Yine önerge bağlamında **DDSB temsilcilerinin açılması**, programa **engellilere dönük bir madde eklenmesi** vb. konular ele alındı. Bazı önergeler kabul edilirken bazıların ise tartışma ihtiyacı nedeniyle alanlardan gelecek görüşlerle yapılacak ilk merkez toplantıda gündemleştirilmesi kararlaştırıldı.

Kurultay'da yine gençliğin örgütlenmesi, sınıf çalışmasına katılımı ve deneyim kazanması bağlamında Yeni Demokrat Gençlik ve DDSB olarak birlikte çalışmalar örgütlenmesi; **güvencesiz kadın işçiler ve ev emekçisi kadınlarla ilgili özel bir çalışma yapılması, oluşturulacak tüm örgütlemelerde en az % 40'lık kadın kotasının uygulanması**, kadın sorunuyla ilgili başta kadın arkadaşlarımız olmak üzere tüm arkadaşlarımızı yönelik bir eğitim çalışması yapılması, "**Sendikalardeki Cinsiyetçi Tüzuklere Karşı Kadın Platformu**" gibi örgütlenmelerin takip edilmesi ve bu örgütlenmelerde yer alınması; kültür-sanatın işçi sınıfı mücadelesinde daha aktif kullanılması vb konularda hedefler belirlendi. Bakırköy Kadın Hapishanesi'nden yeni tahliye olan katılımcılar ve Tutsak Partizanlar adına kurultay selamları **DHF, Kaldıraç** adına da dayanışma mesajları iletildi. Merkezi bir yayın komisyonu için seçim yapıldıktan sonra Grup İsyan Ateşi'nden katılımcıların madenciler için yaptıkları türküyü okumasının ardından "**Birlik, Mücadele, Zafer!**" sloganlarıyla kurultay sonuçlandırıldı.

(Ankara DDSB)

İsrail katletti Erdoğan şov yaptı!

Aralık 2008 yılında gerçekleştirdiği katliam, Gazze'nin yaşadığı tradejiyi de derinleştirdi. İsrail gerçekleştirdiği işgale Gazze'yi yerle bir etti. Yürütülen bombardıman ve kapsamlı operasyonlar sırasında bin beş yüzü aşkın Filistinli yaşamını yitirdi, binlercesi yaralandı, hastaneler ve okullar kullanılamaz hale geldi, alt yapı sistemi çöktü. İsrail adeta bir enkaz haline getirdiği Gazze'den ambargoyu işgal sonrasında bile kaldırmadı aksine daha da ağırlaştırdı. Yakıt girişini kısıtladı, enerji üretimini düşürdü, inşaat malzemesi girişine izin vermedi. 500 binden fazla insanın yaşadığı Gazze, evleri İsrail tarafından yıkılan ve sürgün edilen mültecilerden oluşu-

Siyonist İsrail devleti abluka altında tuttuğu Gazze'ye gitmek isteyen yardım gönüllülerine vahşice saldırdı. 31 Mayıs gecesi altı gemiden oluşan tıbbi yardım malzemesi ve temel insani ihtiyaçları taşıyan altı gemilik “Özgürlük Filosu” İsrail devletinin baskınına uğradı. Siyonist İsrail 40 ülkeden 600 gönüllünün bulunduğu filonun önünde giden “Mavi Marmara” isimli Türk bandıralı gemiyi işgal etti. Adeta savaşçı gibi gemiye çıkarma yapan İsrail, tüm dünyanın gözleri önünde gemide bir katliama imza attı. Savunmasız gönüllüleri, insan hakları savunucularını ve Filistin'e uygulanan ambargoyu delmek isteyen aktivistleri kurşuna dizdi.

Tüm dünyada büyük yankı uyandıran bu katliam sonrası Filistin davası yeniden gündeme taşındı. İsrail televizyonlarının ölü sayısını 19 olarak verdiği ve çok sayıda ağır yaralı ve kayıptan söz ettiği baskında resmi açıklamalar ölü sayısını dokuz olarak açıkladı. Tanıkların anlatımları ile ciddi bir çelişki taşıyan resmi ölü sayısının daha fazla olması gerçeğe daha yakın görünüyor. Yapılan resmi açıklamalara göre İsrail askerleri tarafından öldürülen gönüllülerin hepsini Türkiye'den gidenler oluşturuyor. Türkiye ayağı İnsani Yardım Vakfı tarafından örtülen bu organizasyon geniş bir kampanya eşliğinde yürütülmüştü.

Katliamın duyulması ile dünyanın dört bir yanında İsrail'i protesto eylemleri de çığ gibi büyüdü. Siyonist İsrail'in kanlı siciline bir yenisini eklediği bu katliam, tüm dünya halkları tarafından büyük bir öfkeyle karşılandı.

Gazze; Açık Hava Hapishanesi

İsrail'in Hamas'ın iktidara gelmesinin ardından

yor. Nüfusun yüzde 70'i uluslararası yardımla hayatta kalmaya çalışan Gazze'de işsizlik yüzde 40'ların üzerinde seyrediyor. İsrail, işgal sonrası Gazze'den çekilse de tüm giriş-çıkışları, hava ve deniz ulaşımını kontrol ediyor.

İsrail, dünya halklarına meydan okuyor!

İsrail, gerçekleştirdiği katliamla tüm dünya halklarının ve bunun zorunlu bir sonucu olarak devletlerin tepkilerini üzerine çekti.

Birçok ülke yaptıkları açıklamalarla İsrail devletini gerçekleştirdiği katliam nedeniyle kınadı. Ancak sözden ve temenniden öte gitmeyen tüm bu açıklamaların İsrail'i çok da sarstığı söylenemez. Saldırının hemen sonrasında bir açıklama yapan İsrail Başbakanı Netanyahu, 40 ülkeden aktivistlerin bulunduğu filoya yönelik böylesine açık bir katliamı yanlı tıpkı öncekilerde yaptığı gibi açıkça savundu. Yarım ağızla İsrail'i eleştiren devletlerin katledilen gönüllüler için büyük bir üzüntü duyduğu söylenemez. Her ülkenin hâkim sınıfları bir yandan kendi halklarının tepkilerini arkasına almak kaygısı ile çekişler yaparken öte yandan çıkara dayalı ilişkilerin zedelenmemesi için de oldukça temkinli davranmaktadır. ABD Başkanı Obama'nın hiçbir açıklamada İsrail'i kınamaması sanırım İsrail'in sırtını kime yasladığını da açıkça göstermektedir.

Halklar acı çekiyor, Erdoğan'dan şov yapıyor!

Yaşanan katliamla belki de en fazla mesai yapan lider Erdoğan oldu.

Başbakan, “Mavi Marmara” gemisine yapılan saldırı için ağızını, yumdu gözünü. Bir tek İsrail'e savaş ilan etmediği kaldı. İsrail'i katliam yapmakla suçlayan Erdoğan, “bunun hesabının verileceğini” söyleyerek tehdit savurmaktan da geri kalmadı. Mangalda kül bırakmayan Erdoğan, sıra ilişkilerin kesilmesine ve yaptırım uygulanmasına geldiğinde süt dökmüş kediye döndü. Özellikle de cenazelerin gelmesi ile birlikte geniş yığınların İsrail'e karşı gelişen öfkesini bir siyasi ranta dönüştürmek isteyen Erdoğan her fırsatta İsrail'e yüklendi.

AKP'nin ne kadar samimi olduğunu anlamak için sadece bir ay öncesine gitmek yeterli olacaktır. Mayıs ayında toplanan Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Teşkilatı (OECD) toplantısında İsrail'in üyeliği için kulis çalışması yürüten ve ilk oyu veren Türkiye olmuştur. Bu teşkilata yapılan üyelik başvurusuna tek bir üyenin red oyu üyeliği geçersiz kılabilir. Hafızasının azizliği değilse büyük bir sahtekârlık ve ikiyüzlülük örneği sergileyen Erdoğan ve AKP daha Mart ayında İsrail'den 183 milyon dolara altı adet insansız savaş uçağı Heron ithal etmişti.

Nisan ayında İsrail'den 700 milyon dolar karşılığında modernize ettiği tankları teslim alındığını da Erdoğan'a hatırlatmak isteriz. Tüm bunlarla birlikte Erdoğan aynı gemiye binmek isteyen AKP milletvekillerine neden engel olduklarını da kamuoyuna açıklamalı!

Ortadoğu halklarının yüreğine bir hançer gibi saplanan İsrail'i ne Erdoğan ne de büyük efendisi ABD kurtarmayacaktır. Siyonist İsrail başta Filistin halkı olmak üzere Ortadoğu ve dünya halklarının kavurucu öfkesi ile bir küle dönüşüp rüzgâra savrulacaktır.

İstanbul

* 1 Haziran Salı günü İstanbul I. Levent Metro'su önünde bir araya gelen Türk-İş'e bağlı sendikalar İsrail'in İnsani Yardım Filosu'na dönük yaptığı saldırıyı protesto etmek için bir yürüyüş düzenledi. TÜMTİS, Belediye-İş gibi direnişte olan sendikaların eylemde yer alması yürüyüşe oldukça coşku verdi. Elçilik önünde sona eren yürüyüşte açıklamayı Haber-İş İstanbul Şube Başkanı **Levent Dokuyucu** okudu. İsrail'in gerçekleştirdiği bu saldırı ile bir daha katil yüzünü gösterdiğini belirtti.

* Saldırı BDSP, DDSB, ESP, SODAP, ÖDP ve YDI Çağrı'nın örgütlediği eylem ile protesto edil-

di. Filistin halkının yalnız olmadığını haykırmak için 5 Haziran günü Esenyurt'ta bulunan Esencan Polikliniği önünde bir araya gelen kurumlar Esenyurt Meydanı'na kadar yürüdü. “İsrail zulmüne karşı direnen Filistin halkının yanındayız” yazılı pankartın açıldığı eylemde yapılan açıklamada Siyonist İsrail'in katliamcı kimliği teşhir edildi.

* Saldırı “Filistin için İsrail'e Karşı Boykot Girişimi” tarafından protesto edildi. BDP, Alın-teri, BDSP ESP, Halk Cephesi, Kaldıraç, Partizan ve birçok kurumunda katıldığı eylem saat 19.00'da Taksim AKM önünde başladı. Beşiktaş İskele Meydanı'na kadar gerçekleşen yürüyüşte “İsrail ile tüm ikili ilişkiler kesilsin” yazılı pankart açıldı. İskele Meydanı'na kadar yapılan yürüyüşte

Filistin için İsrail'i Boykot et!

İsrail siyonizminin tüm dünyada teşhir ve tecrit edilmesi amacıyla değişik ülkelerden çok sayıda siyasi parti, kitle örgütü ve insan hakları aktivisti tarafından 2005 yılında kurulan Filistin'in kulis çalışması yürüten ve ilk oyu veren Türkiye olmuştur. Bu teşkilata yapılan üyelik başvurusuna tek bir üyenin red oyu üyeliği geçersiz kılabilir. Hafızasının azizliği değilse büyük bir sahtekârlık ve ikiyüzlülük örneği sergileyen Erdoğan ve AKP daha Mart ayında İsrail'den 183 milyon dolara altı adet insansız savaş uçağı Heron ithal etmişti.

Nisan ayında İsrail'den 700 milyon dolar karşılığında modernize ettiği tankları teslim alındığını da Erdoğan'a hatırlatmak isteriz. Tüm bunlarla birlikte Erdoğan aynı gemiye binmek isteyen AKP milletvekillerine neden engel olduklarını da kamuoyuna açıklamalı!

Ortadoğu halklarının yüreğine bir hançer gibi saplanan İsrail'i ne Erdoğan ne de büyük efendisi ABD kurtarmayacaktır. Siyonist İsrail başta Filistin halkı olmak üzere Ortadoğu ve dünya halklarının kavurucu öfkesi ile bir küle dönüşüp rüzgâra savrulacaktır.

Ortadoğu halklarının yüreğine bir hançer gibi saplanan İsrail'i ne Erdoğan ne de büyük efendisi ABD kurtarmayacaktır. Siyonist İsrail başta Filistin halkı olmak üzere Ortadoğu ve dünya halklarının kavurucu öfkesi ile bir küle dönüşüp rüzgâra savrulacaktır.

Girişim adına yapılan açılış konuşmalarından sonra sözü BDP İstanbul milletvekili Sebahat Tuncel aldı. İsrail devletinin katliamlarını kınayan Tuncel, başbakan Erdoğan'ı eleştirerek Silopi'de yaşanan saldırıyı hatırlattı. “Filistin halkının temel hakları ve BDS (İsrail'e karşı uluslararası boykot, Yatırımların geri çekilmesi ve yaptırımlar) kampanyasının hedefleri” başlıklı ilk oturumda Abu Ahmad Fuad; Filistin halkının içinde bulunduğu

polis ve kitle arasında küçük çaplı bir tartışma yaşandı. Birkaç kez polisin engellemesi ile karşı karşıya kalan kitle polis barikatını aşarak Beşiktaş İskelesi'ne kadar yürüdü.

Bursa

31 Mayıs günü KESK Bursa Şubeler Platformu, DİSK, TMMOB ve TTB'nin çağrısı ile Mafel Kafe önünde toplanan devrimci ve ilerici kurumlar “Adaletin “buysa gözün kör olsun dünya, emperyalistler yenilecek direnen halklar kazanacak” pankartı açarak slogan ve alkışlarla Orhangazi Parkı'na yürüdü. Burada çağrıcı kurumlar tarafından okunan basın açıklaması ile İsrail saldırısı protesto edildi. Ayrıca 3 Haziran günü ÇHD Bursa Şubesi de Bursa Adliyesi önünde bir basın açıklaması yaparak katliamı kınadı.

durumu ve İsrail'in gerçekleştirdiği katliama dair bakışını anlattı. Filistin halkının büyük bir bölümünün dünyaya dağılmış bir şekilde mülteci olarak yaşadığını dile getiren Ahmad Fuad, geri dönüş için mücadele etmeye devam edebileceklerini söyledi. Bu bölümde konuşmacı olan ve İsrail devleti tarafından ülkeden çıkışına izin verilmeyen Muhammed Kanaane bir video ile katilimcilerle düşüncülerini paylaştı.

Muhammed Jaradat ise mültecilerin yaşadıklarına ve taleplerine ilişkin bir sunum yaptı. İkinci bölümde BDS kampanyasının nedenlerine dair sunumlar gerçekleştirildi. Bu oturum ardından “Filistin Türkiye-İsrail: Devletler ve halklar arasındaki ilişki” tartışıldı. Girişim bileşeni kurumların ortak metninin okunduğu bu bölümde Gündem gazetesi yazarı Hüseyin Aykol da bir sunum gerçekleştirdi. Sunumlarda iki ülkenin hakları ve sol hareketleri arasındaki dayanışmanın önemi dikkat çekildi.

İlk günün ardından saat:19.00'da İstiklal Caddesi üzerinde Odakule'de bir araya gelen kitle sloganlar, alkış ve ıslıklar eşliğinde Taksim Meydanı'na yürüdü ve burada bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Sempozyumun ikinci günü Filistinlilerin evlerinden koparılmasını ve geri dönüş umutlarını anlatan “Anahar” isimli bir film gösterimi ile başladı.

2. gün yapılan oturumlarda İsrail-Türkiye arasında ki ekonomik ilişkiler; su, tarım ve enerji alanında görülen yeni gelişmeler tartışıldı. Değişik ülkelerdeki boykot deneyimlerinin de paylaşıldığı sempozyum dayanışmanın yükseltilmesi çağrısı ile sona erdi.

Devrimci dayanışma; Karşılıklı saygı, özleştiriri ve dayanışma temelinde yükselir!

İşçi ve emekçilere yönelik saldırıların püskürtülmesinde, mevzilerin korunmasında ve yeni mevzilerin kazanılmasında güçleri birleştirmek ve ortak hedef doğrultusunda harekete geçirmek her dönem bir ihtiyaç olarak önümüze çıkmaktadır. Devrimci I Mayıs Platformu, sözünü ettiğimiz bu çabaya mütevezzül bir örnek olarak beş yıldır çalışmalarını sürdürmektedir.

2005 yılında bizim de içinde bulunduğumuz devrimci ve ilerici güçlerin bir araya gelerek oluşturduğu Devrimci I Mayıs Platformu, diğer politik gündemleri de içine alarak özellikle İstanbul I Mayıs'ın örgütlenmesinde önemli bir rol oynadı. 2005 yılında çeşitli tartışmaların sonucunda “Devrimci, birleşik, kitlesel I Mayıs” şiarı çerçevesinde kuruldu. Reformist-revizyonistlerin, sarı sendikal anlayışların I Mayıs'ın içini boşaltan, işçi ve emekçilerin düzene olan tepkisini sistem içine kanaliz eden yaklaşımlarına karşılık devrimci bir alternatif ve odak olarak ortaya çıktı.

“Devrimci, birleşik, kitlesel I Mayıs !”

Platform bu temelde ve ekseninde I Mayıs yasalarının kaldırılmasına karşı önemli bir mücadele dinamiği olarak işlev gördü. Kurulduğu günden itibaren Taksim yasağının kaldırılması için çalışmalarına başladı. Kadıköy'de gerçekleştirilen I Mayıs'ta ve öncesi hazırlık çalışmalarında bu talebi dile getirdi ve sarı sendikal çizgiyi teşhir etti.

2006 yılından sonra I Mayıs'ın Taksim'de kutlanmasına ve yasağın kaldırılması talebinin sendikaların gündemine girmesinde azımsanmayacak bir rol oynadı. 2007 yılında DİSK'in I Mayıs'ı Taksim'de kutlayacağını açıkladığı süreçte ve sonrasında önemli bir aktör olarak yerini aldı. Toplanan yerinin belirlenmesinden, sendikalar üzerinde Taksim basınıncın oluşturulmasına ve dışındaki devrimci ve ilerici kurumlarla ortaklaşılmasına kadar bir dizi görevi yerine getirdi. Devletin Taksim talebine dönük azgın saldırılarına ve vahşetine karşı yürütülen mücadelede kararlılığı, militanlığı ve kitleselliği ile önemli bir çekim merkezi olmayı başardı.

2008 yılında yürüyüş kolunun DİSK Genel Merkezi önünden başlamasında yine platformun önemli bir çabası vardı. I Mayıs Örgütlenme Komitesi'nin oluşturulmasında ve alınan kararların ortaklaşılmasında

platform önemli bir çaba ve emek sarfetti. Tüm bu çabalarının sonucunda platform, genel toplantılarda sözü dikkate alınmak zorunda kalan bir bileşen haline geldi.

2009 I Mayıs'ında sendikaların Beşiktaş'ta toplanması talebine karşılık diğer devrimci kurumlarla buna muhalefet eden ve Agos gazetesinin önünü öneren bileşenlerden biriydi. I Mayıs öncesi aldığı düzenli toplantılarla süreci yakından takip eden ve ortak bir hareket planı belirleyen Platform, Taksim'e girmeyi başaran “makul sayının” önemli bir kesimini oluşturdu. Sendikalarla düzenli bir şekilde görüşerek süreci yakından takip etti ve ilişkide bulunduğu şubeler aracılığı genel merkezler üzerinde bir basınç yarattı.

I Mayıs öncesinde işçi sınıfı ve emekçilerin taleplerini dile getirmek için onbinlerce bildiri, afiş vb. materyaller basılarak dağıtıldı. Basın açıklamaları ve çeşitli etkinliklerle I Mayıs'ın tarihsel sürecini ve mücadeleyi yanı sıra öne çıkardı. I Mayıs şehitlerinin anılmasında ısrarcı oldu ve eylemlerde aktif olarak görev aldı. Emperyalist-kapitalist krizin etkisini hissettirdiği 2009 yılında platform, buna karşı gerçekleştirilen birçok eylem ve mitingde de ortak pankart arkasında katıldı.

2010 yılına damgasını vuran TEKEK işçilerinin direnişine de aktif olarak destek veren Platform, gerçekleştirilen “genel grev”de de pankartı ile kortajlerdeki yerini aldı. Bununla birlikte Sosyal Güvenlik ve Genel Sağlık Sigortası'na karşı oluşturulan Herkese Sağlık Güvenlik Gelecek Platformu'nun da yürütmesine katılarak birçok pratik işi birlikte örgütledi, tartışmalara katıldı.

Devrimci I Mayıs Platformu ve eylem birliktelikleri!

Kriz ve TEKEK eylemlerine müdahil olsa da Platform temel olarak “Devrimci, birleşik ve kitlesel I Mayıs” talebi etrafında dönemsel bir eylem birlikteliği olarak ortaya çıktı. I I kurum tarafından kurulan (Partizan, DHF, Halk Cephesi, Kaldıraç, Emek ve Özgürlük Cephesi, Proleter Devrimci Duruş, Alın-teri, EHP, Çağrı, HKP, BDSP) Platform'dan daha sonra Alın-teri ve EHP ayrılrken, HKP bileşenler tarafından ihraç edildi. 2010 I Mayıs'ına ise Platform on kurumla (Partizan, DHF, Kaldıraç, Halk Cephesi, Çağrı,

Devrimci Proletarya, PDD, Emek ve Özgürlük Cephesi, BDSP, Kaldıraç) katıldı.

Bir eylem birlikteliği olan platformda, tüm kararlar yerli bir dayanışmada tartışılması ve tüm bileşenlerin asgari bir noktada uzlaşması ile alındı. Bileşenlerin hassasiyetleri ve ilkesel yaklaşımları dikkate alınarak ortak bir zemin üzerinde yürüdü. Platform bugüne taşıyan en önemli özelliği bileşenlerin sürece bakıştaki ortak noktaları öne çıkarmaları ve bu eksen üzerinden hareket etmeleri oldu. Bilindiği gibi eylem birliktelikleri ajitasyon ve propagandada serbestlik, pratikte birlik ilkesi üzerinden şekillenir. Böylece oluşumlarda her bileşen, ortak iş yapmanın bir gereği olarak ilkesel olmadığı sürece politikalarında esneklik zorundadır. Her bileşenin farklı bir ülke tespiti, mücadele yol ve yöntemi; üslubu ve dili olduğu dikkate alındığında ortak iş yapmanın başka bir yolunun olmadığı da aşiktir.

Toplantılarda tartışıldıktan sonra tüm bileşenlerin altına imza attığı her karar yaşama geçirilmek durumundadır. Bu, eylem birlikteliğinin en temel harcı ve varlık koşuludur. Eylem birlikteliğinde her kurum kitlesine ve gücüne bakılmaksızın eşit söz ve karar hakkına sahiptir. Her kurum birlikteliğe kendi gerçekliği üzerinden katıldığı ve yapabileceklerinin sınırları olduğundan buyledir.

Eylem birlikteliğine dâhil olan her kurum alınan kararların yaşama geçirilmesinde ve bunun gerçekleşmesinde durumunda eleştirinin yapılması sorumluluğuna da taşımaktadır.

Biraz geriye gidersek; Son üç yıldır Taksim'in açılması talebi etrafında önemli bir emek harcayan Platform, yaşağın kaldırılması ile birlikte oluşan atmosferi değerlendirmek üzere özel bir toplantı aldı. Devletin “biz yasağı kaldırdık ancak marjinal gruplar olay çıkartabilir” propagandasına karşılık hem bunu boş çıkarmak hem de 32 yıl sonra Taksim'de gerçekleştirilecek miting güvenliğini sağlamak adına polisin olası bir provokasyonuna karşılık soğukkanlı davranılacağı noktasında fikir birliğine vardı. Önceki yıllardan daha büyük bir özenin gösterilmesi konusunda bir görüş birliğine varıldı.

Ne var ki alınan bu yaklaşım I Mayıs günü ihlal edil-

di. Devrimci I Mayıs Platformu kortejinin yakınlarında pankart açan Devrimci Çözüm kitlesi Halk Cephesi kortejinden görevlendirilen kişiler tarafından saldırıya uğradı. Araya girerek ayrırmak isteyen Platform bileşenleri de bu saldırıdan etkilenildi. Partizan, DHF ve PDD kortajlarında yaşananlar bu duruma örnektir.

Aralıklarla iki defa Devrimci Çözüm kortejine yönelen Halk Cephesi, aynı platformda yer aldığı unutuğu arbedeyi sakinleştirerek isteyen diğer bileşenlere de yönelmekten geri durmadı.

Halk Cephesi, ilahi kudret ve özleştirir kültürü!

I Mayıs sonrası yapılan değerlendirme toplantısında Partizan, DHF, Devrimci Proletarya ve Çağrı; Halk Cephesi'nin bu tutumunu bir sorumsuzluk olarak değerlendirdi ve bu tutumun I Mayıs'ın bütününe tehlikeye atacağını söyleyerek eleştirdiler.

Partizan olarak Halk Cephesi'ni diğer eleştirimizle birlikte Platformun aldığı ortak karara uymadığı, sorumlu davranmadığı ve devrimci kurumlara yönelik tutumunu nedeniyle eleştirdik. Ne var ki Halk Cephesi kendisinin beklenildiği üzere yavuz hırsız misali özleştiriri vermek yerine, devrimci güçlere militanlık dersi vererek, söz hakkını engelleyerek, devrimci olmayan bir üslup ve tarzla karşılık verdi! Tüm kurumların yeniden söz alması ve eleştirilmesi üzerine Halk Cephesi üslubunu ve tavırını daha da sertleştirdi ve devrimci kurumlara direnme ve darbeciliğe, tasfiyeciliğe, kaçkınılığa karşı durma dersi vermeye kalktı. PDD, DHF ve Partizan kortejinin saldırıdan etkilenmediğine dair değerlendirmemiz üzerinden Partizan'ı yalancılıkla itham etti ve doğrusu tam da kendisine yakışan bir üslupla “kendi tarihimize bakmamızı, en büyük komploların bizim tarihimizden çıktığını” hatırlattı bize!

Bu tavır karşısında Partizan olarak tüm bileşenlerin bu üslup karşısında tekrar söz almaları gerektiğini ve Halk Cephesi'nden bu ithamları ile ilgili bir açıklama-özleştiriri beklediğimizi, olmadık takdirde birliktelik hareket etmeyeceğimizi belirttiğimiz toplantı sonlandırıldı. İkinci toplantıda ise Platform bileşeni kurumlar Halk Cephesi'ni yeniden eleştirerek kullandığı dil ve üslup

ve kimi kurumlar da I Mayıs alanında yaşanan saldırı olayı ile ilgili özleştiriri istedi. Ne var ki Halk Cephesi aynı sözleri tekrar ederek, kullandığı üslubun kendileri tarafından “sert, sarsıcı ve düşüncemeye sevk edici olarak” özellikle seçildiğini açıkladı. Yürütülen tartışmaların sonunda bir dizi kurum (BDSP, Çağrı, DHF ve Partizan) Halk Cephesi'nin tavırını Platform'un geleceği açısından bir eşik ve ciddi bir sorun olarak gördüklerini açıkladı. Diğer bileşenler ise (Kaldıraç, Emek ve Özgürlük Cephesi, PDD) Halk Cephesi'nin özleştiriri vermesini talep ederken bunun olmadığı koşullarda da Platformun yoluna devam edebileceği şeklinde görüş bildirdi. Ardından yapılan üçüncü bir toplantıda da benzer tartışmalar devam etti.

Devrimci I Mayıs Platformu'ndan çekildik!

Partizan olarak tüm bu tartışmaların toplamında bize yönelik sarf edilen “yalan söylüyorsunuz” iftirasına, I Mayıs günü yaşanan saldırıya ve bileşenlere yönelik üsluba ilişkin bir özleştiriri talep ettik.

Çünkü yaşanan bu tartışmalar ve karşısında takınılan tavır, Platformun üzerinden yükseldiği birliktelik ve dayanışma ruhunu onarılması zor bir şekilde zedelemiştir. Bunun geçirtilmesi veya üzerinden atılarak yola devam edilmesi bizim açımızdan olanaklı değildir. Bu kararımızdaki çıkış noktamız Platformun varlık koşulu olan devrimci dayanışma ve ortak iş yapma kültürünün ihlal edilmesidir. Bunun için hiçbir kaygı ve bileşenlere saygı duyulmamıştır.

Bu gerçeklik içinde yaşananların sağlıklı bir muhasebesi yapılmadan bu zorlu koşuya aynı çatı altında devam etmek mümkün değildir. Tüm bu nedenlerden dolayı Platformun olarak eleştirileri dile getirerek ve özleştiriri talebimizi de koruyarak Devrimci I Mayıs Platformu'ndan çekildiğimizi açıklıyoruz.

Benzer eleştirileri nedeniyle DHF de Platformdan çekilirken gazetemiz yayına hazırlanırken BDSP ve Çağrı da platformdaki duruşlarını değerlendireceklerini belirttiler.

3. Genç Kadın Buluşması: Kadın çalışmasında derinleşelim!

Kadınların örgütlenmesine dair bir perspektifimiz yoksa ezilenlerin yarısını da örgütlemek perspektifimiz yok demektir. İçinde biz örgütlü kadınların da bulunduğu toplumun en az yarısını oluşturan biz kadınlar için örgütlenmek ve örgütlü mücadeleyi sürekli yürütmek daha zordur. Çünkü biz, erkek egemen sistemin hâkim olduğu toplum tarafından omuzlarımızı yüklenen "görevlerimizle" ayakta duruyor, değil yaşama kendimize dair bile söz söyleme hakkından mahrum bırakılıyor ve ezilenin de ezilen olma "sıfatını" taşıyoruz. Tam da bu yüzden kadının kendi sorunlarının çözümü etrafında örgütlenmesi, erkek egemen sisteme karşı verilen devrim mücadelesinde yeri tartışılmaz bir yere sahip oluyor.

Eğer hedefimiz halkı, sömürü düzenine karşı örgütlemekse, kadın kitlelerini örgütlemek için de politika üretmemiz ve örgütlü kadınlar olsak bile yaşadığımız kadın sorununa dair çalışma yürütmemiz elzemdir. Bu açıdan halk gençliğinin anti-faşist, anti-feodal, anti-empyralist unsurlarını örgütleme amacıyla hareket eden Yeni Demokrat Gençlik örgütümüz açısından da genç kadınları örgütlemek bir zorunluluktur.

YDG olarak bu bilinçle çıktığımız yolda, Genç Kadın Buluşmalarının 3.'sünü 5-6 Haziran'da Ankara'da gerçekleştirdik. Değişik alan-

lardan katılımcılara ev sahipliği yapan buluşmada; kadınların örgütlenmesinin önemini, ayrı bir kadın örgütlenmesine olan ihtiyacımızı ve çeşitli kesimlerden gelen kadın yoldaşlarımızın yaşadığı özgül sorunlarını tartışırken bir yandan da örgütlenme perspektifimizi konuştuk. Özellikle örgütlenmemizin önemi, örgütlülük içinde dahi karşılaştığımız ataerki zihniyet ve bizlerin de gerçek anlamda inisiyatif alabilmemiz üzerine oldukça verimli tartışmalar yaptık.

2 gün süren buluşmamızın birinci günün ilk bölümünde; "çalışan kadınlar, öğrenci kadınlar, Kürt kadınlar, köylü kadın ev emekçisi kadınlar" üzerine yaptığımız araştırmalar, röportajlar sonucu hazırladığımız sunumlar üzerine tartışmalar gerçekleştirdik. Katılımcı kadın yoldaşlarımızın hemen hemen hepsinin tartışmalar aktif olarak katıldığı için oldukça verimli geçen tartışmalarda en beğenilen sunumlardan biri Artvin YDG Genç Kadın Komisyonu'nun Artvin ve Dersim köylerindeki kadınlarla yaptığı röportajlarla zenginleştirdiği sunumu oldu.

İkinci bölümde ise bir yoldaşımız 'kadınların örgütlenmesinin önemi ve ayrı bir kadın örgütlenmesine olan ihtiyaç' üzerine hazırlanan çalış-

mayı sundu ve ardından bu konu tartışıldı. Kadınlarının sorununun özgüllükler taşıdığı ve buradan doğru ayrı bir uzmanlaşmaya gidilmesinin kadınların hem niteliksel hem niceliksel olarak daha sağlam örgütlenmesini sağlayacağı konusunda hemfikir olundu.

İkinci gün ise alan değerlendirmeleri ve deneyim paylaşımlarının ardından "nasıl bir kadın örgütlenmesi üzerine" tartışmalar yapıldı. Özellikle Yeni Demokrat Kadın çalışmalarının ete kemige bürünmeye başladığı bu süreçte öncüsü ve verimli tartışmaların yürütülebilmesi hem de YDG Merkezi Kadın Komisyonu'nun nasıl daha işlerli bir hale getirilebileceğinin tartışıla-

bilmesi açısından bu gündem büyük bir önem taşıyordu. İkinci gün gündem dışı sunum ve bu kapsamda neo-liberal politikaların kadın sağlığına etkisi, kadın sorununun çözümü doğrultusunda bir enstrüman olarak hukuk, medya ve kadın ve toplumsal cinsiyet ve kadın mücadelesi ile eşcinsel hareketin ortak dinamikleri üzerine tartışmalar yürütüldü.

Ağırlıklı olarak kadınların katılımıyla gerçekleşen buluşmada kadınların büyük kısmının, erkek arkadaşlarının aktif olarak yer almaması nedeniyle kendilerini daha iyi ifade ettiklerini, daha rahat söz alıp konuşabildiklerini belirtmesi ise üzerinde düşünülmesi gereken bir konuydu. Gerçekten de katılımcıların yüksek oranda görüş bildirdiği ve tartışmaların canlı geçtiği gözlemlendi. Bu anlamda buluşmanın olumlu geçtiği söylenebilir. Olumsuzluk olarak önümüze koyabileceğimiz konu ise katılımın beklenenden düşük gerçekleşmesi ve bazı alanların hiç gelememesiydi.

Gündem dışı sunumlar, öneriler ve Gebze Hapishanesi tutsak kadın Partizanların mesajının okunmasının ardından sonandırılan buluşmaya DKH, Alınteri, EHP ve Kaos GL katıldı. (YDG Merkezi Kadın Komisyonu)

Değişik alanlardan katılımcılara ev sahipliği yapan buluşmada; kadınların örgütlenmesinin önemini, ayrı bir kadın örgütlenmesine olan ihtiyacımızı ve çeşitli kesimlerden gelen kadın yoldaşlarımızın yaşadığı özgül sorunlarını tartışırken bir yandan da örgütlenme perspektifimizi konuştuk.

"1,5 milyar güvencesiz çalışan var ve bu güvencesiz çalışanların önemli bir bölümü kadın! Ve bu sayıya her yıl 100 milyon insan ekleniyor. Ama sendikaların bu kesime yönelik bir örgütlenme perspektifi ve kaynak aktarımı yok!"

Kadın, sendika vitrini değil sınıfın örgütlü gücü olmalıdır!

Emekçi kadınların ezilme durumuna da bu genel doğrulardan bağımsız değil. Kadınların sendikalarda örgütlenme oranı oldukça düşükken sendikal alanda, yönetimlerde kadınların azlığı da son derece dikkat çekicidir.

İşte sendikal mücadeledeki kadının durumu da bu genel doğrulardan bağımsız değil. Kadınların sendikalarda örgütlenme oranı oldukça düşükken sendikal alanda, yönetimlerde kadınların azlığı da son derece dikkat çekicidir.

Sendika yönetimlerinin rant kapısı haline geldiği koşullarda, eşitsiz rekabet ortamında emekçi kadınların buralarda kendine yer bulması gerçekten de zor bir durum. Temsil etme iddiasında bulunduğu işçilerin-emekçilerin yaşamından kopan sendikal bürokrasi elbette kadın meselesinde de kılını kıpırdatmayacak, kadın üyelerinin çabalarını ise marjinalleştirecektir. Emekçi kadınların sorunları ise 8 Mart'tan 8 Mart'a yapılan etkinliklerde dile getirilip, kalan 364 gün görevini yapmış memurun vicdanı rahat haliyle rantısal işlerine döneceklerdir.

Ancak bu durumdan rahatsız olan birileri var! Salt örgütlenmekle işin bitmediğini bilen/gören çeşitli sendikalardaki kadın emekçiler, gerçekliğe müdahale amacıyla bir iletişim grubu kurdular. **Deri-İş, Hava-İş, TGS, Petrol-İş, Tek Gıda-İş, ve Toleyis** Sendikalarına üye kadın işçilerin kurduğu bu iletişim grubu 29 Mayıs Cumartesi günü "**Sendikalarda kadın sorunları ve kadın örgütlenmesi**" atölyesinde buluştular.

Deri-İş, Petrol-İş, Tek Gıda-İş, Tez Koop-İş, Toleyis, Belediye-İş'ten kadınla-

rın katıldığı atölyede iki konuda panel gerçekleştirildi. İlk konu, son yıllarda çeşitli yargı kararlarıyla da gündeme gelen mobbingdi. "**İşyerinde baskı ve denetim mekanizması olarak mobbing**" başlığı altında konuşan İTÜ İşletme Fakültesi Hukuk Anabilim Dalı İş ve Sosyal Güvenlik Hukuk Bölümü Öğretim Üyesi Doç. Dr. Kadriye Balcı, mobbingi "**psikolojik yıldırma**" diye tanımlayarak "**kişiyi kenara çekip boyun eğmeye, pasifize etmeye, çalışmalarını engellemeye yönelik denetim mekanizması**" olarak değerlendirdi. Patronların tazminat ödemediği çalışanından "kurtulmak" için seçtiği mobbingin Türkiye'de Borçlar Kanunu'na girdiğini ancak TCK'ya ve İş Yasasına da girmesi gerektiğini ifade etti.

Mobbingin, genel olarak tüm işçi ve emekçilerin sorunu olmakla birlikte en çok kadınlara uygulandığını, kadınların içinde de gebe kadınlara yönelik fazlasıyla gündeme geldiğini ifade eden Balcı, bu dönemde son derece hassas olan kadınların, mobbinge maruz kalarak işlerinden ayrıldıklarını, böylece patronların da hamilelik izni, doğum izni vb. yükümlülüklerden kurtulduğunu söyledi.

İftira atma, dedikodular, haksız uyarı, aşırı kontrol, abartılı talimatlar, kapasitesinin altında/üstünde iş verme, iş vermeme vb. onlarca şekilde uygulaması olan mobbing kimi zaman sadece kişiyi değil, bir grubu, etnik kökeni vb. de hedef alabilmekte. Kadriye Balcı, mobbinge maruz kalanlara diğer çalışanların destek olmamasının, gücünün yanında yer almasının da örgütsüzlüğün sonucu olduğunu söyledi.

Mobbing a) kişilik onuru ve çalışma hakkının, b) mesleki çalışma hak ve özgürlüğünün, c) elverişli, onurlu çalışma koşullarında çalışma hakkının, d) insanca çalışma hakkının, e) hedef alınan kişinin dini, dili, ırkı vb. nedenler varsa eşitlik ilkesinin ihlali f) yapan kişi yönetici ise görevin kötüye kullanılması vb ortaya çıkarıyor.

İkinci konu olan "**Sendikalar içinde kadınların sesi: Kadın yapıları ve kadın örgütlenmeleri**" başlığında ise Kocaeli

Üniversitesi Çalışma Ekonomisi ve Endüstri İlişkileri Bölümü öğretim üyesi Yard. Doç. Dr. Betül Urhan konuştu. Kadın-sendika ilişkisinin olumlu bir ilişki olmadığını söyleyerek sözlerine başlayan Urhan, bunun sendikaların yaşadığı süreçle, kadınların farkındalıklarıyla, erkek egemenliğinin baskısıyla ilintili olduğunu söyledi. Sendikalar içinde sadece kadınlar için kadınlar oluşturulan kadın gruplarının marjinalleştirildiğini söyleyen Urhan, eğer bu tür gruplar kurulmazsa da kadın meselesinin zaten sendika yönetimleri tarafından gündeme dahi alınmayarak marjinalleştirildiğini belirtti.

Urhan konuşmasında sendikaların tabanının mavi yakalı erkek olduğunu ifade ederek 1,5 milyar güvencesiz çalışan varken, bu güvencesiz çalışanların önemli bir bölümü kadıncı, ve bu sayıya her yıl 100 milyon insan eklenirken, sendikaların bu kesime yönelik bir örgütlenme perspektifinin ve kaynak aktarımının olmadığını söyledi.

Sendikalar içinde var olan çeşitli biçim ve isimler altındaki kadın grupları ise sendika yönetimleri tarafından vitrin olarak kullanılıyor, işyerlerinde özel olarak kadın işçilerin sorunları araştırılmıyor ve dolayısıyla talepleri de sahiplenilmiyor. Urhan, şu an için mevcut sendikalarda örgütlenmek gerektiğini ancak bunların içinde, yönetimleri seçimlerle oluşturulan, kendi temsilcilerini seçen, bütçeden fon sağlanan, özerkliği olan, ayrı tüzüklere sahip kadın örgütlenmelerinin bu sorunlara çözüm getirebileceğini ifade etti. Urhan, mevcut sendikaların örneğin kreşler kurarak kadınların sendikalara yönelmesini sağlayabileceğini vurguladı.

Urhan'ın konuşmasının ardından atölyedeki kadınlar, işyerlerinde ve sendikalarda yaşadıklarını anlatarak, deneyimlerini paylaştılar. Atölye çalışması, oluşturulan iletişim grubunun diğer sendikalardaki kadınlara da ulaşarak genişletilmesi ve yalnızca toplantılar değil eylemliliklerle de geliştirilmesi gerektiği konusu ile son buldu.

(İstanbul)

Cinsel istismarla utanç davaları...

Çocuğun hiçbir açıdan korunmadığı, hatta çok çeşitli şekillerde piyasaya sunulduğu TC'de geçtiğimiz hafta, utanç davaları görüldü. Cinsel istismar olaylarının duruşmalarının yapıldığı esnada Demokratik Özgür Kadın Hareketi (DÖKH) "Özgürlük mücadelesini yükseltelim, tecavüz kültürünü aşalım" şiarıyla düzenlediği kampanya kapsamında eylemler gerçekleştirildi.

N.Ç, 12 yaşındaydı şimdi 19!

Mardin'de, 2003 yılında 12 yaşındayken 28 kişinin tecavüzüne uğrayan N.Ç. şimdi 19 yaşında! N.Ç davasında hala tutuklu yok! 1 Haziran'da Mardin 1. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından görülen 32. (evet tam 32) duruşmada tutuklu yargılanan hiçbir sanık yoktu. Kendinden aciz(!) mahkeme ise yalnızca sanıklardan Sadettin Deniz'in savunmasını alınması nedeniyle hakkında yakalama kararı verirken, iddia makamı hazırladığı mütalaayı okudu. İddia makamı mütalaasında, "tutuksuz yargılananların 12 yaşındaki N.Ç'ye para karşılığında livada yolu ile ırzına geçmek ve alikoyamak" suçlarından yargılanmalarını istedi. Ve yalnızca 15 dakika süren mahkemeye N.Ç'nin İstanbul ve Diyarbakır'dan gelen avukatları bile yetişemedi!

Davanın görüldüğü esnada BDP Mardin İl Binası'ndan davanın görüldüğü adliyeye, oradan da Valilik önüne yürüyen DÖKH burada bir açıklama gerçekleştirdi.

"Bu coğrafyada yaşayanların her gün öldürülen kadın haberleriyle, tecavüze uğrayan kadın ve çocuk, askeri operasyonlar sonucu yitirilen gencecik insanların haberleriyle sarsılıyoruz" diyen DÖKH aktivisti **Leyla Salman**, "**Yaşadığımız yoksulluğun, işsizliğin, tecavüzün kadın katliamlarının, operasyonların, anadil ve kimlik reddinin, geleneksel sistematik devlet politikalarının sonucu olduğunu biliyoruz**" açıklamasında bulundu.

Siirt'teki utanç davasında ilk duruşma

Geçtiğimiz Nisan ayında Siirt'te ortaya çıkan, ikisi kız kardeş 4'ü ilköğretim okulu öğrencisine yönelik cinsel istismar olayının 2 Haziran günü ilk duruşması görüldü. Henüz başlica sanıklardan okul müdür ve müdür yardımcısının bile bulunmadığı davanın ilk duruşması, benzerlerini aratmayacak şekilde sonuçlandı. 20'si tutuklu 36 kişinin yargılandığı davada, tutukluların 4'ü daha tahliye edil-

di. Dosya hakkında gizlilik kararının devam edilmesine karar verilen davanın bir sonraki duruşması, dosyadaki eksikliklerin giderilmesi ve delillerin toplanması için 29 Temmuz tarihine ertelendi.

Yine duruşma esnasında, binlerce kişi olayı kınamak için BDP Siirt İl binası önünde toplandı. Aralarında BDP Mardin Milletvekili Emine Ayna, KESK Kadın Sekreteri Songül Morsümbül, Siirt Belediye Başkanı Selim Sadak, Siirt Demokrasi Platformu bileşenleri, SELİS Kadın Derneği, Kardelen Kadın Evi, MEYA-DER, Barış Anneleri İnisiyatif üyelerinin de bulunduğu binlerce kişi, buradan adliye binası önüne yürüyüşe geçti. Ancak tecavüzçülerin koruyucusu rolündeki polis, yine görevini yerine getirdi(!) Açılan pankart ve dövizleri gerçekçe göstererek yürüyüşü engellemek istedi. Burada bir açıklama yapan Emine Ayna; "En azından o ülkenin Milli Eğitim Bakanı görevden alınır. Bu olay gösteriyor ki bizler normal bir ülkede sivil demokratik bir ülkede yaşamıyoruz" dedi.

Aynı saatlerde Ankara Kadın Platformu da Ankara adliyesi önünde düzenlediği eylemle Siirt'teki olayı protesto etti. Yapılan açıklamada "Devlet bu vahşetin adını bile koymaktan korkuyor. Biz bu davanın takipçisi olacağız. Suçun karşısında sessiz kalmayacağız. Nerede yapılsa yapısın her duruşmada meydanlarda olacağız. Savaşta, şiddette, tecavüze sessiz kalmayacağız" denildi.

Cinsel istismar hız kesmeden sürüyor!

* Van'ın Erciş ilçesinde 15 yaşındaki bir kız çocuğu geçtiğimiz günlerde tecavüze uğramıştı. Bu olay üzerine Erciş Kaymakamlığı, Belediye Başkanlığı, Erciş İlçe Emniyet Müdürlüğü, Erciş Sanayi ve Ticaret Odası ile Erciş Milli Eğitim Şube Müdürlüğü, belediyede bir araya gelerek toplantı yaptılar. Sanmayın ki tecavüzleri engellemek ya da bu sorunlara karşı politika üretmek gibi bir amaçları var! Tek amaçları son zamanlarda medyada daha görünür hale gelen istismar olaylarında olduğu gibi "Erciş'in isminin çıkmaması"!

* Diyarbakır'ın Kulp ilçesinde 6 yaşındaki bir kız çocuğunu para ile kandırmaya çalışarak cinsel istismara bulunan uzman çavuş M.Y. istismar suçundan tutuklanmıştı. Ama M.Y'nin, tutukluğuna yaptığı itirazın kabul edilerek tahliye edildiği ortaya çıktı.

Şimdiye kadar hep eşinden boşanmak isteyen kadının eşi tarafından öldürüldüğü ya da ailesi tarafından sokağa atıldığı haberlerini okuduk, yazdık, konuştuk. Şimdi de sizinle tam tersi bir örneği mutlulukla paylaşıyoruz:

Adana'da yaşayan biyolog Perihan Çalapaklı; eşinden şiddet gördüğünü ve küçük kızı Kayra'nın da bu durumdan etkilendiğini söyleyerek boşanma davası açtı. Kutsal(!) ailenin yıkılması demek olan boşanmaya, Perihan'ın ailesi ve yakınlarından tam destek hem de oldukça politik bir destek geldi. Aile, kızlarının yanında olacaklarını belirterek, mahkeme günü adliyenin kapısında "**Kadına uzanan eller kırılınsın!**", "**Kayralar ağlamasın!**" yazılı dövizler açarak bir eylem düzenlediler. Gökhan Çalapaklı'nun şiddet uyguladığını iddia ettiği duruşma ertelenirken, açıklama yapan Perihan'ın babası Bekir Çaylaklı, "**Kızımın başına gelen bu olay Adana'da son olsun. Kadına şiddet son bulsun!**" dedi. (H. Merkezi)

Kadına şiddete karşı aile dayanışması

O savaş koşullarına adaptasyonun en ileri biçimiydi!

Doğan Karadağ, 1962 yılında hayata gözlemini açtı. Çocukluğu tüm Dersimli çocuklar gibi yoksulluk içinde geçti. Küçük yaşta çobanlığa başladı. İmkânsızlıklar sonucu okula gidemedi. Çobanlık yıllarında devrimcilerle tanıştı. Önce Devrimci-Yol taraftarıydı. TIKKO gerillalarının köylük bölgelerde faaliyeti yoğunlaştırmalarından sonra, savaşçı olarak TIKKO'ya katıldı. TIKKO içinde hemen her komuta kademesinde yer aldı. Yoldaşları onu hep Dersim isyanının önderlerinden Alışar olarak çağırıyorlardı. 21 Haziran'da Şavşat'ta bir patlama sonucu İsmail Bulut'la birlikte şehit düştü.

İnsanlık tarihi kahraman ve kahramanlık destanlarıyla doludur. Prometheus, Spartaküs, Kawa gibi...Ve insanlık, altınçağ mücadelesi tohumlarının yer küremize yayılmasıyla kendi kurtuluşlarının ancak ve ancak kendi ellerinde olduğunu öğrenmiştir pratik süreçlerle birlikte. Halklar bu sefer de eşyanın doğası gereği kendi öncü güçlerini, onları altınçağa götürecek örgütlü müfrezelerini oluşturmuştur.

Hâkim ulusun, hâkim sınıfının yıllarca dini normlara hapsedtiği kaderciliğin, sosyal, sınıfsal dağınıklığın egemen olduğu yörelerimizden biridir Bingöl, Diyarbakır, Elazığ üçgeni.

Yöre halkı gerek ulusal gerekse sınıfsal baskının en katmerlisini bugün olduğu gibi dün de yaşamıştır. Tıpkı tüm Kürt coğrafyasında olduğu gibi. Gelişen ulusal ve sınıfsal mücadeleye karşısında kayıtsız kalmayarak yerini almış, kendilerine bir halk kahramanı, öncü komutan, Alışar yaratmışlardır. Onlar nezdinde Alışar vurulmaz, Alışar yenilmez, Alışar geri adım atmaz...Kısacası tüm toplumların kahramanlarına atfettiği tüm özelliklere sahip olmalıdır Alışar! Çünkü o kahramandır. Kurtarıcıdır! Gerilla komutanıdır!

Yağmurlu bir sonbahar sabahı idi Alışar'ın ilk gördüğü gün. Bütün gerillalar sabah ateşinin etrafında toplanmıştı. Ateşin vurduğu ısıyla ıslak elbiselerinden buharlar çıkıyordu. Alışar'ın (Topçu) geldiğini, yani ikinci bölgeden geldiğini duyduğum için belli belirsiz, gözlerimle onu arıyordum ki tam o esnada yukarıdan kayalıklar arasından süzülerek indiğini gördüm; elindeki "on" numara kleşiydi. Gerillalar hep bir ağızdan; "mağara buldun mu Topçu?" diye güldüler. Meğer yağmurdan korunmak için mağara aramaya çıkmış! Daha önceden sadece ismini ve kahramanlıklarını duyduğum bu gerilla komutanı ilk etapta bana eskiden okuduğum Dritelo Agolinin Komiser Memo'daki "Komutan

Rapo"yu andırdı, iri yapısı ve pos bıyıklarıyla. Uzun boylu, siyah gür saçlarını geriye tarayan pos bıyıklarının ve alınının ortasında ilk göze çarpan kocaman burnuyla tam bir Anadolu delikanlısıydı. Onu tanımayan yoktu. Unutsa bile hemen burnundan dolayı hatırlardı. Evet, burnu büyüktü ama bu büyüklük ona yakışıyor, onu daha sempatik yapıyordu. Evet, burnu büyüktü ama "burnu büyük değildi!". Çünkü o son derece mütevazı, olması gerektiği kadar yumuşaktı. Sadece düşmanına karşı amansız ve sertti.

Sınıf mücadelesi en büyük okuldur

İyi bir eğitmen, iyi bir komutan, örnek bir gerillaydı. Uzaktan adım atışlarına bakıldığında çok kaba gelirdi.

Ancak adımların gerilla olmanın verdiği ustalaktan olsa gerek yere teması son derece yumuşaktı. Ayakları sanki toprağa temas etmiyor ve toprak ayaklarının altında kayıp gidiyordu. Bilmem Aliboğazı'nı duyduunuz mu? Hozat'tan Çemişgezek'e uzanan uzantısı, Yılan dağı ve Munzur'a dayanan; askeri harekate oldukça uygun, '38 Dersim isyanında isyancılara kucak açan bugün komünizm mücadelesinde öncüye mesken olan destanlar diyarı Aliboğazı; Alışar'ın doğup büyüdüğü mağaralarıyla ünlü yerdir. İşte bugün Aliboğazına sırtlarını dayayan **İsmail Bulut, Ali Karadağ, Hasan Ben, Doğan Karadağ, Yeter Koç** yoldaşlar her zamanki gibi gerillalarla birlikte muharebelerde en önderler...

"Ben" diyordu Alışar "eğer Diyarbakır ovalarında vurulursam üzülmem, çünkü ovalık. Ama kayalık bir yerde mesela bir Aliboğazı'nda vurulursam o zaman, kendime çok üzülürüm"

"He...!He...!He...!", "babasının ge-

miğine yandığını" diye tatlı tatlı söylenip yürürken; vücudu silahını sol omzunda taşıdığı için hafif sola yatay bir biçimde, sağ kolu da sürekli ileri-geri hareket halinde. Bu haliyle dengesini sağlayan bir ip cambazı görünümü veriyordu. Zaten o sarp arazilerin, yazların cambazıydı. Gerilla yaşamı, yapısı gereği düzensizdir. Doğanın kendisiyle iç içe olduğundan da çamurlanmamak tozlanmamak ya da ter kokmamak olanaksızdır. Ancak bu olanaksızlığı da olanaklı kılıyor-

du Alışar düzenli, itinalı, hassas yapısıyla. Bir su yatağı gördüğünde onu oradan uzaklaştırmak zordu. O savaş koşullarına adaptasyonun en uç biçimiydi. Ve her ne koşulda olursa olsun bir insan olarak yaşamayı sevmenin ve güzelleştirmenin bir örneğiydi.. Alışar ilk mücadele yıllarında okuma yazma bilmiyordu. Ancak "sınıf mücadelesi en büyük okuldur" ilkesiyle okuma yazma öğrenmiş. Bir dönem sonra Marks, Engels, Lenin, Stalin, Mao ve İbrahim yoldaşların kitaplarını okumaya başlama düzeyine gelecek, okuduğunu askeri ustalığı ile birleştirerek, her geçen gün gelişerek gerilla birlikleri içerisinde öncü konumuna gelmişti.

Ve şunu biliyor muydunuz; Alışar'ın komutası altında bulunan gerilla birlikleri bugün-

ne kadar hiç kayıp vermediği gibi düşmana her seferinde darbe indirmiştir. T. Kürdistanı'nın Diyarbakır, Bingöl, Elazığ üçgenini kapsayan alanlara Alışar'ın girdiğini duyan yöre halkı bir başka oluyordu. Sanki bir ilahi güç geliyordu kendilerine. Halkın bu neşesi kadar düşmanda o denli endişe duyuyordu. Diyordu ki "söyleyin Alışar'a buralara gelmesin, başka yerlere gitsin. Burada tim var deyin. Ne var sanki burada. Burası hem ona hem de bize dar gelir" diyerek endişe ve korkularını dışa vurmadan duramıyorlardı.

O dağların heybetini, suların coşkusunu azaltabilir misiniz?

Bir kış günü Palu dolaylarında hareket halinde olan gerilla birliği bir çatışmaya şahit oluyor. O dönem Alışar, birlik içerisinde daha "asker" konumunda. Uzaktan çatışmayı seyrediyormuş. Çatışma, terk edilmiş bir boş kömün etrafında siperlenmiş, faşist devletin infaz mangaları vurucu timleri ile evin içine kısırlanmış 14 PKK'li gerillalar arasında oluyormuş. Bu manzarayı gören Alışar birlik komutanına "ben yardıma gidiyorum" demiş. Ancak izin verilmemesine rağmen silahını alıp gitmiş. Onun deyimiyle "o zaman bugünkü gibi disiplin-misiplin de yokmuş." Alışar da arkadan timlere bir saldırıda bulunmuş ve yine onun deyimiyle "it oğlu itler" çil yavrusu gibi dağılmışlar ve bu sayede 14 PKK'liden 5'i kurtulmayı başarmış. Ama o kurtulanlar hiçbir zaman kendilerini kurtaran kahramanın Alışar olduğunu anlayama-

mışlar. Ve yine bir gün Alışar'ın "asker" konumunda olduğu gerilla birliği, bir ihbar üzerine çembere alınmış ve çatışma çıkmış. İlk müdahaleyi yapan ve onun tabiriyle düşmanı ilk koltuğuna çakan o olmuş. Alışar bu ilk müdahale sayesinde beş yoldaşıyla düşman çemberini yararak kurtulmayı başarmış. Bu çatışmada Kazım Çelik ve dört yoldaş şehit düşmüştür.

Çevre halkı, çobanlar Alışar'ı ilk orada yakından tanımıştır. O artık Dersim, Diyarbakır, Bingöl, Erzincan, Elazığ, Artvin'de halkıyla et ile tırnak gibidir. Söküp atmak olanaksızdır. Et ile tırnak gibidir ki bir çatışma gecesi çatışmayı kendi evlerinin damında izleyenler iki dizi üstüne çökerek "Alışar'a gelen kurşunlar bana gelsin" deyip ağlıyor. Şimdi gitseniz Veşin Kalesine, Kelebek, Berxo Boğazına, Kelxasi yollarına, Murat, Peri, Munzur suyuna haykırarak "Alışar vurulduu!!!" diye bağırırsanız; inandırabilir misiniz?

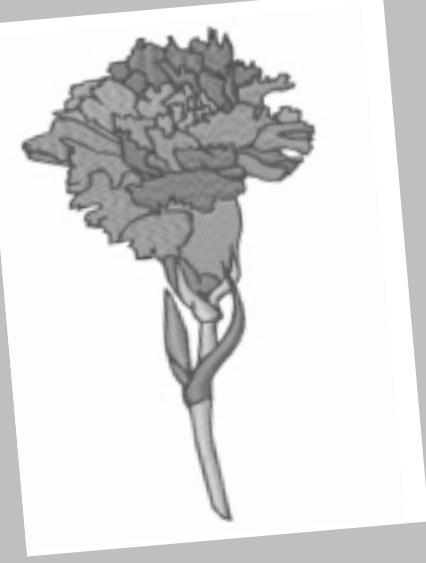
O dağların heybetini, suların coşkusunu azaltabilir misiniz? İnandırabilir misiniz? Gözleri çapaklı yaşlı anayı, yaşlı çınar gövdeli amcaı, çiçeği burnundaki weyveyi, bıyıkları henüz terlemiş delikanlıyı, Kexasi yollarında krom taşıyan küçük Moskovalıları..

Ve yine her defasında çalacaklar kapıları; karanlıktan ışığa süzülerek girecekler içeriye, umut yüklü, sevdâ yüklü, yarınlar yüklü Alışar/Alışarlar...

(Alışar-Topçu Doğan Karadağ yoldaşın anısına)

Kavga Okulu

İsmail Bulut; 1963 yılında Dersimin Hozat ilçesi Zenkire köyünde doğan İsmail Bulut, mücadele hayatı boyunca Şahin, Qero isimlerini kullandı. Dersimli olmasından dolayı çocukluk yıllarından beri gerillayı tanıyor ve seviyordu. Henüz ortaokul yıllarında öğrenci eylemlerine katılmaya başlamıştı. Dağların kartalı Şahin, 1983 yılına kadar milislik görevini yerine getirdi. Gösterdiği hızlı gelişim göz önüne alınarak 1984'te parti üyeliğine seçildi. 3. Konferans döneminde partiden ayrılan DABK hizbi saflarında yer aldı. Gerilla savaşındaki ustalığı ile sadece Dersim'de değil Sivas'ta da halkın sevgilisi, düşmanın korkulu rüyası olmuştu. O ayrıca parti içi sorunlara olan duyarlılığı ile öne çıkmıştır.

Beyazdağ şehitleri

Düşman bir ihbar üzerine Dersim'in Hozat ilçesindeki Beyazdağ'da dört bir yandan kuşatma altına alır. Konaklamak için gittikleri bu yerde nöbetçinin dikkatsizliği, durumu

daha da zorlaştırır. 19 Haziran 1982'de çıkan çatışmada Hüseyin Gözlü, şehit düşerken, Mahmut Şefik Karaağaç, ağır yaralı olarak düşmanın eline geçer ve işkencede katledilir.

Mahmut Şefik Karaağaç; 1956'da Dersim'in Hozat ilçesi İncıga köyünde aydın bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Ortaokulu Hozat'ta okudu. Lise yıllarında Partizanlarla ilişkiye geçti. Çeşitli kademelerde komutanlık yaptı.

Hüseyin Gözlü; Dersim Merkez Rayberler köyünde doğan Hüseyin Gözlü (Bozo) ilkokulu köyünde bitirdi. Tunceli Lisesi'nde üçüncü sınıfta iken ekonomik nedenlerden dolayı okuldan ayrıldı. Kendi köyünde Partizanlarla ilişkiye geçerek kuryelik görevini üstlendi. Daha sonra gerillaya katıldı. Hüseyin Gözlü samimi, dürüst ve alçak gönüllülüğü ile sevilen fedakâr bir Partizandı.

Pusula

Kendini tanımak, sınıfını tanıtmaktır

Proleter saflara girmek, proleterleşmek anlamına gelmez. Çünkü proleterleşme bir süreç işidir. Proleter saflara bu toplumun birçok kesiminden insanlar gelmektedir. Peki, bu kesimler hangileridir? Öğrenci, köylü, esnaf, işçi gibi toplumun her kesiminden saflara katılan kişiler kendi sınıfının zaaflarıyla birlikte örgüte katılmaktadır. Örgüte katıldıkları anda bu zaafın yok olmasını bekleyenler gerçeklikten uzak boş bir beklentiden öteye gidemezler.

Peki, bu alışkanlıklarımızdan arınmamız neden bir süreç işidir? Proletaryaya ait olmayan bu özellikleri bir anda edinmediğimiz gerçekliğini ilk olarak görmek gerekir. Burjuvazi, topluma ve daha da özele indirirsek bireylere yönelik saldırılarını daha çocukluktan başlamaktadır. Bu saldırılarına sistematik biçimde bireyin her anında uygulamakta ve bu saldırılarıyla bireyin kendi özünü uzaklaşmasını hedeflemektedir. Hedefini büyük oranda başardığını söyleyebiliriz.

Proleter saflara katılan her birey, ilk olarak kendini tanımak ve değiştirmek istiyorsa (burada değişmekten kastımız proleterleşmesi) kendinden yola çıkarak geldiği sınıfı ve özelliklerini bilmelidir. Bilmediğimiz

olaylara ve olgulara müdahale etmemiz de zorlaşır. Bu yüzden her birey önce kendinin pratikteki proleter ideolojiye ait olmayan yansımalarını bulmalıdır. Çünkü sınıfımızın kurtuluşunun, sınıfımızla birlikte bizim kurtuluşumuzun, ancak proleterleşerek ve proleterleştirerek olabileceği gerçekliği ortada durmaktadır. Bu yüzden proletaryaya ait olmayan zaafı bulmalı ve onların kökünü kazımalıyız.

Peki, proletaryaya ait olmayan bu özellikler nelerdir? Ve Parti saflarında nasıl ortaya çıkmaktadır?

Bürokratizm, liberalizm/sekterizm, popülizm/kariyerizm, ben bilirimcilik, ben merkezçilik, kendini dayatma, kendini yaşama vb. şekilde saflarımızda ortaya çıkıyor. Ama daha çok bu özelliklerden **popülizm-kariyerizimi** anlatacağız.

Toplumda bir birey; ailesi, arkadaşları, öğretmeni ve çevresindekiler tarafından sürekli bir etkileşim halindedir. Doğallığında bu etkileşim sonucu kendi iç çelişkileri ile dış çelişkiler bireyin kişilik karakterini oluşturmaktadır. Fakat bu kişilik özellikleri değişken bir yapıya sahiptir. Yani bu özellik olumsuz süreç içerisinde olumluya dönüşebilir.

Parti safalarında ortaya çıkan bu sorunları örneklerle açıklayalım. Örneğin birey; ailesi ve okulda öğretmeni tarafından arkadaşlarıyla sürekli kıyaslanmaktadır. Ve doğallığında birey sürekli etrafında bulunan bireylerle rekabet haline getirilir. Onların sürekli kendinden geride olmasını ve onu "geçmesini" istemez. Sürekli olarak hakim olma ve etrafında bulunanlardan üstün olma psikolojisi taşır.

Peki, bu özelliklerle yetişen birey saflara geldiğinde bu durumu nasıl yaşar? Parti saflarında birey sürekli yoldaşlarıyla bir yarış haline girip, yoldaşları üzerinde hakimiyet kurmaya, üstünlüğü kendi eline geçirmeye çalışır. Verilen görevi/ yetkiyi konumu örgütün ve halkın çıkarları için değil, kendi bireysel çıkarları için kullanır. Bilgilerini yoldaşlarla paylaşmama, yoldaşların eksikliklerini giderme/tamamlama yerine daha çok yoldaşların o eksikliklerini kendi dışında görüp; yoldaşa kızma, tepkiselleşme, sürekli "bundan bir şey olmaz/gelişmez" gibi yıkıcı bir tarzda eleştiriye tabi tutarak o yoldaşın gelişimini geciktirdiğinin farkında olmadan karşı devrime hizmet eder. Bu popülizim/kariyerizmin saflarımızda yaşanan sadece bir biçimidir.

Diğer yansımalarından bir diğerine örnek verecek olursak; birey sürekli ailesi tarafından küçümsenip etrafındaki insanlarla kıyaslanır, aile dışında (iş, okul vb.) belli bir başarı sağlayan birey, ailesine sürekli kendini kanıtlama ve aile içinde kendini var etme

sorunu yaşar. Bu da bireyde hem kendine güven hem de kendine güvensiz iki yan oluşturur.

Peki, parti saflarına gelince bu özellikteki birey neler yaşar? Sürekli yaptığı işleri/görevleri etrafına anlatması/göstermesi, kendini övmesi, görevi yapması gerektiği yerine bir lütufmuş gibi sunmasına neden olur. Her birey, üzerine düşen görevi yerine getirmesi gerektiğini ve ancak bu şekilde kendisinin gelişebileceğini bilmelidir.

Diğer bir yansıması ise **ben bilirimciliktir**. Sürekli olarak her konuda bir yorum yapan, her konuya dair bir bilgisi olduğunu sanan bir birey, olayların sürekli olarak kendi merkezinde döndüğünü düşünür. Kendisinin hiç hata payı olacağını düşünmez. Bu şekilde düşünen bir birey saflara geldiğinde ise alanın, partinin vb. sorunlarına dair sürekli bilgisi olduğunu ve kendinin öğrenecek bir şeyinin olmadığını düşünür. Kaba haliyle bu şekilde yaşanmasa da pratikleri buna tekbül eder. Doğallığında böyle düşünen bir birey öğrenmeye/gelişmeye kapalı olur. Olayları doğru değerlendiremez ve doğru değerlendiremediği için tepkiselleşir. Olaylarla kendi bağlantısını kuramayan birey sorunu kendi dışında görür ve ne kendine müdahale edebilir ne de etrafına.

Yaşanan bu örnekler çoğaltılabilir. Fakat önemli olan bireyin gelişimini nasıl sağlayacağı ve proletaryaya ait olmayan bu düşüncelerden nasıl arındıracağıdır. İşte bizim görevimiz de proletarya saflarında bi-

reyin, o olumsuz özelliklerini olumluya çevirmek yani sınıf mücadelesine hizmet edecek tarzda müdahale etmek ve geliştirmektir. Ama bu gelişimin süreç içerisinde olacağını bilmek gerekir. Eğer gelişimin zaman alacağını gözden kaçırırsak doğru bir değerlendirme yapamaz ve sorunları çözemeyiz. Öncelikli olarak bireyin bu eksikliğinin farkına varmasını sağlamak ve yaşanan sorunun nereden beslendiğini çözmek gerekir. Çünkü bu zaafın proletaryaya ait değildir burjuvaziye aittir. Oysa ki birey proleter saflarda yer almaktadır ve bireyin durduğu yerle pratiğinin çelişki halindedir. Bireyin bu zaafına ve hatalarına müdahale etmenin birçok yöntemi vardır. Bu yöntemlerden birincisi ideolojik-politik olarak bireyi yönlendirmek, teorik çalışmaya aite değerlendirmek, teorik çalışmaya ideolojik-politik çalışmalar yeterli değildir. Önemli olan bireyin sınıf mücadelesi içerisinde hatalarını ve zaafını teorinin yön göstericiliği doğrultusunda düzeltmesidir. Bu, örgütün bireye müdahalelerinden biridir. Fakat birey müdahalelere açık olmazsa, eleştiriyeli/gelişime kapalı olursa bireyin saflarda uzun süreli tutunması, devrimin ve örgütün ihtiyaçlarına cevap olabilmesi pek mümkün değildir. Birey gelişmek, özgürleşmek istiyorsa; örgütün müdahalelerine açık olmalı, kendini ideolojik-politik açıdan gözden geçirmeli ve bunu süreklileştirilmelidir. Ancak bu şekilde bireyin kendini geliştirendiğini mümkün kılabiliriz.

Taşeron işçiler örgütlenme arayışında: Taşeron İşçi Dernekleri

Taşeron çalıştırma, güvencesizliğin, kuralsızlığın, emek sömürüsünün en bilinen ismidir aslında. Tüm sektörlerde virüs gibi yayılan bu sistem, geçtiğimiz günlerde Zonguldak'ta Karadon madenlerinde çalışan 30 taşeron işçinin iş cinayetine kurban gitmesini de "kaderleş-tiren" bir yapıdadır. (Ölümlerle ilgili verilen bu sayı da şirketin açıkladığı sayı! Ancak olay ilk açıklandığında taşeron şirket kaç kişinin orada çalıştığını bilmediğini gizlememişti.) Tuzla tersanelerinde iş aletleri yerine işçilerin çalışmasını artıracak kadar işçi güvenliğinden uzak, her gün bir işçinin iş cinayetine kurban gitmesine neden olacak kadar canı, ölen işçilerden habersiz olacak ve aylar sonra ölen işçinin cesedini tesadüfen bulacak kadar duyarsızdır; taşeron.

Taşeron İşçileri Dayanışma ve Yardımlaşma Derneği Dernek Geçişi Başkanı GÜNEŞ CENGİZ

"Taşeron işçisinin örgütlenmeye daha çok ihtiyacı var!"

Sayıtlı taşeron derneklerinden biri olan ve İstanbul'da Çapa Tıp Fakültesi Hastanesi'nde örgütlenme çalışması yürüten bu dernek, kısa bir süre önce kurulmasına rağmen taşeron sistemin can yakıcılığı nedeniyle birçok yerden talep alıyor. Dernek diğer taşeron işçi dernekleri ile bir araya gelmeyi, deneyimleri paylaşmayı ve birlikte mücadele etmeyi önemstediklerini belirtiyorlar.

- Sizi ve derneğinizi tanıyabilir miyiz?

Güneş Cengiz (Taşeron İşçileri Dayanışma ve Yardımlaşma Derneği Dernek Geçişi Başkanı): 10 senedir İstanbul Üniversitesi'nde laborant olarak çalışan bir taşeron işçisiyim. Taşeron olarak çalışmaya başladığımdan sonra yıllık izin, kıdem ve ihbar tazminatımızın olmadığını, aslında hiçbir hakkımızın olmadığını gördüm. Doğum iznine çıkmak istedim, sorun yaşandı. Geri döndüğümde yerime başkası alınmıştı.

Her türlü sosyal hakkınızda sorun yaşıyorsunuz. Beraber çalıştığınız devlet memuru ile aynı işi yapıyorsunuz, aynı şartlardasınız; ki yeri geliyor ondan iki- üç kat daha fazla çalışıyorsunuz; ama onun hakkı var senin hakkın yok! Çünkü sen taşeron işçisisin. İş güvencesi yok, kim ne derse onu yapmak zorundasın! Görevin olmayan işi de, angaryayı da yapmak zorundasın.

Derneğinizi ismi Taşeron İşçileri Dayanışma ve Yardımlaşma Derneği... Resmi olarak 17 Mart 2010'da kuruldu. Şu an 700-800 arasında üyemiz var.

- Peki neden bir dernek çalışması yapmayı tercih ettiniz?

- Aslında sendikalaşmanın bize çok büyük getirisinin olacağını farkındayız. Dört bin taşeron işçisi çalışıyor Çapa Tıp Fakültesi'nde. Tabi ki dört binimiz aynı sendikaya üye olacak değiliz. İş kolları yasası gereği bizim her birimizin ayrı bir sendikada örgütlenmesi gerekiyor. Bu da bizim gücümüzü bölecekti. Ayrıca sendikaların içinde bulunduğu durum bizi çok korkutuyor. Onu da düşündük ve zaten

sendikalar biliyorlar, yaklaşık 15 senedir burada taşeron var. Ve hiçbir sendika gelip de bizi örgütlemeye çalışmadı. Çünkü geldiklerimizden onların koltukları oynayacak!

İki sendika çalışma yapmak istedi, ikisi de başarısız oldu (Dev Sağlık-İş uğraştı ama yarım kaldı, Belediye-İş ise çeşitli oyunlarla bizi toplu görüşmeler sürecinde terk etti!). Biz de kendi başımızın çaresine kendimiz baktık. Tabii bunlar hep tartışıldı. Derneğin amacı insanların iş güvencesine kavuşması ve sendikanın kazanılması yani sendikanın bir anlamda alt yapılmasıdır.

Yasalardan doğan haklarımızı zaten kullanmıyorduk, bir de maddi olarak daha da kötüleşince sesimizi bir şekilde duyurmamız gerektiğini düşündük. Bunun en kolay aracı, dernek. Dernek kurmak, bir sendika kurmak kadar zor değil. Arkadaşlarla konuştuk, "ne yapabiliriz, haklarımızı nasıl alabiliriz" diye. Taşeron işçisi her dakika sorun yaşıyor. Bu yüzden örgütlenmeye daha çok ihtiyacı var.

- Taşeron çalıştırma son dönemlerde çok yaygın bir duruma haline geldi kuşkusuz. Siz de bu çalışmayı dönemin koşullarından dolayı tercih ettiniz...

- Taşeron sistem kesinlikle kaldırılmalı, iş güvencesi olmayan bir yerde çalışmak kadar kötü bir şey olamaz. Çünkü bir şey olduğu zaman patronun her istediğini yapmak zorunda

tümümüzden para kazanıyor. Birçok hakkımız gasp ediliyor ve bir şekilde üniversiteye gelir olarak dönüyor.

Taşeron; işçinin iş güvencesini elinden alıyor. İşçiyi her şekilde sömürmek bu sistemin amacıdır. Taşeron, işçiyi bireysel bırakıyor. Bunun için işçi hiçbir hakkım yok diyerek, iyice kabuğuna çekiliyor. "Bu hepimizin hakkı, hep beraber mücadele edeceğiz" dediğimiz zaman bize çok inanmadılar.

- Nasıl örgütlenme çalışması yaptınız?
- 1 Ocak'tan itibaren üniversite, maaşlarımızdan yemek paralarını kesmeye başlamıştı. Biz de dilekçe toplayalım dedik. 634 tane dilekçe topladık. Ondan sonra 5-6 toplantı yapıldı, "yemek paraları ile ilgili sorunumuz var" denildi. Bu sırada Dev Sağlık-İş'le tanıştık. Örgütlenmemizde yardımcı oldular.

Dilekçelerden sonra kendi aramızda bir toplantı yapalım dedik. Zaten on senedir beraber çalıştığımız için birbirimizi de tanıyorduk. Çalışmalar sırasında çabalayan diğer arkadaşları da çağırdık. En sonunda dernek kararı verdik. Örgütlenme yaparken direkt insanların işyerlerinde yanlarına giderek durumu anlattık ve onları üye yaptık. Bir duyan diğerine haber verdi. Sonra üyelikler parça parça gelmeye başladı. Öncü olan, toplantılara gelen arkadaşların olduğu yerlerde bu iş daha kolay oldu. Ama hiç katılmayan yerlerde, iki kere gittik üç kere gittik dört kere gittik.

Aslında çok az kişiyle bu çalışmayı yürütüyoruz. 9 kişilik bir kurulumuz var. Petrol-İş'te, Çelik-İş'te toplantılar düzenledik. Yaklaşık bu duruma gelene kadar 15-20 toplantı yaptık. İş çıkışında arkadaşlarını buraya çağırdık. Haklarımızı öğrendikçe daha da heveslendik. İnsanlar güvenciden inandıkça... Bu da biraz zor oldu, çünkü bu konuda kötü deneyimler de var.

- Bundan sonraki süreçte neler yapmayı düşünüyorsunuz, hedefleriniz neler?

- Derneğinizi ilk hedefi İstanbul Üniversitesi'nden kurulduğu için, öncelikli olarak buradaki örgütlenmeyi tamamlamak! Sonra etrafımızdaki diğer yakın hastanelerde taşeron işçileri örgütlemeye düşünüyoruz. Biz onlara henüz bunu haber vermediğimiz halde, duyanlar kendiliğinden üye olmak istiyorlar. Şimdilik çok üye yapıyoruz. Kısıtlı bir kısmını üye yaptık.

1 Mayıs'ta küçük bir pankart açtık. Telefon numaralarımızı alanlar oldu. Çok büyük bir talep var, sorun çok büyük olduğu için! Önce sağlık sektörü sonra diğer sektörleri düşünüyoruz. Çünkü her sektörün sorunları birbirinden bağımsız! Kuralsızlık her yerde aynı ama ihale şartnameleri ayrı, üst işverenler ayrı, hukuksal danışmanlıkları ayrı.

Şubeler açmayı düşünüyoruz. Kendi talepleri ile Ankara, İstanbul ve Mersin'de şubeler açılacak. Bize destek olabilecek her türlü kurumdan destek bekliyoruz. Derneğin içerisinde siyaset konuşulabilir. Çünkü bizim hedefimiz de, mücadelemiz de bir anlamda siyasi. Ancak siyasi partilerin konuşulmasına izin vermiyoruz. Çünkü bunu yaparsak birlikteliğin dağılacaktır. Çünkü bunu yaparsak birlikteliğin dağılacaktır. Herkes siyasi fikrini paylaşabilir. Biz çıkarlarımızın siyasetini yapıyoruz. Bize destek olabilecek herkese gidiyoruz; sağdan olabilir soldan da. Ama bize her zaman soldan destek geliyor!

(İstanbul)

Taşerona Karşı İşçi Dayanışma Derneği Başkanı GÜRCAN KELEK

"TEKEL örneği hepimize ders verdi"

İzmir'de belediyenin Park ve Bahçeler bölümünde çalışan ve sendikalaşmak için mücadele yürüten taşeron belediye işçileri, sendikalar tarafından sömürü karşısında yalnız bırakıldılar. Ancak güvencesiz çalışmaya karşı mücadele yürütmekte kararlı olan işçiler taşerona karşı işçi dayanışma derneğini kurdular. 1 Mayıs'ta ilk kez alanlara çıkan dernek, yalnızca patronun değil sendikaların oyunlarıyla da karşı karşıya kalsa da mücadele edeceğini söylüyor.

- Derneğin kuruluş sürecini ve amacını anlatır mısınız?

Gürkan Kelek (Taşerona Karşı İşçi Dayanışma Derneği Başkanı): İBB Park ve Bahçeler'de taşeron işçileri içinde 2008'in Ağustos ayında örgütlenme çalışmalarımız başladı. Belediye Başkanı Aziz Kocaoğlu o dönemde bize "örgütlenin gelin" dedi ve bizim örgütlenmemize destek verdiğini açıkladı. Sendikalar da destek verince söylediler. Ama biz 31 Aralık 2008 günü işten çıkarıldık. Aziz Kocaoğlu'yla görüşme talep ettik, kabul etmedi bize verdiği sözü tutmadı. Daha sonra biz karar alarak 6 Ocak 2009 günü oturma eylemine başladık. Eylem 72 gün sürdü; bu eylemin içinde açlık grevi de yapıldı. Bu arada Aziz Kocaoğlu'yla görüşmeler olumsuz sonuçlandı. 72 günün sonunda DİSK genel başkanı Süleyman Çelebi ve üç şube başkanı gelerek bize söz verdi; bu sorunu çözeceği taşeronun ortadan kalkacağı konusunda. Hazırına kadar bunu yapacağını söyledi. Biz de 1 hafta sonra taşeronda işe başladık. 2009'da bize verilen hiçbir söz tutulmadı ve 2010 yılında yine taşeron firmada çalışmaya başladık.

Biz de bu oluşan durumdan kaynaklı sürekli verilen sözlerin tutulmaması karşısında örgütlenmeye başladık. İlk olarak sendikalarda örgütlenmek istedik, fakat sendikalar buna yanaşmadı. Bizi örgütlemek istemedi. Sendikalarda örgütlenme olanağı olmayınca biz de örgütlü gücümüzü dağıtmamak ve daha güçlü bir şekilde mücadele yürütmek için dernek kurduk. Derneğin kurulma nedenlerinden biri; sendikaların bizi örgütlemeye yanaşmamasıdır. Amacımız tüm taşeronda çalışan işçileri bir araya getirip taşerona karşı daha etkili bir mücadele yürütmektir.

- Dernek çalışmalarını başlandıktan sonra işyerinde yaşadığınız sorun-

lar var mı?

- İşçiler üzerinde yoğun baskı uygulamaya başlandı, işten atılmalar oldu, işçiler üzerinde tehditler yoğunlaştı, en ufak bir şeyde dahi tutanak tutulmaya başlandı, sert disiplin uygulamaları artırıldı.

İşveren, derneğin kendine sorun olacağını düşündüğünden derneğe karşı bir cephe yaratılmaya çalışılıyor. Derneğin anti-propagandasını yapıyorlar. Genel olarak işçilerin derneğe gitmemesi için ellerinden geleni yapıyorlar.

- İşçilerin derneğe karşı tepkileri nasıl?

- İşçiler derneğe biraz mesafeli bakıyorlar. Bu mücadele uzun soluklu bir mücadeleye. İşçiler için sendika daha iyi bir yer ama onlarda işçileri örgütlemiyor. Yavaş yavaş işçiler arasında derneğin adının daha fazla anılacağını düşünüyorum. Çeşitli kitapçıklar çıkartıp belediyenin diğer iş kollarında dağıttık, olumlu tepkiler aldık. Derneğin ciddi anlamda bir anti-propagandası yapılıyor bu da bizim sorunlarla karşılaşmamıza neden oluyor.

Başkan Yardımcısı Ümit Şimşek: Taşeronda siyasi partilerin etkili olması, işsizliğin İzmir'de etkili olması, Belediye Başkanının etkisinin önemli derecede olması işçileri etkiliyor. Ama önümüzdeki süreçte hem dernek hem de sendikal örgütlülük talebi önemli oranda artacaktır. Biz eğitim, panel ve programlarıyla ve yaptığımız işlerle taşeron işçilerini bir çatı altında toplayacağız.

- 1 Mayıs'ın kitlesel geçmesi ve önümüzdeki süreç hakkında ne düşünüyorsunuz?

- 1 Mayıs'ın kitlesel geçmesi gelecek için umut veriyor. Özellikle artan işçi direnişlerinin bunda etkisi var. TEKEL örneği hepimize ders verdi. İlerde bu gibi direnişler artacaktır. Biz de kendi mücadelemizi sonuna kadar yürüteceğiz.

- Sendikada örgütlenme mücadelesinin devam edecek mi?

- Evet. Sendikalar bize sırtını döndü ama işçilerin en önemli mücadele yeridir sendikalar. Sonuna kadar bunu sürdüreceğiz. Biz sendikalarımızı geri alacağız.

- Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

- Taşerona karşı mücadelemizi park ve bahçelerden başlatıp diğer alanlarla birlikte büyüteceğiz bu konuda tüm duyarlı kamuoyunu mücadelemize destek olmaya, beraber mücadele etmeye çağırıyoruz.

(İzmir)

UHAB IV. Kongresi Gerçekleştirildi

Uluslararası Halkın Avukatları Birliği – UHAB (International Association of People's Lawyers – IAPL) 29-30 Mayıs 2010 tarihlerinde Hollanda'nın Utrecht kentinde IV. Kongresini gerçekleştirdi. Kongreye Afganistan, Belçika, Brezilya, Filipinler, Hollanda ve Türkiye'yi temsilen avukatlar katıldı.

En geniş kategoride ezenler ve ezilenler mücadelesi olarak tanımlanan sınıflar mücadelesi alanında, ezilenlerin yürütmüş olduğu sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesine destek vermek amacıyla 2000 yılında gerçekleştirilen kongre ile kuruluşunu tamamlayan Uluslararası Halkın Avukatları Birliği – UHAB (International Association of People's Lawyers – IAPL) 29-30 Mayıs 2010 tarihlerinde Hollanda'nın Utrecht kentinde IV. Kongresini gerçekleştirdi. Kongreye Afganistan, Belçika, Brezilya, Filipinler, Hollanda ve Türkiye'yi temsilen avukatlar katıldı. Almanya'dan katılan avukat ise gözlemci olarak Kongredeki yerini aldı.

Önce; 28 Mayıs günü Den Haag (Lahay) da bulunan Uluslararası Ceza Mahkemesi – UCM (The International Criminal Court – ICC) 'ye ziyarette bulunarak mahkeme hakkında ayrıntılı bilgi alıp tartışan Kongre delegeleri, sonraki gün Kongre'nin yapılacağı Utrecht kentinde yeniden bir araya geldi.

Her defasında ana bir gündemle toplanan kongrelerin dördüncüsünün ana gündemini mültecilik, sığınmacılık ve göçmenlik oluşturmaktaydı. Dolayısıyla ilk gün divan başkanlığınca yapılan selamlamanın ardından bu konuya ilişkin foruma başlandı. Öncelikle konuşmacılar kendi ülkelerine ilişkin sunumlar gerçekleştirdi. Bir bakıma rapor niteliği taşıyan bu sunumları konu başlıklarına göre şöyle sıralamak mümkündür:

- * Mülteciliği Sınırlamaya Dönük Önleyici Yasalar ve Hollanda'da Mültecilerin Durumu
- * Jose Maria Sison Davası

- * Türkiye'de Mültecilerin Durumu ve Festus Okey Davası
- * Türkiye'de Yerinden Edilen Kürtler ve Hukuki Süreç

Yukarıda belirttiğimiz konuların tartışıldığı birinci günden sonra, ikinci gün Kongre, UHAB Başkanının raporunun sunulmasıyla resmen açılmış oldu. Kurumun 2006'da gerçekleştirilen III. Kongresi'nden itibaren gerçekleştirilen faaliyetlerinin anlatılıp değerlendirildiği raporda dört yıllık sürenin belli eksikliklerine rağmen esasen başarılı olduğuna vurgu yapıldı. Daha sonra ülke raporlarının sunumuna geçildi. Ülke delegasyonlarının kongreye sundukları raporları şu şekilde kategorize etmek mümkün:

- * Almanya: TKP/ML ve DHKP/C örgütlerine yönelik Almanya'da yürütülen soruşturmalar, Kürt mültecilere yönelik baskılar
- * Belçika: DHKP/C davası ve Kürt kurumlarına yönelik baskılar
- * Afganistan: Seçimler, devlet ve Taliban'ın halka yönelik baskısı bağlamında genel değerlendirme
- * Brezilya: Topraksız Köylü Hareketi ve genel hak arama mücadelesi
- * Filipinler: Arroyo rejiminin kontrgerilla örgütlenmesi, katliam ve toplu mezarlar
- * Türkiye: Hasta tutsaklar, Engin Çeber davası, Özel Yetkili Ağır Ceza Mahkemele-

ri, Hrant Dink davası

Ülke raporlarının ardından UHAB'ın on yıllık kısa değerlendirmesi ve örgütsel sorunlar tartışıldıktan sonra beşinci kongreye kadar olan üç yıllık süreçte atılması planlanan adımlar tartışıldı. Ülke delegasyonlarının sunduğu önergelerin bir kısmı hakkında UHAB bildirisi çıkarılması kararlaştırıldı. Türkiye'de KCK operasyonları sonucu tutuklanan Kürt siyasetçilerinin, kamuoyunda 'taş atan çocuklar' olarak bilinen tutsak çocukların derhal serbest bırakılması, Filipinler'de giderek artan devlet baskısının kınanması, Brezilya'da topraksız köylülerin davalarına bakan halkın avukatı Ermogenes de Souza'ya yönelik büyük toprak ağalarına bağlı paramiliter güçlerin öldürme tehdidine karşılık yalnız olmadığı hususlarında bildiri yayımlanması kararlaştırıldı. Yine önümüzdeki döneme ilişkin oluşturulacak bir fact-finding heyetinin Filistin'de yerinde inceleme yapabilmesinin olanaklarının araştırılması kararlaştırıldı.

En son seçimler gerçekleştirildi. Bunun sonucunda önceki dönem başkan ve başkan yardımcısı ve aynı bileşenden oluşan sekterarya ile yola devam edilmesi kararlaştırıldı. Kongrenin resmi kapanışının ardından bütün delegeler kendi dillerinde ve hep birlikte söyledikleri Enternasyonal Marşı ile kongreyi fiilen sonlandırdılar.

Kaypakkaya, 37 yıldır kavgamızda yaşıyor, asırlar boyunca da yaşayacak!

Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya'nın katledilişinin 37. yıl dönümünde, İsviçre Partizan ailesi olarak 23 Mayıs Pazar günü Basel'de bir anma gecesi organize edildi.

Anma etkinliği Kaypakkaya şahsında, devrim ve komünizm mücadelesinde şehit düşen enternasyonal proletaryanın tüm neferleri için yapılan saygı duruşuyla başladı. Gece Tertip Komitesinin konuşmasının ardından sempozyum bölümüne geçildi.

Sempozyuma konuşmacı olarak Partizan temsilcisinin yanı sıra, Haluk Gerger ve Faik Bulut katıldı. Türkiye ve dünyadaki siyasal gelişmelerin ve İbrahim'in hayatı ve mücadelesi gibi konuların ele alındığı sempozyum ilgi ve beğeni ile izlendi.

Sempozyum sonrası verilen aranın ardından Geceye TKP/ML MK SB tarafından gönderilen mesaj okundu. Tiyatro Piya elemanı Medine Akbaş'ın "Oğulları Öldürülen Anlar" adlı oyununun ardından Şivan Perwer'in sahne almasıyla birlikte salonda coşku doruğa çıktı. Hasan Sağlam'ın söylediği güzel ezgilerin ardından, gençlerin gönülünde taht kuran Grup Şiar'ın söylediği devrimci marş ve ezgilerle program son buldu. (İsviçre Partizan taraftarları)

İngiltere'de yüzbinler eylemde!

İngiltere'de İşçi Partisi'nin, vergileri artırma projesini protesto eden yüzbinlerce emeççi 1 Haziran günü greve gitti. Grev kapsamında belediyelere bağlı olarak eğitim veren okulların üçte birinde eğitim verilmedi. Ulusal Öğretmenler Sendikası'na (NUT) bağlı 200 bin öğretmenin katıldığı eylem son 20 yılın en kitlesel grevi olma özelliği gösteriyor. Öğretmenler vergilerin artırılmasını ve bir yıl için önerilen yüzde 2.45'lik zammın yetersiz olduğunu dile getirecek sokaklara çıktı. Üniversite ve Yüksek Okul Sendikası (UCO)'nın da destek verdiği greve sahil güvenlik ve iş bulma kurumları gibi yerel yönetimlere bağlı birimlerde ve Heathrow Havalanı'nda çalışan yaklaşık 100 bin emeççi ile öğretim üyeleri de katıldı. Başta Londra olmak üzere birçok şehirde yapılan eylemlerle vergilerin artırılması ve maaşlara yapılan düşük artışlar protesto edildi.

Fransız Çalışma Bakanı Eric Woerth'in eylem yapan işçilere yönelik "yürümekle hiçbir işi haledemezsiniz" sözleri tepkilerin daha da büyümesine neden oldu. Fransa'da yapılan anketler sendikaların çağrısı ile yapılan eylemlere çok yoğun bir destek olduğunu ortaya koydu.

Naziler Binlerce İnsan Tarafından Protesto Edildi

Hildesheim'da 5 Haziran günü yürüyüş yapmak isteyen Naziler her renkten ve kesimden binlerce anti-faşist tarafından protesto edildi. Polisin aldığı yoğun önlemlerden dolayı ise Nazi yürüyüşü tam olarak engellenemedi.

Naziler planlanan şekilde bloke edilemese de, yürüyüş güzergahı kısmen engellendi. Yabancıların en yoğun yaşadığı Nordstadt'da 300 kişilik bir grupla, polis güvenliğinde yürüdüler.

5000'e yakın anti-faşist'in katıldığı protesto yürüyüşüne ATİF ve YDG taraftarları da pankart, bayrak ve sloganlarla katılım sağladı.

Fransa'da grev!

Tüm Avrupa'yı etkisi altına alan ve etkisini giderek artıran grev dalgasının sarı sınırları Fransa'ya sıçradı.

Fransa'da 65 yaşında emeklilik yasa tasarısına karşı altı sendikaların çağrısı ile 27 Mayıs günü gerçekleştirilen iş bırakma eylemi hayatı durma noktasına getirdi.

Şehirlerarası ve AB ülkeleri arasında kullanılan ulaşımın yüzde 80'ini karşılayan hızlı tren seferleri iş bırakma çağrısı ile nerdeyse durdu. Grev nedeniyle dört trenden üçü çalışamaz iken Fransa ile; İtalya, İsviçre, İspanya ve Almanya arasında ulaşım kesildi.

Aynı durum havayolları içinde geçerli. 07.00–13.00 saatleri arasında yapılan iş bırakma eyleminin etkisi ile uçak seferleri yüzde 30 oranında azaldı. Posta eğitim medya ve enerji alanında grev, hayatı durdurdu. Fransız devlet televizyonu çalışanları sendikalarının çağrısı ile iş bırakırken ülkenin birçok şehrinde yapılan eylemlere öğretmenlerin gösterdiği yoğun ilgi nedeniyle okullarda dersler iptal edildi. Fransa'da hükümet çalışanların emekli olması için en az 40 yıl çalışmasını zorunlu kılan yasa tasarısı emeççilerin büyük tepkisi ile karşılaştı.

Evrensel Bakış

NPT Konferansı ve İran-ABD düellosu

Nükleer Silahların Yayılmasının Önlenmesi Anlaşması (NPT)'ni gözden geçirme konferansı Mayıs ayında ABD'nin New York kentinde gerçekleştirildi. NPT'nin 1970'te "Nükleer Silahsızlanma", "Nükleer Enerjinin Barışçıl Kullanımı" ve "Nükleer Silahların Yayılmasının Önlenmesi"ni içeren üç temel üzerinden inşa edildiği söylenece de esas amaç o dönem nükleer silahları elinde bulunduran ülkelerin nükleer gücünün denetimleri dışına çıkmasını engellemektir. NPT'ye 189 ülke imza atmıştı. (Yürürlüğe girdiğinde nükleer silahlara sahip ülkeler ABD, İngiltere, Rusya, Çin ve Fransa'ydı. Sonrasında bu ülkelere anlaşmada imzaları bulunmayan İsrail, Hindistan, Pakistan ve K. Kore de dahil oldu.)

NPT Konferansına damgasını vuran ülke ABD'nin hedef tahtasında olan İran'di. İran heyetine Cumhurbaşkanı Mahmud Ahmedi Nejat bizzat başkanlık etti. ABD'nin, İslam Cumhuriyeti'nin kuruluşundan bu yana İran'ın bölgedeki etkinliğini kırma çabası içinde olduğunu biliyoruz. NPT Konferansı'ndaki tutumu da bu çabanın devamı olarak karşımıza çıkmıştır. Dünyada varlığı bildirilen nükleer silahların en fazlasının sahibi olan ABD (5 bin 113 nükleer silah başlığı) tek bir nükleer silahlı olmayan İran'ı NPT'yi ihlalle suçluyor. İran'ın

nükleer silah üretme peşinde olduğunu iddia ederek bu ülkeye sıkı yaptırımlar uygulanmasını, nükleer çalışmalarını sonlandırmasını istiyor. Bunun aksi yönündeki gelişmelerin bölgesel bir savaş durumu ortaya çıkaracağını iddia ediyor. İran ise ABD'nin iddialarının hiçbirinin maddi temeli olmadığını, nükleer çalışmalarının barışçıl amaçlı olduğunu ve bunun ABD ve diğer nükleer çalışmaları olan ülkeler gibi kendilerinin de hakkı olduğunu yineledi.

Ayrıca ABD gibi nükleer silah kullanıp birçok savaş suçu işleyen bir ülkenin nasıl olup da UAEK (Uluslararası Atom Enerjisi Kurumu)'nun yönetiminde yer alabildiğini sorup UAEK'nin hep nükleer silah sahibi ülkelerin lehine çalıştığını ifade etti. Konferansta İran, ABD'nin çıkarmak istediği ağır yaptırım kararlarına karşı ABD'de bu yaptırımları hayata geçirmek için yoğun diplomatik görüşmelerde bulundu.

Konferans sonrası geline aşamada Obama'nın Brezilya devlet başkanına gönderdiği mektupta görüldüğü gibi ABD'nin taleplerini de içeren Türkiye, Brezilya ve İran dışişleri bakanlarının imzalarının bulunduğu bir anlaşma metni 17 Mayıs'ta Tahran'da imzalandı. Anlaşmaya göre, özünde İran ile ABD, Rusya, Fransa ve UAEK'nin oluşturduğu Viyana Grubu, anlaşmayı desteklerle

İran 1 ay içinde yüzde 3,5 oranında zenginleştirilmiş 1.200 kg.lık uranyumu Türkiye'ye teslim edecek. Karşılığında ise Viyana Grubu yüzde 20 oranında zenginleştirdiği 120 kg nükleer yakıtı 1 yıl içinde İran'a teslim edecek. Değişim ise 1200 kg.lık uranyumun muhafaza yeri değişim gerçekleşinceye kadar Türkiye olacak.

İran'la yapılan anlaşma sonrası oluşan genel atmosfere bakacak olursak, bugün UAEK'nin (buna ABD de diyebiliriz) isteklerinin anlaşma metnine girdiği açığa çıksa da en başta ABD, yaptığı anlaşmalarda anlaşmanın olumlu ancak ciddi kaygıları gidermediğini belirtti. Anlaşmanın hemen ardından İran'a yönelik yaptırım taslağını BM Güvenlik Konseyi'ne sunması ve özellikle Rusya ve Çin'le olan pazarlıklarını yoğunlaştırması ABD'nin bu anlaşmayı tanımlarken kullandığı "bir kağıt parçası" söyleminde ne kadar samimi olduğunu gösteriyor! **ABD'nin esas isteği İran'ın nükleer çalışmalarını tamamen durdurmasını sağlamaktır ki bu NPT'nin kendisine aykırı.** İran'ın NPT hukuku uyarınca dahi çalışma yapmasını istemeyen ABD'nin çifte standartını en açık haliyle NPT'nin konferans sonrası yayımladığı sonuç bildirgesinde yaptığı İsrail'in NPT imzacısı olma çağrısı ve eleştirisine bile tahammül edememe tavrında görülmektedir.

Yapılan anlaşmayla ilgili görüş noktasında Almanya, Fransa, İtalya, Rusya gibi ülkelerin ortak paydası, anlaşmanın İran'ın nükleer çalışmalarındaki endişeleri gidermediği oldu. Bu ülkeler içinde önce anlaşmayı olumlu karşılayanlar

değiştiren ülkeler olduğunu da belirtmekte fayda var. Velhasıl bugün emperyalist devletler ikiye bölünmüş karakterlerine uygun olarak İran'ın zorunlu kalarak da olsa verdiği büyük tavizi yok sayıp kendi hukuklarını çiğneyerek İran'a karşı uygulanacak yaptırım maddelerinde uzlaşmalarını açıkladılar. Emperyalistler arası uzlaşmanın çıkarılmasının yön vericiliğinde olduğunu yani geçici süreleri kapsadığını da unutmamak gerek. Zira İran'da bir yandan herhangi bir yaptırım kararının alınmasının anlaşmanın iptali anlamına geleceğini söyleyip ABD'ye meydan okurken bir yandan da anlaşmayı destekleyip olumlu bulan ülkelerin sayısını artırmak için diplomatik faaliyetlerini sürdürecektir.

Gelelim ABD'nin İran'a yönelik yaptırımlara karşı Rusya ve Çin'in nasıl desteğini aldığı sorusunun yanıtını aramaya. Çin bilindiği gibi İran'a uygulanan önceki üç ambargoya da o ya da bu sebeplerden destek vermişti. Bugün büyüyen ekonomisi, artan enerji ihtiyacı ve İran'la olan ticari ilişkileri uygulanacak yaptırım kararına pek sıcak bakmamasına neden oluyor. ABD'nin Çin'e petrol ihtiyacını karşılamak için farklı alternatifler gösterip bu yönde taahhütlerde bulunması ve üstünde uzlaşan yaptırım planlarının Çin'in İran'la ticari ilişkisini çok fazla etkilemeyecek olması yaptırımlara karşı isteksiz de olsa evet oyunu vereceğini açıklamasındaki önemli etkenler.

Rusya'nın ise ABD'nin Ukrayna ve Gürcistan'ın NATO üyeliğinden ve Ortadoğu'ya bir füzesavar sistemi kurmasından vazgeçmesi karşılığında İran'a

yönelik yaptırım kararı taslağına onay verdiği belirtiliyor. Ayrıca son günlerde basına da yansımış olan ABD'nin İran'a silah satan Rus şirketleri kara listeden çıkarması, birkaç hafta önce Türkiye'nin, içinde enerji ve güvenlik gibi konuların bulunduğu 20'ye yakın anlaşma imzalamasına ABD'nin sesini çıkarmaması dikkat çekicidir.

Son olarak ABD'nin desteği ve öne çıkarması olmasa bırakalım bölgenin parlayan yıldızı yakıştırmalarını, gaz lambası bile olamayacak TC'nin bu süreçteki yaklaşımına bakıp yazımızı bir sonuca bağlayalım.

Bu süreçte TC'nin rolü özellikle öne çıkarılmıştır. ABD, İran'a uzun bir süre TC üzerinden mesajlarını göndermiştir. Ancak TC'nin genel duruşu itibarıyla bölgede pek güven duyulan bir ülke olmaması nedeniyle olacak ki İran müzakerede arabulucu olarak Brezilya'yı istemiş, ancak TC de aslında ABD'nin mesajcısı olarak anlaşma öncesi müzakerelere dahil edilmiştir. Bölgede yıldız parlamaya çalışan TC'nin istediği, nükleer pazarlıkta diplomatik yollarla bir çözüm bulunulması. Bunun birinci nedenini hepimizin malumu "mili çıkarlar" oluşturuyor. TC İran'la 2008'de 10 milyar dolara çıkarttığı ticaret hacmini 2011'de 20 milyar dolara yükseltmeyi hedefliyor. TC'nin ikinci büyük doğalgaz kaynağı olan İran, enerji sektörü dahil birçok alanda kâr getirecek bir ülke durumunda, olası yaptırımların İran gibi Türkiye ekonomisini de olumsuz etkileyeceği açık. Gelişecek bir savaş durumu ise bölgeye yansımaları boyutuyla TC içinde tam bir felaket

olabilir. Ayrıca TC ve İran arasında Kürt Ulusal Hareketini tasfiye etme noktasında ortak çalışmalar mevcut. Bu sorunun TC'nin temel meselesini oluşturduğu gerçeğinden hareket edersek TC'nin PKK'ya tasfiye çabasında İran'ın desteğini alması oldukça önemli ki son dönemde İran'ın Kürtlere karşı gerçekleştirdiği saldırı politikası (idamlar, PJAK'a yönelik saldırılar, tutuklamalar) bu noktada TC ve İran'ın karşılıklı çıkar birliği temelinde ortaklaştığını gösteriyor.

Bunların yanı sıra nükleer santraller kurma hazırlıkları yapan TC Başbakanı Erdoğan'ın nükleer enerji ile ilgili açıklamalarını "acaba uzun vadede bölgede nükleer silah sahibi olan ülkelere arasına mı girilmek isteniyor ve bunun bugünden zeminini mi hazırlanıyor" sorusunu akıllara getirmiyor değil.

Sonuç olarak İran'la ABD arasındaki nükleer üzerinden gelişen düellonun galibi çıkmamıştır. İran yaptığı nükleer takas anlaşmasıyla (buna manevra da diyebiliriz) ABD'yi zora sokmuştur. Önümüzdeki günlerde yaptırım planları vs. akıbeti, İran'ın bunlar karşısında alacağı tutum ABD-İran arasındaki rüzgarın ne kadar sertleşeceğini ve bölgede bir fırtınaya dönüşüp dönüşmeyeceğinin ipuçlarını barındırıyor olacak. Bu arada yine önümüzdeki günlerde açıklanacak olan ABD'nin yeni Ulusal Güvenlik Stratejisi'nin içeriği de ABD'nin önümüzdeki dönem izleyeceği stratejiyi görmek açısından oldukça önemli.

Tarihten kısa kısa

* 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası tarafından 6 Haziran 1981'de Veysel Güney Gaziantep'te idam edildi.

"Güvenlik güçleriyle silahlı çatışmaya girerek bir teğmenin ölümüne neden olduğu" iddiası ile ancak hiçbir delil olmadan Dev-Yol davasından tutuklu bulunan Veysel Güney, idam sehpasına yürürken son anlarına kadar devrime ve halka olan bağlılığını yitirmedi.

* İstanbul'da Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun (DİSK) çağrısı üzerine 70 bin işçi direnişe geçti. İşçilerin amacı Sendikalar Kanunu'nda yapılan değişiklikleri protesto etmektir. İşçiler Kartal'da Ankara Asfaltı'nı kapattı; Haymak Fabrikası işgal edildi. Bakırköy'de Londra Asfaltı'nı kapattı. Levent bölgesindeki fabrikalardan çıkan işçiler Şişli, Taksim yönünde; Türk Kablo Fabrikası işçileri ise İzmit'e doğru yürüdü. İki gün süren eylemlere polis saldırısı sonucunda Yaşar Yıldırım, Mustafa Bayram ve Mehmet Gıdak adlı işçiler ile olayları izleyen Abdurrahman Bozkurt adlı bir esnaf yaşamını yitirdi. 200'e yakın kişi yaralandı, yüzlerce işçi gözaltına alındı. "15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi" sonrası İstanbul'da 44 işçi tutuklandı.

15-16 Haziran 1970, işçi sınıfı mücadelesinde yarattığı deneyim ile tarihe derin izler bırakmıştır.

* Yıl 1968, üniversiteler boykot ve işgallerle sarsılıyor. '68 devrimci gençlik hareketi egemenlerin kâbusu olmaya başlıyor. Gençliğin öfkesi Meclis'e taşıyor. 21 Haziran'da yapılan oturumda Cumhuriyet Halk Partisi grubu adına konuşan Nihat Erim, "Bu genç kuşağın patlamasıdır" dedi.

* İstanbul'da üniversite öğrencileri 24 Haziran 1967'de Amerikan 6. Filosu'nun İstanbul Limanı'na gelişini protesto ettiler.

Demsala Dawî: Şewaxan

Mezopotamya Sinema Kolektifi'nden Kazım Öz'ün ikinci uzun metrajlı belgeseli "Demsala Dawî: Şewaxan (Son Mevsim: Şavaklar)" 14 Mayıs'ta gösterime girdi.

Nisan ayında tamamlanan ARTE France ve IDFA desteğiyle çekilen film, Dersim bölgesinde yaşanan göçebe topluluğunun yok olmaya yüz tutmuş yaşam tarzlarının, doğayla bağlarının ve kıyasıya mücadelelerinin yanısıra insani ilişkileri belgeliyor. Hayırcılıkta geçinen Şavaklar, kışları Pertek ve Çemişgezek bölgelerinde yaşıyorlar.

Belgeselin çekimleri Şubat 2007 ile Ağustos 2008 arasında yaklaşık 19 aylık bir sürede 7-8 kişilik bir ekip tarafından gerçekleştirildi. Uzun süren yapım öncesi çalışmaların ve araştırmaların sonunda, belgesel ekibi Dersim coğrafyasının dört mevsimini ve geçerlik hayatını Şavaklı bir aile ile birlikte yaşayarak belgeleri.

Çekimler başta Pertek ve köyleri olmak üzere göçerleri taşıyan Ovacık ve Munzur dağlarının çeşitli bölgelerinde yapıldı. (H. Merkezi)

Kurfalı'da festival

Kartal Kurfalı Mahallesi'nde Pir Sultan Abdal Kültür ve Dayanışma Derneği'nin Kartal Belediyesi'nden cemevi talebinin olumsuz yanıtlanması üzerine belediyeye ait arazide 3 gün boyunca süren bir festival gerçekleştirildi. Dernek bu festival sürecinde alanı işgal ederek cemevi kurdu ve alevi halkının meşru hakkının devlet tarafından karşılanması talebinde bulundu. Bizler de Umud Yayıncılık olarak kitap standımızla bu festivalde yerimizi aldık. (Kartal)

İnciraltı yurt katliamı!

70'li yıllar tüm dünyada ve ülkemizde devrimci rüzgârın estiği yıllardı. Toplumsal muhalefet tavan yapmış, devrimci dalga tüm ülkeyi sarmıştı. Faşist diktatörlük gelişen, büyüyen devrimci dalga karşısında ne yapacağını bilemez olmuş toplumu, devrimcileri sindirmek için bireysel, toplu katliamlara girişmekteydi. Türkiye'nin dört bir yanında yükselen devrimci dalga egemenleri sarsmış onlara korku salmıştı.

12 Eylül Faşist Cuntasının karanlığı yaklaşmaktaydı. Türkiye'nin pek çok ilinde sıkıyönetim ilan edilmişti. Egemenler sıkıyönetimle ülkeyi saran devrimci dalganın önünü kesmek istiyorlardı. O önemde İzmir de sıkıyönetim uygulanan illerden biriydi. 1980 yılının Haziran aylarıydı. Üniversiteye giriş sınavları Türkiye'nin birkaç ilinde yapılır dört bir yanda öğrenciler üniversite sınavlarına girmek için sınav merkezlerine gelirlerdi. İzmir de bu sınav merkezlerinden biriydi. Diğer illerden gelen öğrenciler devlet tarafından istek doğrultusunda devlet yurtlarına yerleştirilirdi. 1980 yılı Haziran ayında İzmir'e diğer illerden üniversite sınavına girmek için çok sayıda öğrenci gelmişti. Bu öğrencilerin bir kısmı İnciraltı Devlet Yurtlarına yerleştirildi. İnciraltı Devlet Yurdu o dönemde devrimci öğrencilerin yoğunlukta olduğu ve öğrenciler tarafından seçilen devrimci bir öğrenci komitesi tarafından yönetilirdi. Her yıl üniversite sınavı için gelen öğrenciler için belli programlar belirle-

nir, onlar yapılırdı. Son akşam da bir şenlik yapılır sınava girecek öğrencilere moral verilir. Yine gelen öğrencilere bir program çıkarıldı.

Tarih 12 Haziran 1980. Yurdun bahçesine kurdukları platformla yaklaşık bin öğrenci yurdun bahçesini şenlik alanına çevirmişler kimi halay çekerek, kimi çimlerin üzerinde hep beraber türküler marşlar söyleyerek üniversite sınavlarına girecek arkadaşlarına her yıl olduğu gibi moral vermekteydiler. Herkes mutlu coşkulu bir şekilde türküler marşlara eşlik etmekteydi. Şenlik akşam saat sekizde başlamıştı. Yurdun karşısında 20'den fazla asker sürekli beklemekteydi. Ama öğrencilerin coşkusunu onların varlığı engelleyemiyordu.

Saat dokuza doğru halaylar çekilmeye başladı. O anda dışarıda bir hareketlilik yaşanmaya, dışarıdaki asker sayısı artmaya başladı. Birden askerler yurdun içine doğru koşarak geldiler. Askerler iki sıra halinde dizilmiş olarak yurdun bahçesine girdiler. "Ayağa kalkın" diye bağırarak rastgele öğrencilerin üzerine ateş etmeye başladılar. Öğrenciler ne olduğunu anlamadan kendilerini yere atıp sürünerek yurt bloklarına kaçmaya başladı. Sınava gelen öğrencilerin nereye kaçacaklarını, yurt öğrencileri göstermeye çalışıyorlardı. Arada askerler tekrar "ayağa kalkın" diyorlar ve tekrar silahla öğrencileri ateş altına alıyorlardı. Bahçedeki öğrencilerin onlarca yaralanmış, kaçarken birbirini ezmişlerdi.

Yerde onlarca yaralı yatıyordu. 3. blokta bir kız öğrenci "burada yaralı var" diye bağırdı. Asker "gir içeri yoksa seni de vururuz" karşılığı verdi.

Yaralılar saatlerce bekletildikten sonra hastaneye götürüldü. Burada sadece pansuman yapıp karakola gönderildiler. Öğrenciler sabaha kadar uyumadan odalarında olayın şokunu yaşadılar. 13 Haziran'da sınava girecek olanlar, elleri başının üzerinde darp edilerek sınava götürüldüler. Yurt öğrencileri dışarıya bırakılmadı, dışarıyla bütün iletişimleri kesildi.

Katliamda resmi kayıtlara göre İsmail Baytak, Mustafa Uslu, Ali İhsan Tan, Hüseyin Akdağ, Mehmet Ali Arun adlı beş öğrenci vurularak bir öğrenci de kalp krizi nedeniyle yaşamını yitirdi. Onlarca öğrenci de yaralandı.

Katliam radyo haberlerinde çatışma ola-

rak gösterildi. Askerlerle öğrenciler çatışmıştı! Oysa öğrencilerin silahı bile yoktu ve yaşamını yitirenlerin hepsi otopsi raporuna göre sırtından vurularak öldürülmüştü.

Katliam sanıkları apar topar bir mahkemeyle yaşamını yitiren öğrencilerin ailelerine bile haber verilmeden ufak cezalarla cezalandırıldı. 12 Haziran 2010, İnciraltı Yurt Katliamının 30. yılı. Burada yaşamını yitirenleri anmak, egemenlere karşı mücadeleyi yükseltmekten geçmektedir.

ÇHD ve Ege 78'liler, İnciraltı Yurt Katliamının zaman aşımına uğramaması için davayı tekrar açma çalışmalarını sürdürüyor. Bu çalışma kapsamında İnciraltı Yurt Katliamını yaşamış insanlara ulaşarak katliamın unutulmasını engellemeyi ve bu katliamı geniş kesimlere duyurmayı hedeflemektedirler.

Kültür-Sanat

Toplu yürüyüş kanunu

olmaya heveslenmişti ki Ragıp onlardan önce daldı söze:

"Geçinemiyö geçinemiyö da biz geçinebiliyö muyuz sanki. Geçinemiyoruz ama kanun ne derse onu yapıyoruz, oturuyoruz oturduğumuz yerde. Boşuna mı anlatıyor sanki emniyet müdürü? Komünist tezgâhı hep bunlar. Önünü almazsan Allah muhafaza 12 Eylül öncesine döneriz. Neydi öyle, her gün bir sürü insan ölüyordu. Ne huzur vardı, ne bir şey. İşçiler eylem yapa yapa fabrikalarda üretim yapılamıyordu. Millet birbirine girmişti. Asker gelme Allah muhafaza bu günleri göremezdik. Dikkatli olmak lazım. Dikkat şart. Yine kıpırdanıyor bu komünistler..!"

Ragıp'ın bu çıkışı karşısında Ahmet ve Sami sustu. Az bir sessizlikten sonra Ahmet konuştu:

"Zaten Mehmet de işçiler eylem yapın diye anlatmadı. Geçinemiyor onlar da, işleri zor, onu anlatmak istemişti; di mi Mehmet?"

Başıyla onaylayıp konuşmaya başladı Mehmet:

"Hadi buralar neyse, İstanbul ateş pahası, sürünüyor millet. Ben onun için dedimdi" deyip devam ediyordu ki Ragıp konuşmasına izin vermeden lafını ağzına tıkarak daldı söze:

"Komünistler de hep böyle lafları konuşur kıskırtmak için işçiyi.."

Bu lafı duyan Ahmet durumun daha fazla kızışmasını önlemek niyetiyle söze girdi hemen:

"Ya Ragıp, tanımaz mısın sen Mehmet'i. Sanki komünistmiş gibi

konuşursun..."

"Ama insan ne konuştuğuna dikkat etmeli. Dikkat etmezse Allah muhafaza..." diye devam etmek istedi Ragıp. Ama bu kez konuyu değiştirme umuduydu. Sami daldı söze:

"Ya ne sorcam ben size? Siz biliyor muydunuz beş kişiden fazla yürümenin yasak olduğunu? Toplu yürüyüş kanunu muymuş neymiş, ona muhalefet olduğunu anlattı ya müdür toplantıda. Şimdi görsek milleti, düğünden çıkmış, onlu-on beşli vaziyette, alacak mıyız onları hemen içeriye?"

"Alacak tabii" diye daldı hemen Ragıp, "boşuna mı çıkmış o kanun..." diye devam edecek oldu ya Sami Profilo fabrikasını gösterdi. O yönden ilçe merkezine doğru kalabalık bir grup yürüyerek geliyordu.

"Ne oluyor orada, bir baksak mı?" Sözü bölünmüş Ragıp konuşmaya aç şekilde yeniden daldı söze:

"Bakacak tabii. Demedi mi emniyet müdürü 'fabrikaların çevrelerine özellikle dikkat edin' diye. Baksana otuz-kırk kişi yürüyor orada. Beş kişiden fazlası yasak!"

Minibüs işçilerin önünde durdu. Ragıp hemen indi, diğerleri de peşinden. "Ne yapıyorsunuz böyle?" diye sordu Ragıp. "Eve gidiyoruz" diyecek oldu birkaç işçi. "Bilmez misiniz beş kişiden fazla yürümek kanunen yasak" diye laflarını ağızlarına tıktı konuşan işçilerin. "Servis gelmedi, mecbur yürüyeceğiz, biz ne yapalım?" diye derdini anlatmaya çalıştı işçilerden bir başkası. Ragıp onun da konuşmasına izin vermedi: "Kanunu çiğniyorsunuz, ben bilmem başka bir şey. Merkezde anlatırsınız derdinizi, hadi minibüse..." diyerek minibüse doldurmaya başladı işçileri. Şaşkın işçilerin her lafını kesti Ragıp. Diğer polislerse "yapacak bir şey yok, biz de emir kuluyuz. Yasaklanmış beşten fazla yürümek" diye alttan aldı.

Ragıp omzuyla ite ite, tıksık tıksık bir şekilde

kilde ancak yirmi-yirmi beş kişiyi sığdırbilmişti minibüse. Geriye on-on beş kişi kalmıştı. Olanlardan canı hayli sıkın Mehmet "tamam tamam. Tamam Ragıp zorlama, almayacak daha. Ben bunları götürüreyim Sami'yle, sen de Ahmet'le bekle burada. Telsizle anons yapar, gönderirim bir minibüs. Kalanı da alır gelirsiniz" dedi.

Emniyet Müdürlüğü tam bir ana baba gününe dönüverdi minibüsün binaya girmesiyle. Nezarethanedeki başlarına geleni anlatmaya çalışan işçilerin konuşmaları bir yandan "ne yapacak şimdi bunları?" diye düşünüp tartışan polisler diğer yandan... İşçileri getiren Ragıp "toplu yürüyorlardı. Emniyet müdürü demedi mi, beş kişiden fazlası böyleyleken böyle diye" demişti ve getiren polisler devriye görevine geri dönmüştü. Emniyet Müdürlüğü'ndeki polislerse işçilerden "servisin gelmediğini, o nedenle evlerine yürüyerek gittiklerini" dinlemiş ve ne yapacaklarını, birbirlerine aval aval baktuktan sonra hararetli tartışmalara başlamışlardı. En sonunda gürlütüden bunalan ve işin içinden çıkamayan komiser iki polis memurunu sinirli sinirli "Gidin Emniyet Müdürlüğü'nün yanına. 'Ne yapacağımızı şaşırдық, biz bu işten bir şey anlamadık' deyin" diyerek Emniyet Müdürlüğü'nün evine yolladı.

Olan bitene Emniyet Müdürlüğü de şaşırıldı. Şaşkınlığını memurlarına sezdirmeden işçileri bırakmaları talimatı verip "yarın gündüz konuşuruz bu olanları" diyerek zaman kazandı memurlarına bu konuda söyleyeceklerini hazırlamak için.

Gece yarısında işçilerin hepsi bırakıldı. Emniyet Müdürlüğü'nden ciddiyetle çıkan işçiler biraz uzaklaştıktan sonra kahkahalara boğularak konuşmaya başladılar aralarında. Ve yorgun argın evlerine dağılırken onlar, yaşadıkları da bir Toplu Yürüyüş Kanununa Muhalefet öyküsü olarak ağızdan ağza yöreye dağıldı.

Günebakan
(Sincan I Nolu F Tipi Hapishanesi)

Öte yandan askeri açıdan istenilen sonuçlara ulaşılmıyorsa da, dönemin bir eylem ile kapatılmasının gerilla birliği ve kitlede ayrı bir heyecan yarattığını söylemek gerekir. Elbette düşman ve işbirlikçileri açısından yaşanan "heyecan" da hesaba katılmak gerekir.

Gerilla bu dönemi askeri açıdan önceki yıllara göre daha hareketli geçirmiştir. Ki bu durum yayınlara da yansımıştır. Yapılan askeri eylemler, askeri niteliğin yükseltilmesi, bu konudaki görevlerin yerine getirilmesinin yanında bölgedeki ve genel kitlenin beklentilerinin karşılanması açısından önemli bir yerde duruyor.

Bu konuda beklentilerimizden biri HPG güçleri ile ortak eylem yapılmasının kitleye yansımaları oluyor. Genel kitlede sürekli olarak HPG güçleriyle hareket edildiği gibi bir izlenim olduğunu söylüyorum. Oysa hem benim gördüklerim, hem de anlatılanlar böyle bir durumun olmadığını gösteriyor. HPG ile olan ilişkinin aynı alanda faaliyet yürüten iki dost gücün ilişkisinden daha ileride olduğunu söylemek gerekir. Ancak bu ilişkinin esasını belirleyen TC devletine karşı uzun yıllar savaş yürütmüş, bu konuda önemli başarılar ve başarısızlıklar yaşamış bu gücün deneyimlerinden öğrenme yönünde. Yine somut olarak alanın ve alanda düşman yöneliminin daha iyi anlaşılması meselesi de bunun içinde. Geçmiş dönemde yapılan ortak askeri eylemlilikler bu askeri deneyimin alınması çabasının bir ürünü. Ki bu çabanın HPG güçleri tarafından karşılığını bulduğunu söylemek gerekir.

Ancak bu ilişkinin TIKKO'nun bağımsız hareketini engelleyecek bir niteliği yok. Her iki örgüt de bu anlamda berrak bir anlayışa sahip. Öte yandan TIKKO gerillalarının alandaki hareket tarzının merkezinde kitle çalışmasının olması askeri eylemlerinin yanı sıra önceliklerinin buna göre şekillenmesi sürekli ortak bir hareketi engeller durumda. Ki iki örgütün temel farkları böyle bir şeyi daha en başından geçersiz ve gereksiz kıyor.

Bu dönem yapılan askeri eylemlere de bakıldığında var olan ilişkinin düzeyi daha doğru bir şekilde anlaşılabilir. Geçen dönemin başında aynı alanda bulunan HPG ve TIKKO gerillaları düşmana karşı ortak bir eylem gerçekleştirmiş ve düşman operasyonunu geri püskürtmüşlerdir. Yaz dönemi faaliyetinde ise TIKKO tarafından başka eylemler ve eylem girişimleri söz konusu. Bulunduğu bölgede ajan-ışbirlikçilik çalışmalarının ve fuhuş-uyuşturucu gibi yozlaştırma yönlü politikaların merkezinde bulunan **Peşik Karakolu'na** yönelik saldırı ile köylülerin tepkisini çeken ve eylemlerinin konusu olan bir **baz istasyonuna** yönelik bombalama eylemi bunlardan. Bu diziyi en son yukarıda bahsettiğimiz Hakkı Balık isimli işbirlikçi unsura yönelik saldırı oluşturuyor.

Askeri eylemlerin daha da artırılması, askerileşme düzeyinin yükseltilmesi gerillanın hedefleri arasında. Bu alanda giderek yoğunlaşan kitle faaliyetinin olmazsa olmaz parçası olarak anılıyor askeri eylemler. Elbette yürütülen bir savaş olduğuna göre askerileşmek kaçınılmaz bir ihtiyaç, hatta zorunluluktur.

Barınak süreci öncesinde yeni gerillaların eğitimi de önemli bir yerde duruyor. TIKKO'nun niceliksel varlığının her sene giderek artırılması, görevlerin her geçen gün daha nitelikli olarak ele alınmasının olmazsa olmaz parçası durumunda. Sınıf mücadelesinin genel ihtiyaçlarının yanında, alanda genişleyen ve giderek yoğunlaşan kitle çalışmasının ihtiyacının karşılanması, TIKKO'nun niceliğinin yanı sıra niteliğinin yükselmesi ile ilgili ideolojik-politik ve belli düzeyde askeri eğitim esas olarak barınak sürecinde yoğunlaşıyor. Ancak askeri eğitimin esas pratik süreçle karşılanıyor. Bu da doğal elbette ki; savaş en çok savaşın içinde, onun yakıcı pratiğinde öğrenilebilir.

Yeni savaşçılar, gerillaya katılımının pratik süreç içerisinde olmamasından dolayı, kendilerini doğrudan "eğitim sürecinin" içinde buluyorlar. Bu koşullarda verilen ilk eğitim, silah söküp takmanın yanı sıra diğer askeri malzemelerin kullanılması ve korunması üzerine oluyor. Yine gece yürüyüşleri, yürüyüş kolu eğitimi, arazi bilgisi bu süreçte veriliyor.

Barınak süreci öncesinde ise eğitim koşullarının uygun olmasından dolayı yeni savaşçılar daha bütünlüklü bir eğitimden geçiriliyor. Eğitimin önemli bir kısmı pratik süreç içinde kazanılan deneyimlerden edinildiği için belki biraz "sıradan" geçiyor. Elbette "sıradanlık"tan kastımız özensizlik değil. Pratik süreç içerisinde deneyim elde edilse de, eğitimler yeni baştan öğretiliyormuş gibi ciddiyetle ele alınıyor. Eğitimin asıl heyecanlı ve keyifli kısmı ise sonradan geliyor. Yeni gerillanın sürdürdüğünü, mevzilediğini, kimi zaman takla atıklarını ve dengelerini ölçmek için kendi etrafında döndükten sonra sabit bir hedefe nişan alma ya çalıştıklarını görmek için keyifli kısmı oluyor. Heyecan verici olan ise atış talimini izlemek olu-

yor. Ben izlerken heyecanlandığıma göre, gerillaların durumunu tahmin bile edemiyordum. O an cansız bir hedefe ateş edenler, savaşın içinde canlı hedeflere, düşmana yönlendirecekler namulularını. Burada okuyucunun özellikle merak ettiğini düşündüğüm bir şeyi belirteyim, eğitimde sıkılan kursunlar çoğunlukla hedefi buluyor. Hedefi bulmayan az sayıda kursunun hedefe gönderilmesi ise zaman meselesi. Güçlü bir pratiğin en iyi eğitim olacağı gerillanın bilincinde. Her yeni gelenin, birlik içinde ayrı bir coşku yarattığını söylemek gerekir. Daha öncede söylediğim gibi bu, faaliyetin nicelik ve nitelik olarak artırılması demek. Düşmana daha fazla yönelmek yeni faaliyet alanlarına açılıp daha geniş bir kitleye kucaklaşmak demek. Bu durum üzerine konuşurken Barbara'nın bir sözünü hatırlatıp bunu duymamı istiyorum; **"Dağlarda hepiniz için mevzi hazırlayacağız!"** Evet yıllarca önce Barbara'nın seslendiği gibi sesleniyorlar ve savaşa çağırıyorlar. Yeni katılacak olan her gerilla yeni bir mevzi, daha güçlü bir savaş demek. Ve yeni gelen ve alanda ustalaşma çabası veren her gerillanın gözünde savaş büyütme, sorumluluk alma kararlılığının olduğunu söylemem gerekiyor.

Barınağa hazırlık süreci aynı zamanda emek yoğun bir süreç. Hoş gerillanın her pratiğinin böyle olduğunu söylemeye gerek yok sanırım. Ancak barınağa hazırlık bu açıdan ayrı bir yerde duruyor. Depolar açılıp kapanıyor. Tonlarca malzeme barınağa doğru sırtlarda yola çıkıyor. Daha bahar süreci olası bir durum için hazırlık yapılıyor. Düz yollardan değil sarp yamaçlardan, nehirlerden geçiliyor. Kimi zaman yağmur bindiriyor, kimi zaman yakıcı güneşin altında ilerleniyor. Onca git-gel arasında değişmeyen tek şey ağırlığı ortalama 25-30 kg. bulan yük oluyor. Kimi zaman erzak, kimi zaman askeri malzemeler ve kiminde de kitap-kırtasiye malzemeleri... Söylemek gerekir ki gerillanın bu yükü taşımasında etkili sadece fiziksel gücü değil bundan daha çok moral gücü, motivasyonu oluyor. Bu anlamda yük taşıma işinin keyifli ve neşeli geçtiğini söyleyebiliriz. Fiziksel zorlukların üstesinden moral gücü ile

geliyor gerillalar... Bu sürecin keyifli geçmesinin sebeplerinden biri de bazen "kazayla" patlayan çuvalar, paketler oluyor. Bunlardan ise barınak için alınmış bir "askeri malzeme" sınıfına giren çerezler, çikolatalar vs. çıkıyor. Ve bir kez ortaya çıktığında bunların tadına bakmak değil asıl bakmamak kuralsızlık sayılıyor gerillada. Sanıyorum komutanlık malzeme alımında "bu konuları" hesaba katıyordu.

İşin aslına gelirse sadece bu türden malzemeler değil birçok malzeme yeniden çuvalanmak, paketlenmek kısacası korunmak zorunda kalıyor. Yani kazalar sadece çerez, çikolata gibi "askeri malzemelerin" başına gelmiyor. Her malzeme için bir firelik miktar söz konusu. Çünkü her birinin zor şartlarda elde edildiği ve bunun hakkını verecek tarza korunması gerektiği biliniyor.

Zamanı gelince barınağa doğru yola çıktığımızda yolun zorluğunu daha iyi anlıyoruz. Üstelik benim sırtımda sadece kendime ait eşyalarım var. İsrar etmeme rağmen taşıttırıyorlar. Yolu gördüğümde eğer daha fazla yüküm olsaydı nasıl hareket edeceğim düşüncesi aklımdan geçmiyor değil, yine de yapmanın bir yolunu bulurum sanırım.

Bazen öyle kayalık yerlerden geçiyoruz ki, birkaç metrelik patikaya bile düz yola çıkmış hissinde kapılıyorsunuz. Kimi zaman yolun bittiğini düşünüyorum. Kayalar önümüzde bir dik duvar gibi uzanıyor ya da inişe izin vermeyen bir uçurumun önünde buluyorum kendimi. Ama hemen peşinden yolun devam ettiğini görüyorum, gerilla yolu kolaylaştırıyor, aşılması asılır hale getiriyor. Hiç kaza olmuyor değil, ben ufak tefek şeylerle karşılaştım ama çok daha ciddi kazaların ucuz atlatıldığını anlatılanlardan çıkıyor. Daha dikkatli olmaktan başka çıkar yolu yok gerillanın. Yine yapılması gerek bir iş var ve yapmak için önlerine çıkan bütün fiziksel zorlukları aşmak gerekiyor.

Barınağa uzun bir yürüyüşün ardından varıyoruz. Bir gerilla gözü ile nasıl bakılır bilmiyoruz ama benim için beklenmedik bir yer oluyor. Doğa, coğrafya bir yanda olduğu gibi duruyor, fakat diğer taraftan yaklaştığınızda fark edebiliyorsunuz. Küçük giriş özenle kamufle edilmiş çünkü. Bu giriş kapısının önünde bir heyecana kaplıyordum, farklı bir dünyaya adım atacağım gibi. Barınak yaşantısının yanı sıra barınağın yapısına dair de birçok soru sormuştum gerillalara, şimdi veri-

len cevapların karşılığını almaya geldim. Önümdeki ayları burada geçireceğimi düşünmek bir taraftan da ürpertmiyor değil, en azından yalnız olmayacağımı bilmek güzel!

Biz barınağa yaklaştığımızda barınaktakiler bizi karşılamak için dışarı çıkıyorlar. Nöbetçi bizi çok daha önceden görüp içeriye seslenmiş, bu ilk karşılaşmada bir nevi yeniden misafir durumuna geçiyordum. Bir süre önce bizden ayrılmış barınak süreci ekibi şimdi tekrar karşımda. Hepsini ile tek tek selamlaşım hal hatır soruyorum. Haftalarca süren yorucu çalışmadan çıkmış hepsi, teker teker kutluyorum.

Barınağın içi anlatılan onca şeye rağmen yepyeni bir dünya geçerken. İnsan yaratıcılığının yansıdığı başka bir alan olan F tiplerinde kalmış bir devrimci anlamı; tutsakların tecrit koşullarına karşı sosyal yaşamı sürdürmek için buldukları yöntemleri gören bir gardiyanın **"bunların hepsi mucit mucit"** diyerek yorumda bulunduğunu. Barınağı gördüğümde benim aklıma gelen de bu hikâye oluyor. İnsanoğlunun bir yıllardan bu yana geliştirdiği yaratıcılık bu! Sadece mühendislikle alakalı değil, sanatsal bir şeyler de var bunda. Mimarinin içinde sanatsal bir şeyler barındırması yadırganamaz sanırım. Elbette karşımda duran ülkemizde gördüğümüz şekilsiz betonarme yapılardan biri değil, fakat mevcut coğrafi koşullarda onlardan çok daha konforlu geldiği kesin! Okur belki bu durumu abarttığımı düşünecektir fakat öyle olmadığını iddia edebilirim. Kim bilir belki devrimden sonra hatta belki çok daha öncesinde gerillanın kiş barınakları halkın ziyaretine açılacak müzeler haline getirilir. Bu devrim için harcanan

emeğin hepsini değil ama en azından bir parçasını onlarca kitaptan sayfalarca yazıdan çok daha iyi anlatacaktır.

Yoğun bir emek ve kafa yoruş sonucu ortaya çıkan bu barınağın gerillanın esprisine konu olması kaçınılmaz elbette. Daha barınak gururu yola çıkmadan kalanlar barınağın "mütteahitliğinden" sorumlu gerillaya "malzemedem çalmaması" yönlü telkinlerde bulunup güliyorlardı. Barınağa gelindiğinde de yapılan ilk kontroller malzeme üzerine oluyor. Yine yapım sürecine ait hikâyeler, eğri bir kürek sapı ile toprak atmanın zorlukları ya da kazma işleminde bir kayaya denk gelindiğinde işin başındaki gerilla "iki saat verin" diyor iki saat geldiğinde ise "bana iki gün verin" diyor.

Barınağın ilk günleri yerleşme çabası ve genel düzenlemeye son rötuşların verilmesi ile geçiyor. Sonra yavaş yavaş duruluyor ortalık. Alan önderliği tarafından belirlenen eğitim programı, gerilla bileşeninin tartışmasına sunulup görüş ve öneriler alınıyor. Mümkün olan her konuda genel görüşlerinin alınmasına, demokratik bir tartışma süreci işletilmesine özel bir önem veriliyor burada. Var olan fikir-alışverişi ile zenginleştirmek, öte yandan yapılmak istenilenin niteliğinin kavranmasını sağlamak açısından bu gerekli görülüyor. Yine kampın içi örgütlenmesini gerçekleştirmek için görev önerileri alınıp, görevlendirmeler yapılıyor.

Gerillalar felsefeyi sır olmaktan çıkartıyor

Kampın resmi açılış kültür komisyonunun düzenlediği bir etkinlikle yapılıyor. Marş, türkü ve şiirler yankılanıyor barınağın içinde, yani gerillalardan sesi güzel olanlar keşfedilip sesi kötü olanlara sessiz söylemek yasaklanıyor(!) Gerillalar gayet keyifli, şimdiki önderinde politik çalışmalara yoğunlaşacakları bir çalışma var. Barınak süreci boyunca, sonraki dönemin faaliyetine daha güçlü başlamak için hazırlık yapacaklar. En sonunda ilk çalışmanın saati vuruyor, bütün gerillalar çalışma salonu olarak kullanılan bülümdeler, ben de aralarından yerimi alıyorum. Bundan sonraki dönemde çalışmalara ortak olacağım, kimi zaman sorular, kimi zaman cevaplarla fikir alış-verişinde bulunacağım onlarla.

İlk ders "diyalektik" oluyor. Diyalektik, sadece genel anlamıyla Marksist felsefi bir yaklaşım olarak, teorik boyutuyla işlenmiyor, aksine içinde Marksizm'in ruhuna uygun olarak pratik üzerinde

tartışılıyor. Teori pratiğin içine yedirilmeye çalışılıyor. Bu derste bütün çaba **"felsefeyi bir sır olmaktan çıkarmak"** üzerine şekilleniyor. **"Çelişki yasası", "zıtların birliği ve mücadelesi"** soyut teorik çıkarsamalar olarak değil, askeri çalışmaların, kitle faaliyetinin, eleştiri-özeleştirisinin canlı örnekleri ile anlatılıyor. Ve her tartışmanın içinde diyalektik bir yaklaşım geliştirilmeye çalışılıyor. Sadece pratikler değil düşünce yapısı da Marksist diyalektik mihenk taşında sanılıyor. Tartışmalar oldukça canlı geçiyor. Gerillalar verilen örneklerle yetinmeden kendi örnekleri ile katılıyorlar çalışmalara. Daha da önemlisi bir dersin konusu olarak kalmıyor, bundan sonra yapılacak birçok çalışmada yürütülen birçok tartışmada diyalektik yöntem, düşünme tarzı gündeme getiriliyor. Böylece bu temel çalışma konusu süreklileştirilerek yaşamın içine yedirilmeye çalışılıyor. Yöntem sorununu çözmek, diyalektik materyalist yöntemi kavrayıp uygulama becerisine sahip olmak temel bir öneme sahip kuşkusuz. Daha da önemlisi onu soyut teorik tartışmalardan çıkarıp pratiğin içinde tartışmak... Gerilla bunu yapma çabasıyla gelişiminin dinamiğini güçlendirmeye çalışıyor.

Kamp boyunca süren çalışmaların bir başka önemli gündemini ise ideolojik çalışmalar oluşturuyor. Esas olarak eleştiri-özeleştiri çalışmalarında, fakat kimi zaman kültürel dejenerasyon sorunu incelenirken, kimi zaman faaliyet üzerine yapılan değerlendirmelerde ideolojik mücadele çalışmalarının esasına oturtuluyor. Başkan Mao'nun sözleriyle "burjuvazinin buluşturduğu hastalıklar" olarak mahkum ediliyor. Hata ve zaafaların temelindeki düşünüş tarzı, pratik sonuç ve yansımaları ve bunların toplumsal temelleri ortaya serilerek nasıl giderileceği üzerine tartışmalar yürütülüyor.

Teorik ve pratik boyutuyla halk savaş, emperyalizmin krizi, ulusal sorun ve Ulusal Hareketin içinde bulunduğu yönelim vb. birçok teorik ve politik konu barınak süreci boyunca süren çalışmalara konu ediliyor. Yine kitle çalışması, bunun savaşın mevcut durumunda aldığı biçim, yöntemler, araçlar vb. sorunlar masaya yatırılıyor. Askeri faaliyetler inceleniyor. Günün ve geçmişin deneyimlerinden ve yine ülkemizde PKK'nin yürüttüğü gerilla savaşının, dünyada ise diğer Maoist partilerin yürüttüğü halk savaşlarının deneyimleri inceleme konusu yapılıyor. Kısacası sadece kendi pratiklerinden değil olabilecek en zengin deneyimlerden faydalanılmaya ve bunlardan pratiği güçlendirecek sonuçlar çıkarılmaya çalışılıyor.

Askeri eğitimlerin pratik boyutunda da var elbette. Barınak sürecinde bunlar esas olarak ağır silahların tanıtılması boyutuyla yapılıyor. Yine sabotaj eğitimleri, askeri çalışmanın önemli bir parçası... Sabotaj eğitimlerinin ilk pratik sonuçları geçen yaz döneminde yapılan eylemlerle görüldü. Bu eylemler tekrar değerlendirilme konusu yapıp çıkarılan sonuçlar deneyime dönüştürülmeye çalışıldı. Örneğin patlamayan bir bomba tekrar yapıp sorun açığa çıkarılıyor. Bu çalışmanın daha çok sabotajlar boyutuyla keyifli geçen bir yanı daha var; pratik eğitim. Elbette kimse barınağın içinde ya da çevresinde düşman için yaptığı bombaları patlatmıyor! Ama çok daha düşük miktarları yani sadece ses çıkarmak için yapılanlar patlayabiliyor. Kimi zaman oturduğunuz yerde, kimi zaman basduğunuz yerde, kimi zaman ise uzaktan kumanda ile tencerenin kapağını kaldırdığınız zaman ya da elinize aldığınız çuval patlatılıyor. Bu pratiklerden kimseye zarar gelmiyor elbette, üstelik deneyim kazanılması açısından, sınırlı fakat yararlı pratikler. En ciddi "zarar" bombanın içine konulmuş bir parça unla, hedefin beyaza bulanması oluyor ki bu zarar gülerlek karşılanıyor. Tabi çoğu zaman hedef açısından değil! Ben bu çalışmalarda hiç hedef durumuna düşürülmedim ve çoğu zaman "halka zarar vermem" anlayışına uygun olarak önceden uyarıldım. Gerillanın içinde olsam da sivil olma özelliğim olduğu gibi duruyordum ne de olsa!

Barınak sürecinde düzenli olarak alınan toplantılardan biri de eleştiri-özeleştiri oluyor. Bu gündem pratik süreçte de düzenli olarak ele alınıyor. Hatalarından öğrenme, bunların üzerine gitme anlayışını esas alan gerilla, eleştiri-özeleştiriye ayrı bir önem veriyor.

Bu süreçte bir başka faaliyet ise kültür komisyonunun örgütlediği etkinlikler. Tarihsel günlerde yapılan anma etkinliklerinin yanı sıra ortak iş yapma anlayışıyla kültürel etkinlikler düzenleniyor.

Türkü ve şiirlerin yanı sıra skeç ve oyunlar da sergiliyor gerillalar. Burada izlediğim skeçlerden biri fareler üzerine keyifli bir skeçti. Bu hayvanların verdiği zarara daha önce değinmiştim. Barınağın içini ve dahası erzakları paylaştığımız bu hayvanlar, gerillanın skesine konu oluyor doğal olarak. Fakat tüm bunlarda eleştirel yan eksik edilmiyor. Ki ancak böylece sanatsal alan politikleşebiliyor.

Barınak süreci boyunca keyifli bir hava hakim gerillaya. Barınak "altyapısında" çıkan kimi arızaların aldığı zaman dışında eğitimler aksamadan sürdürülüyor. Bu eğitimlerin belirlenmiş birkaç kişi tarafından değil, tüm gerilla birliği tarafından verildiğini söylemek gerekiyor. Yeni ya da eski her gerilla eğitim çalışmalarında görev alıyor. Bugün öğrenenken yarın öğretene oluyor. Bu durum gerillanın **"komutanlar savaşçılara, savaşçılar savaşıncılara, savaşçılar komutanlara öğretmek"** anlayışına uygun bir örgütlenme. Öte yandan temel vurgu **"önce öğrenci olabilmek"** üzerine. Çünkü öğrenci olmayan, halktan öğrenemez ve halktan öğrenemeyen cahil kalır! Temel anlayış bu!

Halka gitme, kitleleri örgütleme gerillanın ana gündemi diyebiliriz. Eğitim çalışmalarında işlenen her konu kitle faaliyetinin bir parçası olarak ele alınıyor. Teorik politik ya da askeri bu hiç fark etmiyor. Teorik bir konunun kitlelere nasıl anlatılabileceği ya da askeri bir çalışmanın kitle faaliyetine sunacağı hizmet... **Kısacası bütün çalışmaların merkezinde kitleler, kitleleri örgütlemek bulunuyor.** Yeni gerillalar bu duruma şöyle diyorlar; **"Aşağıda kitleler yanı başımızda oldukları halde yeterince gitmiyor, onları tartışmıyor, ilişkilerimizi geliştirmiyorduk. Burada ise kitlelere ulaşmak için kitle ile bağlarımızı geliştirip güçlendirmenin yollarını arıyoruz."** Savaş daha doğrusu Halk Savaşı, kendine uygun şekillenmesi için. Buna uyma zorunluluğunu koyuyor özcesi. Kitleleri dışında tutan, onları örgütleme ihtiyacı gütmeyen bir gerilla savaşının başarısızlığı mahkum olduğunu Proletarya Partisi kendi tarihsel deneyimlerinden biliyor. Ki bunun dünyada sayısız örneği var.

Geçmiş dönem faaliyeti, gerilla açısından kitle faaliyetinin yoğunlaştığı bir süreç olmuş. Şimdi hedef bu yoğunluğu artırarak sürdürmek... Birçok yerde belirlenen politikalar kitlenin gündemine taşınmış, bunlar kitlenin tartışmalarına konu edilmiş, yani halkı edilgen değil etkin kılanın yolları denenmiş. Yine kitlelerin yanına getirilen sorunlar, kitle ile tartışılıp çözüme kavuşturulmuş. Bu noktada gerillanın kitle ile buluşma çabalarının yanında Dersim halkının da Partizanlara kucak açtığından söz etmek gerekir. Doğrusu gerillalar bunu söylerken haklı bir gurur ve coşku yaşıyorlar. Çünkü bu durum sadece bu günün değil bu topraklarda kanı ve canı ile harç olmuş yüzlerce milletin verdiği emeğin ürünü olarak Proletarya Partisi'nin tarihsel mücadelesinin bir sonucudur.

Hepiniz için yeni mevziler...

Bahar yaklaştıkça gerillaların kabına sığmazlığı da artıyor. Eriyen her parça kar, her farklı kuş türü ve elbette yüzünü gösteren güneş, barınaktan çıkış saatinin daha da yaklaştığını gösteriyor ve gerillalar baharla buluşmanın sabırsızlığını geçen her gün ve her saat daha fazla yaşıyor.

Gerçekten de bunca zaman kapalı kaldıktan, sınırlı bir alanda yaşadıkdan sonra gelecek baharı ayrı bir sabırsızlıkla bekliyorsunuz. Sanırım gerillaların sabırsızlığı benimkinden çok daha fazladır. Benim açımdan bahar demek ayrılık vaktinin gidecek yaklaştığı anlamına geliyor aynı zamanda. Geri döneceğimi bilerek geldiğim halde bu düşünce hüzün veriyor bana.

Mücadelenin olduğu her yerde ve her anda hayatı en canlı haliyle yaşayabilirsiniz. Fakat gerillada bunun anlamı başka oluyor. Savaşın ve doğanın ortasında yaşamı daha sade ve daha derinden hissedebiliyorsunuz. Üstelik **"hepiniz için yeni mevziler hazırlayacağız"** çağrısının daha güçlü bir şekilde yapıldığı bugün, gerilla ile buluşup geri dönmeyen ağırlığı sanırım her zamankinden daha fazladır.

İlk geldiğim zamanlarda nasıl kiş süreci üzerine konuşuyorsak şimdi de soru ve cevapların gündeminde bahar var. Baharda doğanın sunacağı nimetlerden, yeni görevlerle kitlelere gitmenin, kitlelerle buluşmanın coşkusuna kadar... Doğrusu insan dağların zirvesinde baharı ayrı hissediyor. Ayrılık vakti yaklaştı artık. Farklı alanlarda görevlendirilen gruplar birer birer yola çıkıyor. Yeniden görüşmek üzere ve başarı dilekleriyle ayrı-ayrı her grup. Ben de beni sağ salım götürmekle görevli grubun arasında yola çıkmaya hazırlanıyorum. İlk geldiğim zaman olduğu gibi yola çıkmadan önce son kontroller ve görevlendirmeler...

(Devam edecek)

İşçi-köylü

B Z HALKIZ GELECEK ELLER M ZDED R!

Umud Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.
İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İstanbul
Tel: (0212) 521 34 30 Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazışleri
Müdürü: Çilem İLASLAN
Baskı: SM Matbaacılık Sanayi Cad. Altay Sk. Yenibosna/İSTANBUL
Tel: (0212) 452 23 02

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Sağlık 1 Sokak No:17/19 Çankaya Tel: (0312) 430 67 65
İzmir: 856 Sokak, No: 48/203 Kemeralı Konak, Tel: (0232) 446 78 07
Malatya: Hamidiye Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İşhanı Kat: 3 No: 93
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmöz İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98
Mersin: Silifke Cd. Cavidaröglü İşhanı Kat: 3 No: 1/8
Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 60 958 Faks: 0049 203 40 60 959

VARTİNİK KIVILCIMINI YANGINA ÇEVİRECEĞİZ!-I-

İlk buluşma...

Elimize e-posta yoluyla ulaşan aşığıdaki röportajı güncel haber değeri taşıdığı için yayımlıyoruz:

Bu röportajın ilk planlamasının yapıldığı andan itibaren içimi coşkun bir heyecan kaplamıştı. İptal olma kaygısı ise her şey netleşene kadar sürdü. Şimdi ise gerillaya doğru ilerliyordum kuryeyle birlikte. İnsan çok istediği bir şeye yaklaştıkça içinde bir eksiklik olacağına dair bir his uyanır. Bende de öyleydi. Şimdi buluşmaya az bir süre kalmışken, bir şey olacak, ellerim boş dönecekmişim gibi geliyordu.

Heyecanla kuryemi izliyor, içimi kemiren **"daha ne kadar kaldı?"** sorusunu sormamak için kendimi yiyordum. O dikkatini dışarıya vermişti ve benim bu dikkati dağıtmamam gerekiyordu. Bir süre sonra yavaşladık, şimdi etrafımıza dikkatle bakıyoruz. Bakıyoruz ifadesi benim durumumu ifade etmiyor, aslında gördüğüm sadece karanlık çünkü. Duyduğum ise sadece kalbimin sesi. Etraf mı çok sessiz yoksa kalbim mi çok gürlü yapıyor? Neden sonra karanlığın içinden bize doğru bir hareket sezinliyoruz. İşte o an, gerillayla ilk buluşma anımız. Kısa, sade bir tokalaşma, içten bir merhaba. Bu kısa selamlaşmanın ardından vakit kaybetmeden kurye ile vedalaşyoruz. Onun işi buraya kadar, görevini yaptı ve gidiyor.

Kuryeden ayrıldıktan sonra arazinin içine doğru dalıyoruz.

İlk başta sadece bir gerilla varken ilerde bu sayı artıyor. Grubun geri kalanı uygun bir yerde konumlanmış bizi bekliyor. **Hepsi ile kukaklaşıyorum, biliyorum bu ilk buluşmanın tadı başka türlü çıkmaz çünkü.** Yine sessiz ama bu sefer hemen hareket etmiyoruz. Önce oturup genel bir açıklama yapıyoruz, yine üzerimizdeki eşyalar ve ihtiyaçlar soruluyor. Yürüyüş boyunca ve mola sürelerinde uymam gereken kurallar, gideceğimiz güzergaha dair genel bilgilendirme ve karşılaşılabilecek zorluklar anlatılıyor genel hatlarıyla. Ayrıca bir gerilla benden yol boyunca sorumluluğum olacak. Yine önümde ve arkamda hangi gerillaların yürüyeceği konusunda bilgilendiriliyorum. Olası bir ayrışma anında nasıl hareket etmem gerektiğini konuşuyoruz. Belirtilen her şeyi "anladım" diyerek karşılıyorum. Bizi engellemek bir şey yok ve yürüyüşe başlıyoruz. İlk adımlardan sonra "karanlık" benim için sorun oluyor, gerçekte bilerek değil, tahmin ederek ve daha çok diğerlerinin yardımıyla ilerliyorum. Karanlığa alışmak zor geliyor ve aklımda bir sürü şey; karanlıkta gerilla birliğini kaybedeceğimi değil, bunu nasıl açıklayacağımı düşünüyorum; **"Hava o kadar karanlık ki..."** Peki, sen gerillanın aydınlıkta hareket edemediğini bilmiyor muydun? Kendi kendime güliyorum. Neyse ki sadece ben onları değil, onlar da beni kolluyor. Zorlandığım yerde bir el, yön tarif eden ya da önümdeki engeli dair uyarıcı bir ses, işimi daha kolay hale getiriyor. Her adımda biraz daha alışıyorum, dağlarda, gerillanın yürüyüş kolunda, rahatım...

Dağlarda olmak, ayrı bir duygu... Şehir yaşamaya ait olan hiçbir şey yok burada; elektrik, asfalt, araç gürlütüsü, betonarme yapılar vs. İnsan kalabalığından ise eser yok, küçük bir gerilla birliği, engin bir coğrafyanın ortasında, yamaçlardan, kayalıklardan, dağ eteklerinden, dere yatakları

larından geçerek ilerliyor. Belki köy ışıkları veya bunun işareti olan köpek havlamaları... Fakat daha fazlası değil.

Doğanın ortasında, bu sessizliğin içinde yol almak, farklı bir duygu. Fakat bu kendi başına dağlarla ilgili değil. Toplum yaşamının getirdiği yorgunluktan, yoğunluktan kopmak, kendi ile başbaşa kalmak için insanlığın en gözde tercihlerindendir dağlara, kırlara çekilmek. Bir inziva hali değil, belki bir piknik bile böyledir. Bir günlüğüne bile olsa kaçmak, o kalabalıktan, kendinle ve yakınlarınla başbaşa kalabilmek. Ancak hissettiğim böylesi bir kaçış hali değil, bana bu duyguyu yaşatan kendi başına dağlar değil. Dağlar besleyip büyüttüğü, koruyup kolladığı asleleriyle anlamlı ülkemde. **Dağ deyince sakıncalı bir kelime, bir parola anlaşılır sanki.**

Şimdi benim içimdeki duygunun kaynağı da burada gizli. Bir kaçış değil bu, dinlenmek ya da düşünmek için toplumdun, şehir yaşamından bir soyutlanma değil. Bir piknik günü veya "saklı cennetleri" keşfi için bir yolculuk değil. **Aksine toplumun bağrına dalabilmek, şehirlere akabilmek için bir tercih.** Kaçmak ya da inzivaya çekilmek, kapitalist sistemin ezdiği bireye, post-modernizmin dayattığı bir tercihtir. Burjuva sistemin ezdiği bireye çareyi "insan eli değmemiş" doğaya yolculukta bulur. Emperyalist-kapitalizmin kendi kölelik düzenine alternatif olarak sunduğu "özgürlük" en fazla budur, onda her şeyin alternatifini bulunur! Fakat sistemin sunduğu bir tercih değil kendi tercihinle burada olmak, sistemi yıkmak için dağlara çıkmak, sunulmuş bir "özgürlüğü" almak için değil özgürlüğü kazanmak için dağlarda olmak... Ülkemde dağlara rengini veren budur.

Yolda yürürken en çok zorlayan, patikayı bulmak oluyor. Patikadan çıktığı anlamak kolay oluyor. Çünkü arazi hemen engebeli bir hal alıyor, düşmek isten bile değil. Patikayı bulana kadar ise neredeyse kalkmak mümkün olmuyor! İlk mola yerine vardığımızda dizlerim, ayaklarım isyan etmek üzere, sınırlarımı bulduğumu düşünüyorum ister istemez. Bilmiyorum henüz, sonraki yürüyüşler çok daha zorlu olacak. Ve ben sınırlarımı yeniden ve yeniden test edeceğim.

İlk mola yerine vardığımızda bir gerilla "bir buçuk saat" yürüdüğümüzü söylüyor, herkesten önce davranıp "çabuk gelmişiz" diyorum. Bu cevap beraberinde gülüşmeleri getiriyor. Ve ben ancak ondan sonra pot kırdığımı fark ediyorum. İlk kez yürüdüğüm yolu erken ya da geç katettiğimizi nasıl fark edebilirim. Fakat benim de haklı yanlarım var; bunca yorgunluk ve bunca yürüyüşün hesabı en az beş saatir diye düşünüyorum çünkü.

Bu yolculuğumuz sırasında kırdığım tek pot değil bu. Yürüyüş sırasında habire derelerin üzerinden geçiyoruz. Ben bir taraftan her seferinde suya ve çamura basıp diğer taraftan da Dersim'e yapılacak olan onca barajın nasıl dolacağını anladığımı düşünüyorum. Tabi bu yargımı mola sırasında gerilla birliği ile de paylaşıyorum. Fakat bu sefer de bahsettiğim "derelerin" de tek dere olduğunu yani her seferinde aynı derenin suyu yunduğumu fark ediyorum. Aynı su da

değil ama, Heraklitos rahat uyun!

Yolculuk sırasında gerillalardan yaşamları, faaliyetleri üzerine bilgi alıyorum. Kitle ile ilişkiler, düşmanın yönelimi, alandaki diğer örgütlerle (PKK, MKP) ilişkiler, gerilla yaşamının koşulları, zorlukları... Aklıma gelen her soruyu soruyorum. İlgalete alanına girmediği ölçüde her soruya cevap alıyorum. Tabi gerilla yaşamını öğrenmek için sadece sorular yok beynimde, yaşamın içinde gözlemleyerek ve katılarak da öğreniyorum. Bazen ise sorularımın cevabını pratiğin kendisi veriyor. Bir keresinde konaklama yerlerinin her zaman düz mü olduğunu, konaklama yerlerini seçerken buna dikkat edip etmediklerini soruyorum. Cevap "hayır" oluyor ama ayrıntılar ertesi gece geliyor. Yattığımız yerin yamaç olması uyumayı zorlaştırıyor. Gece her uyanıldığında yastık olarak kullandığım çantamın benden yarım metre yukarda kaldığını görüyorum.

Belki ben kendimi en zoruna hazırladığımdan, belki de hep zorluklarıyla anlatıldığından (belki her ikisi birden) gerilla yaşamına dair karşılaştığım tablo beklemediğimden daha "rahat" oluyor. Elbette bu yaşamın kendine özgü zorlukları var, her şeyden önce yoğun bir emek istiyor. Bu sadece uzun yürüyüşler, ağır işler, ağır yükler açısından yani sadece kol emeği ile ilgili değil, bir bu kadar da zor olan kafa emeği ile de ilgili. Genellikle ilkinin öne çıktığı doğrudur. Fakat bunun bir savaş olduğu, bir düşmana sahip olunduğu, kitlelerin örgütlenmesi ve savuşturulmasının zorunluluğu bilince çıkarılırsa düşünsel emeğin yeri daha iyi anlaşılacaktır. Bu durum kendini sadece savaş, düşman, kitle gerçekliği ya da bunların toplamı olan faaliyetin planlanmasında değil, günlük yaşamın en pratik şekilde halledilmesinde ayrıntılara hakim olunma çabasında da gösteriyor. Karşılaştığımızda hangisi daha zor diye tereddüt ediyor insan; düşünsel emek mi, fiziksel emek mi? Saniyemün ilki daha zordur. Çünkü halk, genel kullandığımız tabirle emekçi sınıflar; emeğe, fiziksel emeğe yabancı değiller ve bu onların savaşı. Ancak düşünme hakkı elinden alınmış, düşünmemeye alıştırılmış, düşüncesi suç sayılmış bir halkın gerçekliğinde düşünsel emek daha zor gelecektir.

Halk savaşının birey üzerindeki dönüştürücü etkilerinden birinin de bu alanda olduğunu söylemek yanlış olmaz. Sömürücü egemenlerin kalsalarnı dolduran emeğin şimdi bireyin dâhil olduğu sınıfın geleceği için o oranda bireyin kendisi için harcaması, düşünmemeye, verileni kabullemeye alışmış bir beynin şimdi bu savaşın içinde ve savaş için her şeyi sorgulaması... **Emeğin her anlamda yoğunlaşması, işte gerilla ya-**

şamına damgasına vuran bu oluyor.

Birkaç günlük yürüyüşten sonra ana karargâha ulaşıyoruz. Bu geçen birkaç gün içinde belli yönleriyle alışıyoruz **"gerilla usulü seyahate"**. En azından daha az düşüyor ve karanlıkta daha iyi görmeye başlıyorum.

Karargâh oldukça yoğun. Bunun nedeni üslenim dönemi içinde olunması. Bir süredir yapılan hazırlıklar kış üslenimin başarılı bir şekilde gerçekleştirilmesi için. Bahar ve sonbahar dönemleri aynı zamanda savaşın hareketlendiği dönemler. Bu sadece gerilla açısından değil düşman açısından da böyle. Genel olarak bakıldığında düşman operasyonlarının bu süreçte yoğunlaştığı görülebilir. Gerillanın bunun hesabını yaparak hareket ettiğini söylemek gereksiz olacaktır. Savaşın sadece kendi gücünü örgütleyerek değil aynı zamanda karşıtının örgütlenmelerini darbeyle ve/veya boşa çıkarılarak kazanılacağı biliniyor.

Düşman operasyonlarının bu süreçlerde yoğunlaşmasının genel imha amacının dışında bir nedeni de bahar ve sonbaharın yeni faaliyet süreçlerinin başlangıcı olması. Bahar aylarında alınacak bir darbe; yaz faaliyetini, sonbaharda alınacak bir darbe; kış sürecini etkileyecek boyutta. Bu elbette düşmanın yılın herhangi bir günü bile saldırmaktan, bir başka ifade ile düşmanlıkta vazgeçtiği anlamına gelmiyor. **Gerilla bunu biliyor ve yaşamı buna göre örgütüyor.** Güvenlik sorunu bu nedenle en başta geliyor. Düşman hareketliliğini izlemek ve olası bir operasyona öncelikli cevap vermek için savunma ve saldırı birlikleri çıkarılıyor. Bunun dışında günlük nöbet ve keşif faaliyetleri tavizsiz sürdürülüyor.

Gerillanın doğa ile mücadelesi sadece dört mevsimin getirdikleri veya coğrafya ile sınırlı değil. Bunların kendi başına ne kadar uğraştırdığını söylemeye gerek yok elbette. Fakat bir de bunun dışında doğal yaşamın paylaşıldığı canlılar var; ayılar, sincaplar, fareler... Ayılar depoların yemini düşmanları gibi. Önceki yıllarda birçok depo ayılar tarafından patlatılmış, yiyecek maddeleri telef olmuş. Bulduğumuz süreç içerisinde ayılarla karşılaşmadım. Bunun en önemli nedeni gerillanın bu konuda aldığı önlemler. Bu önlemler sayesinde ayılara "haraç" verilmesine gerek kalmıyor. Sincaplar ayılara göre kuşkusuz daha sevimli ve daha zararsızlar. Onların benim şahit olduğum en büyük zararı, barnak süreci için toplanmış koca bir çuval dolusu cevizi sistemli bir faaliyetle yuvalarına taşımış olmaları. Asıl komik olan ise çuvalda kalan cevizlerin sadece çürük olanlar olmaları. Anlaşılabileceği gibi emeklerini hiç boşa harcamamışlar ve "usta gözlemleri" sayesinde sadece sağlam olanları almışlar. Farelere gelince, onların asıl marifetlerine barnak sürecinde şahit olacağım. Sincaplar kadar sevimli, ayılar kadar iri olmadıkları halde farelerin hatırı sayılır bir faaliyetleri var. Barnak süreci için depoların makama ve nohudun "farelerin depolarına" taşındığı fark edilince hesapları buna göre yeniden yapmak gerekiyor tayin edici bir kayıp değil tabi ki.

Karargâha ulaştıktan sonra barnak çalışmalarını için belirlenen grup da yola çıkıyor, kalanlar ise güvenli grupları dışında depo faaliyetleri ile ilgilenecek olanlar ve bir de beklenen eylem grubu. Gerilla yaz sürecini başarılı bir eylemle sonuçlandırmak istiyor. Yaz sürecinde önceki süreçlere göre daha fazla eylem yapılmış. Bu alanda yoğunlaşma daha fazla artırılmış. Beklenen grubun yaptığı bu eylem **düşmanla işbirliği yapan Hakkı Balık adındaki unsura yönelik**, eylemin haberini elbette grup karargâha gelince öğreneceğiz. Eylemin hedefinde olan bu unsur, düşmanın ihalelerinden nasiplenen, aldığı yemliğin karşılığını ise sahip olduğu ekonomik gücü de kullanarak düşmanın ajan-ışbirlikçilik çalışmalarına destek vererek sürdürerek görüyor. Eylem oldukça çüretli, zira gerillanın inisiyatif sahip olduğu kırık bölgede değil düşmanın inisiyatif sahibi olduğu Hozat ilçesinde ya-

pılıyor. Düşmanın daha da çok TİKKO'nun bombasından nasiplenen Hakkı Balık isimli işbirlikçi unsurun yaşadığı panik gerilla birliğinin getirdiği haberler arasında.

Bombanın düşman tarafından fark edilip patlatılması eylemin askeri anlamda başarısını gösteriyor. Ancak eylemin hedefi ve yapıldığı yer açısından bakılırsa politik etkisi önemli boyutta. Cesaretini düşmanın gölgesine sığınarak kazanan bu unsur, ajan-ışbirlikçilik ağının yaygınlaşmasında önemli bir yerde duruyor, dolayısıyla eylem sadece bu unsura değil onun şahsında düşmanın bu politikasına da yönelik.

Ajan-ışbirlikçilik çalışması gerilla savaşının sürdürüldüğü her alanda olduğu gibi Dersim'de de düşmanın halka yönelik saldırılarının başında geliyor. **Bu saldırı ilk izlenimde basit gibi gelebilir, ancak kapsamı geniş, çok yönlü bir politika.** Esas olarak ise TC devletinin değil, Pentagon'un buluşlarından. Zira biliniyor ki Amerika emperyalizmi, işgal için gittiği yerlerde ya da yerli uşakları aracılığıyla, devrimci savaşlara karşı uygun politikalar geliştirmiştir. Nedir bu politikaların amaçları? Elbette en başta fırsatını bulduğunda imha etmek için gerillaya yönelmek. Fakat sadece bu değil, gerillanın hareket tarzını çözmek, ilişkilerini, kitle çalışmasının hedeflerini açığa çıkarmak. Böylece gerilla eylemlerini inisiyatif sahibi olmak. Öte yandan bu politikaların bir de kitle ayağı var ki bu da ilki kadar tehlikeli. Kitle içinde çeşitli sorunları kullanarak provokasyon ya da söylentiler yayma yoluyla güvensizlik yaratmak. Böylece kitlemin bir araya gelmesini, ortak iş yapmasını, kısacası örgütlenmesini engellemek. Bu güvensizlik kitle aracılığı ile gerillaya yansıtıldığında, halk ile gerilla arasına görünmez bir duvarın örülmesi isten bile değil. **Böylece düşman, gerillanın varlık zeminine saldırması oluyor; kitleden kopan gerilla savaşı başarısızlığa uğramaya mahkumdur.**

Proletarya Partisi'nin kitle çalışmasındaki gündemlerinden biri, doğal olarak düşmanın bu politikasına yönelik yaratılmaya çalışılan güvensizlik ortamını göze alarak kitleden kopma anlayışı kesinlikle mahkum ediliyor. Bu politikayı boşa çıkarmak için kitleden kopmak değil aksine kitle ile bağları güçlendirmek temel anlayış durumunda. Bu noktada kitlede düşman bilincini geliştirecek çalışmalar yapılıyor. **Bunun yanında düşmana dolaylı da olsa hizmet edenlere yönelik başka politika; beni kazanma üzerine şekilleniyor.** Elbette bunun sınırları var, ajanlığı açığa çıkmış, düşmanla işbirliğinde ısrar eden, daha da önemlisi halkın ve gerillanın kamına girmiş unsurların cezası ölümler olarak ilan edilmiş durumda. Hakkı Balık adındaki düşman işbirlikçisi unsuruna yönelik eylem, TKP/ML'nin bu konudaki genel politikasının somut bir uygulamasıdır.

Her ne kadar askeri açıdan istenilen başarı sağlanmamış olsa da eylemin yapıldığındaki çüret ve sahip olunan ısrar, başarısızlığı başarıya dönüştürecek niteliğe sahip. Ki TİKKO'nun bu konulara geçmişten günümüze ulaşan sicilinin oldukça parlak olduğu bilinen bir gerçektir.

(Devamı sayfa 15)